

Melissa De La Cruz

Sânge Albastru

Vol. 3 - Revelații

Unu.

Într-o dimineață rece de sfârșit de martie, Schuyler Van Alen intră pe ușile de sticlă ale Școlii Duchesne, simțindu-se ușurată când pași în vestibulul masiv dominat de portretul impozant al fondatoarei școlii, pictat de John Singer Sargent. Nu-și dădu jos gluga de pe părul des și negru, preferând anonimatul în locul salutarilor obișnuite schimbate între elevi.

Era ciudat să se gândească la școală ca la un refugiu, o scăpare, un loc în care abia aștepta să ajungă. Mult timp, Duchesne, cu podelele de marmură și panorama fascinantă asupra lui Central Park, nu fusese nimic altceva decât o cameră de tortură. Fusese îngrozită că trebuia să urce scările imense, se simțise oribil în sălile de clasă prost încălzite și chiar reușise să ajungă să disprețuiască gresia splendidă din cantină.

La școală, Schuyler adesea se simțea neatrăgătoare și invizibilă, deși ochii ei albaștri adânci și trăsăturile delicate ce te trimiteau cu gândul la păpușile de porțelan de Dresda contraziceau asta. Întreaga sa viață, colegii ei bogați o trataseră ca pe o ciudată, o inadapată - nedorită și de neatins. Chiar dacă familia ei era una dintre cele mai vechi și mai nobile din istoria orașului, vremurile se schimbaseră. Cei din familia Van Alen, odinioară un clan mândru și renumit, își pierduseră strălucirea de-a lungul secolelor, astfel încât, în prezent, dispăruseră aproape cu totul. Schuyler era printre ultimii descendenți.

O vreme, Schuyler sperase că întoarcerea din exil a bunicului ei avea să schimbe lucrurile, că prezența lui Lawrence în viața ei avea să însemne că nu mai era singură pe lume. Dar speranțele ei se năruiseră când Charles Force o luase din casa dărăpănată situată pe Riverside Drive, singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată.

— Ai de gând să te dai la o parte sau trebuie să iau măsuri?

Schuyler tresări. Nu observase că rămăsese pierdută în gânduri în fața vestiarului ei și a celui de deasupra lui. Soneria care indica începutul zilei de școală țârâia nebunește. În spatele ei stătea Mimi Force, noua ei colegă de apartament.

Oricât de nelalocul ei s-ar fi simțit Schuyler la școală, nu exista termen de comparație față de frigul polar pe care îl îndura în fiecare zi în casa familiei Force, situată vizavi de Metropolitan Museum. La Duchesne, nu era nevoită să audă în fiecare secundă mormăielile lui Mimi legate de ea. Sau cel puțin le auzea doar la câteva ore. Nu e de mirare că la Duchesne începuse să se simtă mai bine ca acasă.

Deși Lawrence Van Alen era acum Regis, capul celor cu Sânge Albastru, nu avusese nici o putere când venise vorba de procesul de adopție. Codul Vampirilor prevedea respectarea clară a legilor muritorilor, pentru a-i ține pe cei cu Sânge Albastru departe de privirile bănuitoare și nedorite. În ultimul testament, bunica lui Schuyler o declarase pe aceasta minor emancipat, dar avocații lui Charles Force, cu tertipuri viclene, făcuseră contestație în instanțele celor cu Sânge Roșu. Instanța decisese în favoarea lor, iar Charles fusese numit executor al proprietății, câștigând-o și pe Schuyler la pachet.

— Deci?

Mimi aștepta încă.

— Oh, scuze, zise Schuyler, apucând un manual și dându-se la o parte.

— Scuzele sunt bune, zise Mimi, îngustându-și ochii verde-smarald și aruncându-i lui Schuyler o privire disprețuitoare.

Aceeași privire pe care i-o aruncase lui Schuyler pe deasupra mesei la care serviseră cina cu o seară în urmă și aceeași privire pe care o avusese atunci când se întâlniseră pe hol în acea dimineață. Privirea ei spunea: Ce cauți aici? N-ai nici un drept să exiști.

— Ți-am făcut eu ceva vreodată? Șopti Schuyler, băgându-și cartea în geanta uzată.

— L-ai salvat viața!

Mimi se uită furioasă către roșcata care vorbise.

Bliss Llewellyn, texana, fosta acolită a lui Mimi, îi întoarse privirea. Obrajii lui Bliss erau la fel de roșii ca și părul.

— Ți-a salvat pielea în Veneția și tu nu ai nici măcar decența de a fi recunoscătoare!

Pe vremuri, Bliss era umbra lui Mimi, fericită să-i îndeplinească fiecare ordin, dar relația celor două se încheiase de când cu ultimul atac al unui Sânge Argintiu, când se aflase că Mimi complotase de bunăvoie. Mimi fusese condamnată la ardere pe rug, dar Schuyler îi sărise în ajutor în timpul judecății de sânge.

— Nu mi-a salvat viața. A spus doar adevărul. Viața mea n-a fost niciodată în pericol, răspunse Mimi, trecându-și o perie de argint prin părul fin.

— N-o băga în seamă, îi zise Bliss lui Schuyler.

Schuyler zâmbi, simțindu-se mai curajoasă, acum că o susținea și pe ea cineva.

— E greu. E ca și cum m-aș preface că nu există încălzirea globală.

Avea să plătească pentru comentariul ăsta mai târziu, știa bine. Va găsi pietricele în cerealele de la micul dejun. Smoală pe cearșaf. Sau cea mai recentă problemă - dispariția micilor ei bunuri de preț. Deja îi lipsea

medalionul mamei sale, mănușile de piele și o mult îndrăgită copie a Procesului lui Kafka, inscripționată pe prima pagină cu inițialele J. F.

Schuyler era prima care ar fi recunoscut că al doilea dormitor de oaspeți din vila familiei Force (primul era păstrat pentru demnitarii care veneau în vizită) nu era nici pe departe o cămăruță amărâtă de sub scări. Camera ei era frumos decorată și mobilată somptuos cu orice și-ar fi putut dori o fată: un pat imens cu o plapumă pufoasă, dulapuri pline cu haine de firmă, un colț cu cele mai noi tehnologii high-tech, zeci de jucării pentru Beauty, ogarul ei, și un Macbook Air ușor ca o pană. Dar, deși noua ei casă era bogată din punct de vedere al bunurilor materiale, îi lipsea totuși șarmul fostei sale case.

Îi era dor de vechiul ei dormitor, cu pereții vopsiți în galben-Mountain Dew și biroul șubred. Îi era dor de sufrageria învăluită în praf. De Hattie și Julius, care locuiau cu familia ei încă de pe vremea când era ea copil. Îi era dor de bunicul ei, bineînțeles. Dar cel mai mult îi era dor de libertate.

— E totul în regulă? Întrebă Bliss, dându-i un cot.

Schuyler se întorsese de la Veneția cu o nouă adresă și un aliat neașteptat. Deși ea și Bliss se înțeleseseră întotdeauna bine, acum erau de-a dreptul inseparabile.

— Da, m-am obișnuit. Aș putea să câștig dacă m-aș lupta cu ea într-un ring, zâmbi Schuyler.

Faptul că o vedea pe Bliss la școală era unul din scurtele momente de fericire pe care i le putea oferi Duchesne.

O porni spre scările în spirală, urmând șuvoiul de elevi care se îndreptau în aceeași direcție, când văzu cu colțul ochiului o licărire și știu. Era el. Nu era nevoie să se uite pentru a ști că se afla în mulțimea de elevi care mergea în sens opus. Întotdeauna îl simțea, de parcă ar fi avut niște antene care receptau ceva ori de câte ori se afla în preajma lui. Poate că de vină era faptul că era vampir, ceea ce-i oferea avantajul de a ști când se află în apropierea altui vampir, sau poate că asta nu avea nici o legătură cu puterile ei supranaturale.

Jack.

Avea privirea ațintită drept înainte, ca și cum nici n-o văzuse, nu-i înregistrase deloc prezența. Părul lui fin și blond, de aceeași nuanță translucidă ca a surorii sale, era pieptănat pe spate; și, spre deosebire de ceilalți băieți din jurul lui, care erau îmbrăcați neglijent, el arăta foarte bine într-un blazer, cu cravată. Era atât de frumos încât lui Schuyler i se tăie respirația. Dar, la fel ca și în casa din oraș - Schuyler refuza s-o numească acasă - Jack o ignora.

Îi mai aruncă o privire, apoi se grăbi să urce scările. Când ajunse în sala de clasă, ora deja începuse. Din obișnuință, Schuyler încercă pe cât posibil să nu atragă atenția, îndreptându-se spre băncile din spate de la fereastră. Oliver Hazard-Perry era așezat acolo, aplecat peste caietul de notițe.

Dar se opri la timp și merse în partea cealaltă a clasei, aproape de radiator, fără a-și saluta cel mai bun prieten.

Charles Force îi spusese foarte clar: acum că locuia sub acoperișul lui, va trebui să-i respecte regulile. Prima regulă era că nu avea voie să-l vadă pe bunicul ei. Animositățile dintre Charles și Lawrence erau foarte adânci și nu doar din cauza faptului că Lawrence îi luase locul lui Charles în Conclav.

— Nu vreau să-ți umple capul de minciuni, îi spusese Charles. Poate conduce el Adunarea, dar la mine acasă nu are nici o putere. Dacă nu mă ascuți, vei regreta!

A doua regulă care trebuia respectată în casa familiei Force era faptul că i se interzisesse să mai piardă timpul cu Oliver. Charles aproape suferise un atac de cord când aflase că Schuyler îl făcuse pe Oliver Conduitul ei însoțitorul ei uman.

— În primul rând, ești mult prea tânără. În al doilea rând, este anatemă. Revoltător. Conduiții sunt servitori. Nu sunt... ei nu îndeplinesc serviciile însoțitorilor umani. Trebuie să-ți iei un alt însoțitor imediat și să închei relațiile cu acest băiat.

Dacă ar fi fost obligată, ar fi recunoscut până să urmă că Charles avea probabil dreptate. Oliver era cel mai bun prieten și ea-l marcuse ca fiind al ei, îi amestecase sângele cu al ei și evident că acțiunile respective avuseseră anumite consecințe. Uneori își dorea să întoarcă timpul înapoi, la momentele de dinainte ca totul să devină atât de complicat.

Schuyler n-avea nici cea mai vagă idee de ce îl interesa pe Charles pe cine făcea ea însoțitorul ei uman, având în vedere că familia Force renunțase la străvechiul și demodatul obicei al păstrării Conduiților. Dar ea respecta regulile întocmai. Din câte se observa din afară, nu avea absolut nici un contact cu Lawrence și se abținea să-i aplice lui Oliver Sărutul Sacru.

Erau atât de multe lucruri în noua ei viață pe care avea voie și nu avea voie să le facă.

Dar existau și anumite locuri unde regulile nu se mai aplicau. Undeva unde Charles nu avea nici o putere. Undeva unde Schuyler era liberă.

De aceea existau ascunzători secrete.

Doi.

Lui Mimi Force îi plăcea zgomotul făcut de tocurile lui pe marmură. Pantofii ei de lac marca Jimmy Choo scoteau un sunet foarte plăcut, clic-clic-clac, care reverbera în tot holul de la recepția clădirii Force Tower. Sediul nou și strălucitor al imperiului media condus de tatăl ei includea mai multe clădiri în mijlocul Manhattanului. Lifturile strălucitoare revărsau regulat echipe întregi de „Forciers” – frumoșii angajați ai organizației media Force – redactori de design, de modă, de lifestyle, care se îndreptau spre prânzuri de afaceri la Michael's sau spre mașinile puse la dispoziție care îi escortau la diverse întâlniri prin oraș. Erau un grup foarte bine îmbrăcat, cu fețe lungi și slabe, ca și cum programul lor extrem de încărcat nu le lăsa timp să mai și zâmbească. Mimi se potrivea perfect.

Avea doar șaisprezece ani, dar atunci când se strecură prin mulțime, trecu de recepție și intră în holul întunecat care ascundea un lift ce putea fi accesat doar cu o cheie secretă și imposibil de duplicat, se simți incredibil de bătrână. Își aduse aminte de vremurile când Force Tower se numea Clădirea

Van Alen. Timp de ani buni fusese o clădire cu doar trei etaje, din moment ce turnul care era prevăzut nu mai fusese construit după crahul din 1929 și Marea Criză. Abia anul trecut, într-un sfârșit, compania tatălui ei finalizase construcția în conformitate cu planurile originale și botezase clădirea cu un nou nume.

Mimi se uită în jurul ei și trimise discret o sugestie puternică de ignorare către oricine s-ar fi putut apropia de ea. Găsi mânerul și apăsă cu putere degetul pe încuietoare pentru a scoate câteva picături de sânge. Sistemul de analiză a sângelui din broasca ușii nu era nici pe departe cel mai nou sistem în domeniul securității tehnologice. Sângele ei era analizat și comparat cu nenumăratele fișiere ADN din Depozitar; dacă se potrivea, atunci se confirma faptul că la ușă stătea un adevărat Sânge Albastru. Sângele nu putea fi replicat sau extras. Sângele vampirilor dispărea în câteva minute imediat cum era expus la aer.

Ușile se deschiseră fără zgomot și Mimi luă liftul în jos. Ce nu știau cei cu Sânge Roșu era faptul că în 1929 clădirea fusese finalizată – doar că nu se extindea în sus, ci în jos.

Turnul era inversul unui zgârie-nori – o structură subterană, care se întindea în jos, spre inima pământului, nu spre cer. Mimi privi cum îi trec prin fața ochilor etajele. Coborî cincisprezece, treizeci, apoi șaizeci, iar apoi trei sute de metri sub pământ. În trecut, cei cu Sânge Albastru locuiseră în adâncurile pământului pentru a se ascunde de atacatorii lor cu Sânge Argintiu. Acum înțelegea Mimi ce voise Charles Force să spună când îi acuzase pe Lawrence și pe Cordelia că i-ar fi făcut pe vampiri „să tremure de frică ascunși din nou prin peșteri”.

În cele din urmă, liftul se opri și ușa se deschise. Mimi îi făcu un semn din cap Conduitului de la recepție, care arăta ca o cârțiță oarbă, de parcă n-ar fi văzut lumina soarelui de foarte multă vreme. Exact ca în falsele legende despre vampiri, se gândi Mimi amuzată.

Putea simți sistemele de pază, scuturile de protecție rare înconjurau zona. Aici se presupunea că trebuie să fie cel mai secret și mai sigur adăpost al celor cu Sânge Albastru. Lawrence era foarte mândru de noul turn strălucitor care fusese construit deasupra.

— Ne ascundem chiar sub nasul lor! Chicotea el.

Depozitarul Istoriei fusese mutat recent în câteva dintre etajele inferioare. De când cu atacul, refugiul de sub club fusese abandonat. Mimi încă se simțea vinovată de ceea ce se întâmplase acolo. Dar nu era vina ei! Nu intenționase să facă rău cu adevărat nimănui. Doar voise s-o elimine pe Schuyler din calea ei. Poate că fusese naivă. Dar nu avea sens să se mai gândească la asta acum.

— Bună seara, Madeleine, o salută cu politețe o femeie elegant îmbrăcată, într-un costum Chanel foarte șic.

— Dorothea.

Mimi dădu din cap, urmând-o spre sala de conferință.

Știa că unii dintre membrii Conclavului nu fuseseră foarte încântați de acceptarea ei în cadrul celui mai restrâns cerc. Erau îngrijorați de faptul că

era încă prea tânără și nu avea acces complet la amintirile sale, la totalitatea înțelepciunii acumulate de-a lungul vieților anterioare. Procesul de autocunoaștere completă a unui Sânge Albastru începe în timpul etapei de transformări de la cincisprezece ani și continuă până la sfârșitul Anilor Amurgului (sau aproximativ până la douăzeci și unu de ani, când învelișul uman dispăre, dând la iveală vampirul ascuns. Lui Mimi nu-i păsa ce credeau ei. Era acolo pentru a îndeplini o sarcină și, chiar dacă nu-și amintea totul, își amintea oricum destule.

Se afla acolo pentru că Lawrence venise, târziu într-o noapte, la reședința Force, imediat ce se întorseseră de la Veneția, pentru a vorbi cu Charles. Mimi auzise întreaga conversație. Când Lawrence preluase funcția de Regis, Charles își dăduse demisia de bunăvoie din Conclav, dar Lawrence încercase să-l convingă să nu facă asta.

— Avem nevoie de toate puterile acum. Avem nevoie de tine, Charles. Nu ne întoarce spatele.

Vocea lui Lawrence era joasă și gravă. Tuși de câteva ori și mirosul de tutun din pipa sa umplu holul de lângă biroul tatălui ei.

Charles era de neclintit. Fusese umilit și respins. Dacă Conclavul nu avea nevoie de el, nici el nu avea nevoie de Conclav.

— De ce să aibă nevoie de mine când te au pe tine, Regis, răbufni Charles, de parcă simplul fapt că rostise aceste cuvinte era pur și simplu de nesuportat.

— Merg eu.

Lawrence abia dacă ridică o sprânceană când o văzu pe Mimi stând în fața lor. Nici Charles nu păruse surprins. Unul dintre talentele lui Mimi, încă de pe vremea când era copilă, era să-și croiască drum prin uși închise.

— Azrael, șopti Lawrence. Îți amintești?

— Nu totul. Nu încă. Dar îmi aduc aminte de tine... bunicule, zise Mimi cu un zâmbet afectat.

— Mie mi-e îndeajuns, spuse Lawrence zâmbind. Charles, s-a hotărât. Mimi îți va lua locul în Conclav. Îți va raporta ție, în calitate de reprezentantă a ta. Azrael, poți pleca.

Mimi fu gata să protesteze, dar își dădu seama că fusese atrasă în capcană fără să-și dea seama. Bătrânul era deștept. Dar nimic n-o opri să asculte în continuare conversația celor doi.

— Este periculoasă, zise Lawrence încet. Am rămas uimit când am aflat că i-ai chemat pe gemeni în acest ciclu. Chiar era nevoie?

— Cum ai zis și tu, este puternică, oftă Charles. Dacă ne așteaptă vreo luptă, așa cum vrei tu să ne faci să credem, Lawrence, vei avea nevoie de ea de partea ta.

Lawrence pufni.

— Dacă rămâne fidelă.

— Mereu a fost fidelă, zise Charles cu asprime. Și nu fost singura dintre noi care l-a iubit odată pe Fiul Zorilor.

— O mare greșală pe care toți am făcut-o, dădu Lawrence din cap.

Charles adăugă încet:

— Nu, nu chiar toți.

Mimi plecă de lângă ușă. Auzise tot ceea ce avea nevoie să audă.

Azrael. O strigase pe numele ei adevărat. Un nume care era gravat adânc în conștiința sa, în carne și-n sânge. Ce era ea cu adevărat în afară de acest nume? Atunci când trăiești mii de ani și iei mereu o identitate după alta, numele devin asemănătoare hârtiei de împachetat cadouri. Ceva decorativ la care răspunzi. Să luăm, de exemplu, numele din acest ciclu: Mimi. Era numele unei persoane din înalta societate, o femeie superficială care-și ducea zilele cheltuind fără măsură și pe care o interesau doar tratamentele la spa și petrecerile.

Îi ascundea adevărata identitate.

Pentru că ea era Azrael. Îngerul Morții. Ea aducea întunericul în locul luminii. Era darul și blestemul ei în același timp.

Era un Sânge Albastru. Așa cum spusese Charles, unul dintre cei mai puternici. Charles și Lawrence vorbiseră despre sfârșitul zilelor. Despre Cădere. În războiul cu Lucifer, Azrael și fratele ei geamăn, Abbadon, fuseseră cei care schimbaseră cursul ultimei bătălii. Își trădaseră Prințul și i se alăturaseră lui Mihail, îngenunchind în fața spadei lui de aur. Rămăseseră fideli luminii, deși ei erau plăsmuiți din întuneric.

Abandonul lor fusese esențial. Dacă n-ar fi fost ea și Jack, cine ar fi putut spune cine avea să câștige? Oare dacă nu l-ar fi abandonat, Lucifer ar fi fost stăpânul a tot și toate, așezat acum pe scaunul ceresc? Și, oricum, ce-au avut de câștigat, în afară de viața asta nesfârșită pe pământ? Acest ciclu nesfârșit de îndreptare și mântuire. Pentru cine și pentru ce încercau ei să spele păcatele? Oare Dumnezeu știa că ei încă mai există? Aveau să-și recâștige vreodată Paradisul pierdut?

Meritase efortul? Se întrebă Mimi, luându-și locul în Conclav, observând abia acum mormăielile care veneau din partea celor prezenți.

Își îndreptă privirea către direcția în care se holba Dorothea Rockefeller. Rămase blocată. În interiorul celui mai sigur și mai protejat adăpost al celor cu Sânge Albastru și așezat chiar lângă Lawrence, la loc de onoare, stătea nimeni altul decât fostul Venator căzut în dizgrație, trădătorul cu Sânge Argintiu, Kingsley Martin.

El îi surprinse privirea și aținti spre ea două degete, în formă de armă. Și, fiind vorba de Kingsley, acesta zâmbi. Atunci când, chipurile, apăsă pe trăgaci.

Trei.

Spre deosebire de majoritatea showroomurilor diverșilor designeri, care erau aranjate în stil minimalist, aproape ca saloanele de spital, fără aranjamente florale care să strice albul orbitor și imaculat al camerelor, interioarele care găzduiau colecția lui Rolf Morgan semănau cu sediile confortabile ale vechilor cluburi pentru domni: cărți legate în piele aliniat pe rafturi, cu fotolii și covoare groase aranjate în jurul focului din șemineu. Rolf Morgan ajunsese faimos vânzând maselor haine în stilul celor purtate de elevii școlilor private de altădată, cea mai răspândită creație a sa fiind un

tricou polo simplu, brodat discret cu logoul său: o pereche de porțițe de crochet încrucișate.

Bliss aștepta nerăbdătoare pe unul dintre fotoliile din piele, bățându-și portofoliul pe genunchi. Fusese nevoită să plece de la școală cu câteva minute mai devreme pentru a putea ajunge la întrevvedere stabilită cu designerul, ea sosise, iar designerul avea să mai întârzie jumătate de oră. Tipic.

Se uită de jur împrejur la celelalte modele, toate fiind croite după același tipar american clasic care putea fi găsit în orice reclamă „Crochet by Rolf Morgan”: obraji bronzăți, păr blond, nas cârn. Habar nu avea de ce-ar fi fost designerul interesat tocmai de ea. Bliss arăta mai degrabă ca o fată dintr-o pictură prerafaelită – păr roșcat și lung până la talie, ten palid și ochi verzi – decât genul de fată care tocmai încheiase un set de tenis. Dar până la urmă și Schuyler fusese aleasă pentru un show acum câteva zile, așa că poate de data asta căutau un alt gen de fată.

— Vă servesc cu ceva, fetelor? Apă? Suc fără zahăr? Întrebă recepționista zâmbitoare.

— Nu, mulțumesc, răspuse Bliss, în timp ce și celelalte fete scuturară din cap.

Era drăguț ca cineva să-ți ofere ceva. Ca model, era obișnuită să fie ignorată sau să fie privită de sus de personalul firmelor. Nimeni nu era foarte prietenos. Bliss. Asemuia aceste întrevederi cu inspecțiile făcute de bunicul ei vitelor la fermă. Le verifica dentiția, copitele și flancurile. Modelele erau tratate exact ca vitele – bucăți de carne a căror valoare era cântărită și măsurată.

Bliss își dori ca designerul să vină mai repede și să termine odată cu asta. Aproape contramandase întâlnirea și doar un simț al datoriei față de agenția ei și o oarecare frică față de agentul ei – un tip chel, arogant și gay, care o făcea pe șeful cu ea de parcă era sclava lui (și nu invers) – o ținură pe loc.

Era încă zguduită de ceea ce se întâmplase la școală mai devreme, când încercase să i se confeseze lui Schuyler.

— E ceva în neregulă cu mine, zise Bliss la masă la cantină.

— Ce vrei să zici? Ești bolnavă? Întrebă Schuyler, deschizând o pungă de chipsuri.

Sunt bolnavă? Se întrebă Bliss. Cu siguranță se simțise rău în ultima vreme. Dar era un alt fel de boală – își simțea sufletul bolnav.

— E greu de explicat, zise ea, dar încercă totuși. Parcă văd anumite lucruri. Lucruri groaznice.

Lucruri teribile. Îi spuse lui Schuyler cum începuse totul.

Cu câteva zile în urmă, alerga pe malul fluviului Hudson, când, dintr-o singură clipire, imaginea se schimbă, iar apele murdare ale fluviului deveniră pline de sânge – roșii, vâscoase și agitate.

Apoi mai erau acei călăreți care năvăliseră la ea în dormitor – patru la număr, cu măști pe față, pe armăsari negri ca smoala; păreau odioși și miroseau și mai rău. Ca niște morți vii. Fuseseră atât de reali, iar caii chiar

lăsaseră urme de noroi pe covorul ei alb. Dar viziunea pe care o avusese cu o noapte în urmă fusese și mai și: prunci uciși cu baioneta, victime cu intestinele afară, călugărițe crucificate, decapitate... Și multe altele.

Dar cel mai înfricoșător lucru din lume?

Chiar în mijlocul acestei viziuni apăruse un bărbat. Un bărbat în costum alb. Un bărbat frumos, cu părul blond strălucitor și un zâmbet încântător care-i dădu frisoane.

Bărbatul traversase încăperea și se așezase pe marginea patului ei.

„Bliss”, spusese bărbatul, punându-și o mână pe creștetul ei, ca un gest de binecuvântare. „Fiica mea.”

Schuyler își ridică privirea din sendvișul cu ton. Bliss se întrebă cum de Schuyler încă mai avea apetit pentru mâncare normală – Bliss își pierduse de mult interesul pentru ea. Abia dacă mai suporta să-și mănânce hamburgerul gătit în sânge. Poate că era din cauză că Schuyler era pe jumătate ființă umană. Bliss se întinse să ia și ea niște chipsuri din curiozitate. Mușcă dintr-unul. Era sărat și picant. Mai luă unul.

Schuyler părea gânditoare.

— O. K., deci un tip ciudat te-a numit fiica lui, mare scofală! Era doar un vis. Și în legătură cu celelalte chestii – ești sigură că nu te uiți seara la prea multe filme de groază?

— Nu, este...

Bliss scutură din cap, enervată că nu putuse să redea cât de ciudat fusese bărbatul din visul ei.

Și cât de real fusese totul, de parcă i-ar fi spus adevărul. Dar asta nu era posibil, nu? Tatăl ei era Forsyth Llewellyn, senatorul de New York. Se întrebă încă o dată cine fusese mama ei. Tatăl ei nu vorbea niciodată de prima lui soție și, cu doar câteva săptămâni în urmă, Bliss fusese surprinsă să descopere o fotografie a tatălui ei împreună cu o femeie blondă, despre care crezuse mereu că e mama ei, dar care avea pe spate inscripționate cuvintele „Allegra Van Alen”.

Allegra era mama lui Schuyler, cea mai faimoasă pacientă în comă din New York. Dacă Allegra era mama ei, asta însemna că Schuyler îi era soră? Deși vampirii nu aveau familii în sensul înțeles de cei cu Sânge Roșu: erau foștii copii ai lui Dumnezeu, nemuritorii, fără mame sau tați în carne și oase.

Forsyth era „tatăl” ei doar în acest ciclu. Poate că la fel stăteau lucrurile și cu Allegra. Dar se abținu și nu-i dezvălui lui Schuyler descoperirea ei. Schuyler era foarte protectoare când venea vorba de mama ei și Bliss era prea timidă pentru a pretinde că are o legătură cu o femeie pe care nici măcar n-o cunoscuse vreodată. Totuși, se simțise foarte apropiată de Schuyler de când găsisese fotografia.

— Mai ai... știi tu, leșinurile alea? Întrebă Schuyler.

Bliss scutură din cap. Leșinurile luaseră sfârșit cam atunci când începuseră nălucirile. Nici nu știa ce e mai rău.

— Sky, te întrebă vreodată ce-o mai face Dylan? Întrebă ea într-o doară.

— Mereu. Aș vrea foarte mult să aflu ce i s-a întâmplat, spuse Schuyler, desfăcând sendvișul și mâncându-i ingredientele pe rând: mai întâi pâinea, apoi un pic de ton, apoi niște salată. Mi-e dor de el. Era un prieten bun.

Bliss dădu din cap aprobator. Se întrebă cum să aducă subiectul în discuție. Deja secretul dura de foarte mult timp. Dylan, pe care toată lumea îl considera ca fiind mort, care fusese luat de un Sânge Argintiu, dispărând fără urmă... se întorsese, dând buzna pe fereastra ei în urmă cu două săptămâni și spunându-i niște povești incredibile. Bliss nu știa ce să mai creadă din noaptea în care el revenise.

Cu siguranță Dylan era complet smintit. Nebun. Ceea ce-i spusese în noaptea aia nu avea nici un sens, dar el era convins că este adevărul gol-goluț. Ea nu reușise să-i schimbe părerea, iar în ultima vreme el începuse s-o amenințe că va lua măsuri. Chiar în acea dimineață păruse total scăpat de sub control. Delira. Urla ca un maniac. Îi fusese foarte greu să-l privească. Îi promisese că va... că va face... că va face ce? Habar n-avea.

— Bliss Llewellyn?

— Aici, răspunse Bliss, ridicându-se în picioare și strângându-și mapa cu portofoliul sub braț.

— Poți intra, scuze de întârziere.

— Nici o problemă, spuse ea cu un zâmbet profesionist.

O urmă pe fată într-o sală mare și bine aerisită din spate.

Bliss străbătu ceea ce părea a fi aproape un teren de fotbal, pentru a ajunge la o masă micuță unde stătea designerul.

Era mereu la fel. Le plăcea să te privească mergând și, după ce le dădeai bună ziua, te rugau să te întorci și să mai mergi puțin. Rolf făcea recrutări pentru Săptămâna Modei și chiar lângă el era întreaga sa echipă: o femeie blondă și bronzată cu ochelari fumurii, un bărbat slab și efeminat și câteva asistente.

— Bună, Bliss, zise Rolf. Ea este soția mea, Randy, iar el este Cyrus, cel care concepe întregul show.

— Bună.

Bliss întinse mâna și i-o scutură cu hotărâre.

— Îți cunoaștem foarte bine munca de până acum, zise Rolf, aruncând o privire fugară pe fotografiile ei.

Era un bărbat foarte bronzat și cu părul grizonant, iar când își încrucișa brațele, îi ieșeau în evidență mușchii. Semăna cu un cowboy din cap până la cizmele din piele de aligator făcute pe comandă. Asta în cazul în care cowboy-ii se bronzau în St. Barth și aveau cămăși croite în Hong Kong.

— De fapt, suntem siguri că ești fata potrivită pentru noi. Doar voiam să ne întâlnim.

În loc s-o liniștească, aerul prietenesc al designerului avu darul de a o stresa pe Bliss și mai mult. Acum chiar putea să piardă jobul.

— Oh, O. K.

Randy Morgan, soția designerului, era chintesența „fetei Morgan”, până la părul zbârlit de vânt. Bliss știa că ea fusese primul model al lui Rolf, prin

anii '70, și că ocazional mai participa la câte o campanie publicitară. Randy își ridică ochelarii pe cap și-i aruncă lui Bliss un zâmbet fabulos.

— Brandul merge într-o direcție diferită pentru acest show. Ne dorim o atmosferă de epocă edwardiană – romantism de modă veche. Colecția va avea multă catifea, dantelă și poate chiar un corset sau două. Ne doream o fată care să nu aibă un look foarte contemporan.

Bliss dădu din cap, nefiind foarte sigură ce voiau să spună, având în vedere că celelalte branduri care o căutaseră în trecut considerau că arată destul de „contemporan”.

— Doriți să fac câțiva pași sau...?

— Te rog.

Bliss se îndreptă spre capătul camerei, respiră adânc și începu să meargă. Se mișca de parcă ar fi umblat noaptea prin mlaștini, de parcă ar fi fost singură în ceață. Ca și cum ar fi fost pierdută și visătoare. Și exact când ajunse la locul unde trebuia să facă pirueta, camera se învârti cu ea și avu o altă viziune.

Așa cum îi povestise lui Schuyler, stările de pierdere a conștiinței dispăruseră. Putea vedea în continuare camera, designerul și echipa sa. Și totuși, așezată la mijloc, între el și soția sa, stătea o bestie cu ochii purpurii și limbă argintie despicată. Din ochi îi ieșeau viermi. Vru să strige. Dar în schimb închise ochii și continuă să meargă.

Când deschise ochii, Rolf și echipa lui aplaudau.

Cu sau fără viziuni apocaliptice, Bliss fu angajată.

Patru

— Mi-a fost dor de tine.

Buzele lui Oliver erau catifelate și moi pe obrazul ei, iar Schuyler simți o durere acută în stomac drept răspuns la profunzimea afecțiunii lui.

— Și mie mi-a fost dor de tine, șopti ea.

Asta era adevărat. Nu mai fuseseră împreună de aproape două săptămâni. Și, deși voia să-și lipească buzele de gâtul lui și să facă ceea ce simțea ca fiind foarte natural, se abținu. Nu avea nevoie chiar acum și se ferea de asta din cauza sentimentelor pe care le trezea în ea. Caerimonia Osculor era un drog – tentant și irezistibil. Îi oferea prea multă putere. Prea multă putere asupra lui.

Nu putea. Nu aici. Nu acum. Mai târziu. Poate. Și în plus, nu erau în siguranță. Se aflau în camera copiatoarelor. Oricine putea intra și îi putea prinde împreună. Se întâlniseră, așa cum făceau mereu, în pauza după a patra oră. Aveau la dispoziție toate cele cinci minute.

— O să fi acolo... diseară? Întrebă Oliver, cu vocea înecată de emoție.

Ea vru să-și plimbe degetele prin părul lui bogat, brun-roșcat, dar își înfrânse dorința. În schimb, își afundă nasul în părul lui. Mirosea a curat.

Cum reușiseră să fie prieteni atât de mult timp, fără ca ea să știe cum îi miroase părul? Dar acum știa: ca iarba după ploaie. Mirosea atât de bine, că-i venea să plângă. Nu se ridicase la înălțimea așteptărilor lui. N-ar ierta-o niciodată dacă și-ar da seama vreodată ce-i făcuse.

— Nu știu, răspunse Schuyler ezitând. O să încerc.

Voia să-l refuze cât mai tandru cu putință. Se uită la fața lui frumoasă și jovială, la ochii lui căprui și calzi, care aveau sclipiri arămii.

— Promite-mi, spuse Oliver, și vocea lui era rece. Promite-mi.

O strânse în brațe și ea rămase surprinsă de puterea lui. Habar nu avea că oamenii pot fi la fel de puternici ca vampirii, atunci când era cazul.

Inima i se frânse. Charles Force avea dreptate. Trebuia să stea departe de el. Cineva avea să fie rănit și n-ar fi suportat gândul că Oliver suferă din cauza ei. Nu merita.

— Ollie, știi că eu...

— Nu mai spune nimic. Doar vino acolo, zise el aspru și îi dădu drumul așa de repede încât aproape că-și pierdu echilibrul.

Apoi dispăru la fel de repede, lăsând-o singură în camera întunecată, iar ea se simți ciudat de nefericită.

Mai târziu în acea după-amiază, Schuyler gonia pe străzile întunecate și umede de ploaie, o pată argintie în noua ei haină de ploaie. Ar fi putut lua un taxi, dar nu se vedea niciunul și preferă să meargă pe jos – sau mai degrabă să alunece. Îi făcea plăcere să-și contracte mușchii de vampir, îi plăcea cât de repede se putea deplasa atunci când se concentra. Mersese întreaga lungime a insulei ca o pisică; se deplasase așa de repede încât rămăsese uscată. Nu o atinsese nici un strop de ploaie.

Clădirea era una dintre acele construcții uluitoare de sticlă, o clădire de apartamente, creată de arhitectul Richard Meier, la intersecția lui Perry Street cu West Side Highway. Strălucea precum cristalul în amurgul cețos și întunecat. Schuyler nu se sătura niciodată s-o admire, era atât de frumoasă.

Se strecură pe ușa laterală, delectându-se cu viteza de vampir care o făcea invizibilă paznicului și celorlalți locatari. Trecu de lift, preferând să-și folosească talentele nepământene și să alerge pe scările interioare, urcând câte patru, cinci și chiar zece trepte deodată. În câteva secunde, se afla deja sus.

În apartament era cald, iar lumina felinarelor de pe stradă pătrundea în interior prin ferestrele imense de sticlă. Apăsă butonul pentru a trage automat draperiile. Le lăsaseră iarăși date la o parte – era incredibil cum ascunzătoarea lor secretă se afla tocmai într-una dintre clădirile cele mai expuse din Manhattan.

Menajera lăsase bușteni pentru focul din șemineu, iar Schuyler făcu focul foarte rapid apăsând un alt buton. Flăcările se ridicară și învăluiră lemnele. Schuyler le privi cum ard; apoi, ca și cum și-ar fi citit viitorul în flăcări, își lăsă capul în palme.

Ce căuta ea acolo?

De ce venise?

Ceea ce făceau ei era o greșeală. Și el și ea știau acest lucru. Își spusese că avea să fie pentru ultima oară. Ca și cum ar fi fost în stare să suporte așa ceva. Ea era în același timp și extaziată și îndurerată de gândul întâlnirii lor.

Schuyler își ocupă timpul golind mașina de spălat vase și aranjând masa. Aprinzând lumânările. Conectă sistemul de sunet la iPod-ul ei și curând

vocea lui Rufus Wainwright răsună în încăpere. Era un cântec mistuitor – preferatul lor.

Se gândi să-și facă o baie, știind că halatul de baie atârna în cuierul din dulap. Locul păstra foarte puține dovezi ale prezenței lor acolo – câteva cărți, haine, două periute de dinți. Asta nu era o casă, ci un secret.

Se privi în oglindă – părul era ciufulit și ochii îi străluceau. El trebuia să vină curând. Sigur va veni. El era cel care insistase.

Ora stabilită trecu, dar el nu sosi. Schuyler își strânse genunchii la piept, încercând să lupte cu sentimentul de dezamăgire.

Aproape că adormise când observă o umbră pe balcon.

Schuyler ridică întrebătoare privirea, simțind un amestec de speranță și o tristețe profundă, stăruitoare. Inima îi bătea nebunește. Chiar dacă îl vedea zilnic, mereu avea să simtă că-l vede pentru prima oară.

— Hei, tu! Zise o voce.

Și un băiat apăru din umbră.

Dar nu era băiatul pe care îl aștepta ea.

Cinci.

Întâlnirea fusese convocată după modelul obișnuit. Secretarul strigă numele celor reprezentați. Toate familiile vechi erau prezente, cele șapte familii originare (familiile Van Alen, Cutler, Oelrich, Van Horn, Schlumberger, Stewart și Rockefeller) făcuseră loc și familiilor Llewellyn, Dupont (reprezentată de o Eliză foarte emoționată, nepoata defunctei Priscilla), Whitney și Carondolet. Acesta era Conclavul Străbunilor – adunarea elitelor cu Sânge Albastru. Aici se luau deciziile importante pentru neam, pentru viitorul clanului.

Lawrence le ură bun venit la prima sesiune de primăvară cu un salut călduros și începu să citească subiectele de pe agendă: următoarea strângere de fonduri pentru Banca de Sânge din New York, ultimele informații legate de bolile transmisibile prin sânge și modul în care acestea îi puteau afecta pe cei cu Sânge Albastru, situația conturilor administrate – banii celor cu Sânge Albastru erau investiți inclusiv la bursa de valori, iar recenta scădere economică cauzase dispariția câtorva milioane de dolari.

Mimi scotea flăcări pe nas. Lawrence prezidase întâlnirea ca și cum nimic nu era în neregulă, ca și cum lângă el nu ar fi stat un trădător. Te scotea din sărite! Kingsley fusese cel care-l chemase pe cel cu Sânge Argintiu, Kingsley punând la cale atacul de la Depozitar, Kingsley fusese creierul din spatele mușamalizării, și totuși, stătea în continuare la masă, de parcă acolo i-ar fi fost locul de drept.

Aparent, în Conclav domneau calmul și liniștea dintotdeauna, deși Mimi putu observa o ușoară agitație, o urmă de dezacord în rândurile membrilor. De ce nu zicea nimic Lawrence? Bătrânul excentric îi dădea înainte despre piața sub prime și recente evenimente dezastruoase de pe Wall Street. Ah, în sfârșit... Lawrence se întoarse spre Kingsley. În sfârșit urma o explicație.

Dar nu. Lawrence declară pur și simplu că Kingsley trebuie să prezinte un raport și îi dădu cuvântul așa-zisului Venator, un Căutător al Adevărului, membru al poliției secrete a vampirilor.

Kingsley se ridică cu un zâmbet amenințător pe buze.

— Străbunilor... și, hmmm, Mimi, începu el.

Era la fel de insuportabil de arătos, dar de când fusese deconspirat că era un Venator, părea mai bătrân. Dispăruse tânărul rebel, transformat într-o persoană serioasă și sobră, cu costum închis la culoare și cravată.

Câțiva membri ai Conclavului schimbară priviri nedumerite și bătrânul Brooks Stewart avu un acces de tuse, care îl determină pe Cushing Carondolet să-i dea câteva palme pe spate. Când atmosfera se liniști, Kingsley continuă impasibil.

— Aduc vești îngrijorătoare. Pe continentul sud-american sunt tulburări. Echipa mea a observat semne prevestitoare ale unei posibile infractio.

Mimi înțelese cuvântul din limba sacră - Kingsley le spunea despre o spargere. Dar ce anume fusese spart?

— Ce se întâmplă? Întrebă Dashiell Van Horn.

Mimi îl recunoscuse - fusese anchetatorul în timpul procesului ei.

— Fisuri în organizația de la Corcovado. Au fost raportate dispariții ale unor Străbuni din Conclavul de acolo. Alfonso Almeida nu s-a mai întors din obișnuita lui vizită în Anzi. Familia sa e îngrijorată.

Esme Schlumberger pufni.

— Lui Alfie îi place să se piardă prin sălbăticie în fiecare an. Zice că asta-l ține aproape de natură. Nu înseamnă nimic.

— Dar Corcovado... asta e îngrijorător, zise Edmund Oelrich, care după moartea Priscillei devenise Protector-Șef.

— Având în vedere ceea ce știm despre cei cu Sânge Argintiu - cum unul dintre ei a reușit să se infiltreze chiar în Depozitar - orice este posibil, spuse Kingsley.

— Chiar așa, fu de acord Dashiell Van Horn, coborându-și ochelarii pe nas.

Lawrence dădu din cap aprobator.

— Știți cu toții, desigur, zvonurile conform cărora cei cu Sânge Argintiu au plecat spre America de Sud înainte de a dispărea. Cei cu Sânge Albastru s-au îndreptat spre nord și unii chiar cred că cei cu Sânge Argintiu au plecat spre sud, pentru a se regrupă. Bineînțeles că nu avem nici o dovadă în acest sens...

Câțiva membri ai Conclavului începură să se agite vizibil. De când cu atacul de la Depozitar, fuseseră nevoiți să recunoască faptul că fostul paria, Lawrence, avusese dreptate de la bun început, că Protectorii ignoraseră voit semnele, își băgaseră capul în nisip ca struții, prea înspăimântați pentru a accepta adevărul: cei cu Sânge Argintiu, demonii mitici, dușmanii lor eterni, se reîntorseseră.

— Nu am avut nici o dovadă până acum, spuse Kingsley. Dar se pare că bănuielile lui Lawrence au fost corecte.

— Dacă Corcovado e compromis, atunci nici nu pot să explic în ce pericol ne aflăm, zise Lawrence.

— Dar nu au fost... morți? Întrebă Eliza Dupont timidă.

— Niciuna de care să știm noi, confirmă Kingsley. O tânără, Yana Riberio, a dispărut, de asemenea, dar mama ei crede că se ascunde cu iubitul la Punta del Este, pentru un weekend, zise el cu un zâmbet afectat.

Mimi păstră tăcerea; era singurul membru care nu contribuise încă la discuție. Din noaptea atacului de la Depozitar, în New York nu mai avuseseră loc alte atacuri sau morți. Se simțea frustrată de faptul că nu-și putea aminti de ce era așa de important Corcovado – evident că toți ceilalți din Conclav știa, numai ea nu. Era enervant că nu reușise să aibă acces total la amintirile ei.

Cuvântul nu-i spunea absolut nimic. Și nici nu voia să întrebe ce înseamnă – era prea orgolioasă. Poate că Charles o va putea lumina, deși se părea că de când își dăduse demisia din Conclav, își pierduse interesul pentru aproape orice – tot ce făcea era să stea în camera lui, să se uite la cărți și fotografii de demult și să asculte înregistrări în surdina la un magnetofon vechi.

— Așa cum s-a dovedit în urma atacului de la Depozitar, cei cu Sânge Argintiu nu mai sunt un mit pe care să-l putem ignora. Trebuie să acționăm de urgență. Corcovado trebuie să reziste, zise Lawrence.

Despre ce Dumnezeu vorbea Lawrence acolo? Mimi își dorea să știe.

— Așadar, care e planul? Întrebă Edmund.

Atmosfera se schimbase. Neliniștea cauzată de prezența lui Kingsley se transformase acum în neliniște cauzată de veștile aduse de el.

Kingsley răsfoi hârtiile din fața lui.

— Mă voi alătura echipei mele în capitală. Sao Paulo este un adevărat haos. Va fi o ascunzătoare bună. Apoi ne vom îndrepta spre Rio pe jos, vom verifica care e situația la Corcovado și vom sta de vorbă cu câteva dintre familia.

Lawrence dădu din cap. Mimi crezu că va încheia ședința, dar nu o făcu. În schimb, își scoase o țigară din buzunarul de la piept al cămășii. Kingsley se aplecă spre el cu un chibrit aprins în mână și Lawrence inhală adânc. Fumul se împrășteie prin toată camera. Mimi voi să-l îndepărteze cu mâinile și să-i amintească lui Lawrence de regula comisiei care interzicea fumatul, dar nu îndrăzni.

Regis-ul se uită la adunare cu o privire pătrunzătoare.

— Bănuiesc că unii dintre voi se întreabă de ce a venit Kingsley astăzi aici, zise Lawrence, punând, în sfârșit, întrebarea arzătoare care stătea pe buzele tuturor. Trase încă un fum de țigară. Mai ales după dovezile prezentate în timpul judecății de sânge. Oricum, de atunci am mai aflat că familia Martin, și în special Kingsley, este nevinovată. Acțiunile lor au fost justificate de misiunea pe care o aveau de îndeplinit, atribuită de fostul Regis. Pentru a proteja Adunarea, nu pot dezvălui mai multe informații în legătură cu acest aspect.

Tatăl ei! Charles avea legătură cu asta – dar de ce nu le – spunea Lawrence despre ce era vorba?

— Ce misiune? Întrebă Edmund. De ce i s-au ascuns Conclavului aceste informații?

— Nu este dreptul nostru să punem la îndoială deciziile Regisului, îi reaminti cu asprime Forsyth Llewellyn.

Nan Cutler aprobă din cap.

— Nu ăsta e felul nostru de a fi, zise ea.

Mimi putea vedea clar cum masa era împărțită în două tabere: jumătate dintre membri erau neliniștiți și indignați, în timp ce cealaltă jumătate era gata să accepte declarația lui Lawrence fără a-i mai pune la îndoială spusele. Nu că ar fi contat. Conclavul nu era o democrație; Regis-ul era liderul de necontestat al cărui cuvânt era lege. Mimi fremătă de furie abia reprimată. Ce se întâmplase cu Conclavul care o condamnase la moarte cu câteva luni în urmă? Nu era corect! Cum puteau avea încredere într-un Sânge Argintiu „reformată”?

— Dorește cineva să-și exprime dezacordul? Întrebă Lawrence nonșalant. Edmund? Dashiell?

Dashiell își înclină capul.

— Nu. Ne lăsăm soarta în mâinile tale, Lawrence.

Edmund acceptă și el fără tragere de inimă.

— Mulțumesc. Kingsley este din nou un membru cu drept de vot al Conclavului, având statutul deplin al unui Venator. Să-i urăm împreună bun venit înapoi printre noi. Dacă n-ar fi fost Kingsley n-am fi aflat despre Corcovado așa devreme.

Câțiva aplaudară.

Ședința se suspendă și Străbunii se împrăștiară în mici bisericuțe. Mimi observă că Lawrence vorbea în șoaptă cu Nan Cutler.

Kingsley veni spre Mimi și-i puse o mână pe braț.

— Voiam să-ți spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Procesul și restul.

— Mi-ai înscenat totul, șuieră ea, dându-i mâna la o parte.

— Era inevitabil. Totuși, mă bucur să văd că ești bine, zise el.

Dar tonul vocii sale indica faptul că bună starea ei era ultimul lucru care-l preocupa.

Șase.

Băiatul ajunse în dreptul focului, cu fața luminată de flăcările din șemineu. Arăta la fel - aceiași ochi triști, aceeași claie de păr negru. Purta același tricou murdar și aceiași blugi jerpeliți pe care Schuyler își amintea că-i purta ultima dată când îl văzuse.

— Dylan! Dar cum așa? Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

Alergă spre el cu un zâmbet larg pe față. Dylan! Trăia! Nu se aștepta nimeni să apară, dar era bine-venit. Avea atât de multe întrebări pentru el: ce se întâmplase în noaptea când dispăruse? Cum scăpase de cei cu Sânge Argintiu? Cum fusese posibil la supraviețuiește?

Dar imediat cum se apropie de el, își dădu seama că ceva e în neregulă. Fața lui Dylan era întunecată, furioasă. Avea privirea tulbure, aproape ca a unui om isteric.

— Ce se întâmplă?

Cu viteza luminii, Dylan o împinse pe Schuyler cu puterea minții și-i dădu o lovitură telepatică - BAM!

— Dar Schuyler fu mai rapidă și pară lovitura mentală.

— Dylan! Ce faci?! Își ridică brațele ca un scut pentru a se apăra, ca și cum s-ar fi putut proteja cu o barieră din lumea fizică.

BAM! Încă una. De data asta, sugestia fusese să se arunce de la balcon.

Schuyler se înecă, simțind cum creierul i-ar putea exploda de la presiunea cu care se lupta.

Fugi pe terasă, nefiind în stare să oprească sugestia care se infiltra în toate simțurile. Se uită peste umăr. Dylan era exact, în spatele ei. Părea înnebunit și plin de furie, de parcă ar fi fost posedat de o forță a răului.

— De ce faci asta? Strigă ea, în timp ce el trimise o altă comandă violentă, agonizantă.

SARI!

Da. Trebuia să cedeze, să se conformeze - SARI - da, așa va face, dar dacă nu e atentă și nu are timp să fie... ar putea să-și piardă echilibrul... ar putea... Doamne; dar dacă Lawrence nu are dreptate? Dacă ea nu e nemuritoare? La urma urmei, e jumătate om... Dacă nu supraviețuiește? Dacă, spre deosebire de ceilalți cu Sânge Albastru, ciclul de somn și repaus și reincarnare nu i se aplică și ei? Dacă viața asta e singura pe care o va avea? Dar e mult prea târziu pentru a-și face griji pentru asta acum - nu are altă alternativă. SARI! Nu vede încotro merge, bâjbâie pentru a găsi un punct de sprijin... Ele chiar în spatele ei, așa că va trebui să...

Sare de pe terasă, zburând...

Nu e timp, nu e timp să se agațe de vreo ieșitură din zid, să se apuce de vreo balustradă... trotuarul se apropie vertiginos...

Schuyler se pregăti de impact și ateriză în picioare. În ghetele ei. BUM. Exact în mijlocul unui grup elegant, strâns în fața restaurantului de pe Perry Street. Newyorkezi abandonăți în fața stihilor naturii drept pedeapsă pentru că sunt fumători.

Și într-o clipă, Dylan fu în spatele ei. Atât de rapid, era incredibil de rapid...

Apoi o învălui o presiune puternică: asta nu mai era doar sugestie - era un blocaj al controlului. Zdrobitor. Asta era ceea ce Lawrence numea al cincilea factor al glomului. Consummo Alienări. Preluarea completă a facultăților mentale de către altcineva.

Pentru cei cu Sânge Roșu, Alienări însemna moarte imediată. Pentru vampiri, paralizie irevocabilă - cineva îți ia mințile, astfel încât voința ta e complet subjucată. Lawrence îi povestise că cei cu Sânge Argintiu nu erau recunoscuți doar pentru faptul că sugeau sângele și furau amintirile altor vampiri, că efectuau Caerimonia Osculor pe cei la fel ca ei. Aveau multe alte suplicii și înșelătorii în mânecă. Nu goleau complet de sânge toate victimele; unele dintre ele erau lăsate în viață tocmai pentru a le fi de mai mult ajutor ca marionete.

Schuyler simți o greutate, pe măsură ce forța Alienări se instala... era pe punctul de a ceda; era mult mai simplu să abandoneze decât să lupte... se

simțea din ce în ce mai slăbită... Ce se va alege de ea dacă el ar reuși? Se gândi la mama ei, care era în comă; asta avea să fie și soarta ei? Se clătină pe picioare, legănându-se într-o parte și alta; curând avea să se sfârșească. Dar chiar în acel moment reuși să dea peste ceva în acea emanație a întunericului – ca o coadă, coada glomului – și putu să izoleze semnalul, reuși să-și dea seama care parte încerca s-o controleze și o răsuci invers, ca și cum s-ar fi luptat cu un aligator – îl întoarse cu capul în jos – curând, ea era cea care avea controlul și se juca cu el după bunul plac și...

Dylan țipă – el e cel care simte acum durere – ele cel care este pus la zid, incapabil să se miște în timp ce mintea ei o controlează pe a lui. Ea simte asta, simte cum îl domină și jubilează în gândul că i-a retezat triumful. Îl strânge – întreaga lui ființă – cu puterea minții. E ca o menghină...

Îl omoară...

Curând nu va mai fi el însuși... ci o extensie a voinței ei...

Până când...

— SCHUYLER! OPREȘTE-TE!

— NU FACE ASTA!

— SCHUYLER!

Un răcnet.

Numele ei. Cineva o striga pe nume. Oliver. Care îi spunea să se oprească.

Schuyler îl eliberă parțial din strânsoare. Avea încă mâna întinsă, iar Dylan era ținut de un zid la șase metri depărtare. Ținut de puterea minții ei. Bolborosea ceva. Nu putea să mai respire.

— TE ROG!

De data asta era o voce de fată. Bliss.

Gata, îi dădu drumul.

Dylan se prăbuși la pământ.

Șapte.

Bliss alergă cât de repede putu. Văzuse întreaga scenă. Era în taxi și văzuse totul: săritura lui Schuyler, Dylan care venise după ea, urmărirea și inversarea rolurilor. Fusesse martoră la suferința lui Dylan și la puterea lui Schuyler.

O, Doamne, n-o lăsa să-l omoare.

— Dylan!

Bliss îngenunche lângă el.

Dylan era căzut cu fața în jos, așa că ea îl întoarse ușor. Îl luă în brațe. Era atât de slab... doar piele și os. Îl ținu în brațe cu tandrețe, cum ai ține un pui de pasăre. Era rănit și vrednic de milă, dar era al ei. Lacrimi începură să-i curgă e obraz.

— Dylan!

Când ajunsese acasă după casting și el nu era acolo cum stabiliseră, știuse imediat că ceva era în neregulă.

Sunase pe Oliver și-l rugase să vină la clădirea de apartamente de pe Perry Street cât mai repede. Dylan spusese de la bun început că are de gând

să facă ceva și acum chiar făcuse. Din fericire, Bliss știa unde să-l găsească pentru că știa secretul lui Schuyler și unde avea să fie ea în acea seară.

Dylan deschise ochii. Tresări când o văzu pe Bliss, apoi se întoarse spre Schuyler și cu un mârâit răgușit spuse:

— Argento Croatus!

— Ai înnebunit? Întrebă Schuyler, cu Oliver lângă ea protector.

Nu putea să-și creadă urechilor. Dylan tocmai o numise Sânge Argintiu. Ce se întâmpla? Ce se întâmplase cu el? De ce avea vocea asta?

— Dylan, potolește-te. Sky... el habar n-are despre ce vorbește, spuse Bliss agitată. Dylan, te rog, spui prostii.

Dylan deveni confuz, pupilele i se dilatară rapid, ca și cum i-ar fi băgat cineva o lanternă în ochi. Apoi izbucni într-un râs strident.

— Știai că s-a întors și nu mi-ai spus nimic, spuse Schuyler pe un ton acuzator.

— Da. Bliss respiră adânc. N-am vrut să-ți zic pentru că...

Pentru că ai fi spus Conclavului. Și ei l-ar fi luat. Și da, s-a schimbat. E diferit, nu mai e același. I s-a întâmplat ceva cumplit și de nespus. Dar eu încă îl iubesc. Înțelegi, nu-i așa? Tu, care stai și aștepti într-un apartament un băiat care nu mai apare.

Schuyler încuviință din cap. Cele două se înțelegeau fără a avea nevoie de cuvinte. Așa se înțelegeau vampirii.

— Totuși, nu e posibil să rămână așa; trebuie să-l ajutăm.

Schuyler se apropie de cei doi.

— Nu mă atinge, mârâi Dylan.

Brusc, sări în picioare și o apucă pe Bliss de gât, degetele sale osoase apăsând cu violență gâtul fin al fetei.

— Dacă nu mă ajuți, atunci ești una de-a lor, spuse el amenințător și încleștarea deveni mai puternică.

Bliss începu să plângă.

— Dylan... nu face asta!

Schuyler se întinse spre Dylan, dar Oliver o opri.

— Așteaptă, spuse el. Așteaptă... nu te pot lăsa să te rănești iarăși...

Între timp, Dylan o împingea pe Bliss din ce în ce mai departe cu puterea minții sale; furia lui era acum complet dezlănțuită, puterea sa mai înspăimântătoare în nesăbuiința ei. Bliss căzu în genunchi. Nu va exista nici un fel de acrobație telepatică din partea ei.

Acum era rândul lui Schuyler să țipe. Era rândul ei să-l implore să se oprească.

Dylan nici nu-i băgă în seamă, și cu cealaltă mână începu o mângâie pe Bliss pe obraz. Se aplecă spre ea, cu gura pe gâtul ei. Schuyler observă cum îi apar colții. Era pe punctul de a-i suge sângele.

— Nu... Dylan... te rog, șopti Bliss. Nu...

— Lasă-mă!

Schuyler îl dădu pe Oliver la o parte.

Bliss privea cum prietena ei pregătea frenetic o incantație ce avea să-l doboare pe Dylan.

Dar chiar înainte ca Schuyler să poată folosi puterea de constrângere, umerii lui tresăriră și el se prăbuși la pământ din proprie voință, eliberându-și victima. Bliss căzu și ea, iar pe gât îi rămaseră vânătăi de la degetele lui.

Dylan își băgă capul între genunchi și suspină.

— Ce dracu' s-a-ntâmpat? Țipă el, și în sfârșit asta era vocea pe care Bliss o recunoscuse.

Pentru prima dată în acea seară, Dylan vorbea normal.

Opt

— Încearcă, zise Mimi, în tinzând o lingură în care tremura o masă gelatinoasă. E delicios!

Fratele ei se uită cu suspiciune la aperitiv. Jeleu din arici-de-mare cu spumă de sparanghel nu suna tocmai bine. Dar își făcu curaj și luă o înghițitură.

— Vezi? Zâmbi Mimi.

— Nu e rău, dădu Jack din cap.

Avea dreptate, ca de obicei.

Stăteau într-un separeu privat al unui restaurant ce se afla în strălucitorul Time Warner Center. Un restaurant care era, cel puțin deocamdată, cel mai scump și mai renumit din Manhattan. Să obții o rezervare la Per Se era totuna cu a obține o audiență la Papă. Aproape imposibil. Dar pentru asta existau secretarele tăticului.

Lui Mimi îi plăcea noul mall, așa cum îi zicea ea. Era strălucitor, elegant și rafinat, la fel ca Force Tower. Mirosea a bani mulți, la fel ca un Mercedes nou-nouț. Clădirea și tot ce se mai afla în ea era un imn închinat capitalismului și banilor. Nu aveai cum să cheltuiesti mai puțin de cinci sute de dolari pentru o cină de două persoane la niciunul dintre restaurantele de patru stele care se aflau acolo. Acesta era New Yorkul post-boom, cu bonusuri de șapte cifre, New Yorkul finanțistilor și miliardarilor de carton, New Yorkul escrocilor nerușinați care se ocupau cu fonduri de investiții agresive și care aveau neveste-trofeu ce-și etalau corpurile sculptate de liposucții și extensiile de păr luxoase.

Bineînțeles că Jack ura toate astea. El prefera un oraș pe care nici măcar nu-l experimentase. El era nostalgic după zilele legendare ale cartierului Village, când oricine, de la Jackson Pollock la Dylan Thomas, putea fi văzut umblând aiurea pe străzile pietruite. Lui îi plăceau pietrișul și praful și un Times Square care era renumit pentru pungăși și borfași cu alba-neagra și barurile clandestine (din moment ce cluburile de striptease nu serveau alcool). Nu putea suferi un New York care fusese acaparat de cei de teapa lui Jamba Juice, Pinkberry și Cold Stone³.

Se pregătise să disprețuiască prețiosul restaurant cu optsprezece mese din mijlocul mallului. Dar pe măsură ce felurile de mâncare – caviar și zabaglione cu stridii, trufe generos rase peste tăiței tagliatelle alunecoși, carne de vită Kobe acoperită de dovlecei – Mimi observă că începea să-și schimbe opinia. Fiecare fel era alcătuit doar câteva guri, destul pentru a trezi simțurile și a le lăsa tânjind după următoarea doză gourmet.

În acea seară, localul era plin ochi de vampiri cu Sânge Albastru, ceea ce era oarecum neașteptat, deoarece vampirii mâncau doar pentru amuzament; dar se pare că până și cei a Paul Jackson Pollock (1912-1956), pictor american, figură de seamă a expresionismului abstract.

• Dylan Thomas (1914-1953), poet velț.

Ł Lanț de restaurante unde se servesc doar băuturi non-alcoolice

BB Lanț de restaurante unde se servesc deserturi reci.

³Cold Stone Creamery, lanț de gelaterii.

În care nu aveau nevoie de mâncare pentru a supraviețui apreciau faptul că le erau gădilăte papilele gustative. Un cuplu de Străbuni, membri emeriți ai Conclavului - Margery și Ambrose Barlow - stăteau la o masă din colț. Mimi observă că Margery adormise din nou, așa cum făcea după fiecare fel de mâncare. Dar chelnerul, care arăta de parcă se obișnuise cu moțăiala ei, pur și simplu o scutura și o trezea de fiecare dată când venea cu ceva la masa lor.

— Deci cum a fost ședința? Întrebă Jack nonșalant, lăsând jos lingura și făcându-i semn unui piccolo că terminaseră.

— Interesantă, zise ea sorbind din paharul de vin. Kingsley Martin s-a întors.

Jack păru surprins.

— Dar el...

— Știu, ridică Mimi din umeri. Lawrence nu ne-a explicat. După câte se pare, există un motiv, dar e mult prea important pentru a fi împărtășit Conclavului. Îți jur, prezidează adunarea aia de parcă ar fi în secolul șaptesprezece. Faptul că există „membri cu drept de vot” e o glumă. Nu ne întreabă deloc ce părere avem. Face ce vrea el.

— Sigur are el un motiv bun, spuse Jack, cu ochii luminându-i-se la apariția unui chelner care aducea noi bunătăți.

Păru dezamăgit să vadă că nu e altceva decât o grămadă de salată de cartofi.

Mimi se încruntă și ea. Se aștepta la artificii gastronomice, nu o gustare de picnic. Dar după ce luă o mușcătură își schimbă opinia.

— Asta este... cea... cea mai bună salată de cartofi... din lume.

Jack fu de acord cu ea, în timp ce-și devora cu repeziciune porția.

— E grozav nu-i așa? Zise Mimi, arătând spre sală și spre priveliștea din Central Park.

Se aplecă peste masă și-l apucă de mână.

Faptul că fusese aproape de moarte în Veneția era unul dintre cele mai bune lucruri care li se întâmplaseră. Confruntat cu perspectiva de a-și pierde sora geamănă pentru totdeauna, Jack devenise devotamentul întruchipat.

Ea încă își amintea cum o ținuse în brațe în noaptea care urmasse Judecării de Sânge. Fața lui îmbătrânise de griji peste noapte.

— Mi-a fost atât de teamă. Mi-a fost frică să nu te pierd. Mimi fusese destul de mișcată pentru a-i ierta greșelile.

— Niciodată, dragostea mea. Vom fi împreună mereu. După aceea, nu mai vorbiseră despre Schuyler. Chiar și după ce micul șobolan se mutase la ei

acasă, Jack rămăsese rece și indiferent. Nu-i vorbea niciodată și abia dacă-i arunca vreo privire. Din câte știa Mimi, sondând în secret mintea lui Jack când acesta își lăsa garda jos, nu se mai gândea deloc la Schuyler. Era doar un simplu musafir enervant. Ca o pată pe care n-o puteai șterge.

Poate că până la urmă realizase ceea ce-și propusese. Nu reușise să scape de Schuyler, dar atacul avusese darul de a-i asigura dragostea vampirului geamăn.

— Homar fiert în unt, murmură chelnerul, așezând încet farfuriile pe masă.

— Mă gândeam să invităm pe toată lumea la celebrarea legăturii, spuse Mimi printre înghițituri.

Jack protestă.

— Da, știi, continuă Mimi. Ție îți place metoda tradițională și învechită, doar noi doi scăldați în lumina lunii, bla-bla-bla. Dar mai ții minte Newport? Aia da petrecere! Și știi ceva, să-i inviți pe Cei Patru Sute la ceremonia de legătură este ultima modă. Am auzit că Daisy Van Horn și Toby Abeville tocmai s-au unit în Bali. A fost o „destinație pentru legătură”, chicoti Mimi.

Jack făcu semn chelnerului să le mai aducă o sticlă de vin.

— Știi, în zilele noastre, majoritatea celor cu Sânge Roșu așteaptă până pe la treizeci de ani pentru a se căsători. Ce atâta grabă? Întrebă el, privind cu deplină satisfacție al șaptelea - sau era al optulea?

— Fel de mâncare: un castron cu supă rece de mazăre.

— Dragul meu, eu am Sânge Albastru, replică Mimi.

Adevărat, toți cei cu Sânge Roșu pe care-i cunoșteau așteptau ridicol de mult pentru a-și uni destinele, dar până la urmă alea erau niște simple nunți pământești. Oamenii își încălcau jurămintele în fiecare zi, fără să suporte consecințele. Aici era vorba de o situație nepământeană. Pentru gemenii vampiri, era o tradiție să se unească atunci când împlineau douăzeci și unu de ani, dar Mimi nu înțelegea de ce trebuie să aștepte până atunci, iar Codul nu menționa nimic de faptul că nu poți s-o faci mai devreme. Cu cât își rosteau jurămintele mai repede, cu atât mai bine.

În momentul în care își făceau jurămintele, sufletele lor se contopeau unul în altul. Nimic nu mai putea interveni între ei. Aveau să devină un întreg în această viață, așa cum fuseseră în toate celelalte vieți anterioare. Odată ce legătura era pecetluită, nu mai putea fi destrămată în acest ciclu. Schuyler avea să devină doar o amintire îndepărtată. Jack ar uita complet sentimentele pe care le nutrea pentru ea. Legătura era ceva misterios și irevocabil. Mimi mai văzuse asta în alte vieți - cum geamănul ei tânjea după Gabrielle (care acum era Allegra Van Alen în acest ciclu) în tinerețe, dar odată ce își spusese jurămintele, nici nu-și mai amintea numele ei. Azrael avea să fie singura stea întunecată din acest univers.

— N-ar trebui mai întâi să terminăm liceul? Întrebă Jack.

Mimi nu-l asculta. Deja se gândea la ședințele de probă pentru rochia pe care avea s-o poarte.

— Sau, mă rog, am putea fugi în Mexic, ce zici? Murmură ea.

Jack zâmbi și continuă să-și mănânce supa.

Nouă.

Schuyler își aminti că ultima dată când fusese la Odeon, era împreună cu Oliver și Dylan. Totul se întâmplase acum aproape un an – Dylan tocmai se transferase la Duchesne și șoferul lui Oliver îi dusese în centru. Se plimbaseră pe străzi, intraseră și ieșiseră din magazine, librării și magazine de muzică, își băgaseră nasul în recipientele farmaciștilor și merseseră la o țigancă de pe stradă pentru a le citi în palmă. Apoi, la sfârșitul zilei, intraseră într-un restaurant, într-un separeu confortabil acoperit cu piele roșie și mâncaseră moules frites, iar Dylan comandase bere pe baza buletinului său fals și le povestise întâmplări despre cum fusese el dat afară din fiecare școală pregătitoare de-a lungul Coridorului de nord-estă.

Acum Dylan le spunea o nouă poveste, iar Bliss stătea liniștită lângă el. Le povestea ce i se întâmplase.

Acum că nu mai încerca s-o ucidă, Dylan nu mai părea așa de înspăimântător, așa de... nebun și ieșit din minți. Acum părea doar foarte slab, ca o pisică părăsită în ploaie în timp ce stăpânii au plecat în concediu. Avea cearcăne și vânătăi pe obraji. Pielea lui arăta gălbejită și era plin de zgârieturi – mici zgârieturi pe brațe, de parcă ar fi trecut prin sticlă. Poate chiar așa se întâmplase.

Oliver o luă pe Schuyler pe după umeri. După tot ce se întâmplase, nici nu-i mai păsa cine îi vede împreună. Și pentru prima dată Schuyler fu și ea de acord. Îi plăcea s-o țină așa. Îi plăcea să se simtă protejată. Gândurile ei se abătură către apartamentul gol de pe Perry Street. Dar se concentrează asupra lui Dylan.

— Nu-mi amintesc foarte multe. Am fugit. Am plecat din vechea noastră casă, de pe Shelter Island... M-am refugiat acolo. Dar bestia m-a găsit până la urmă. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat, dar am reușit să scap din nou și de data am chemat ajutoare. Venator-i, continuă el cu o voce gravă. Știți despre ei, nu?

Acea mai aglomerată rută de cale ferată din SUA, care unește Washington, DC, cu Boston, prin Baltimore, Philadelphia, New York și Providence.

Ei dădură din cap. Știau și că unul dintre ei fusese trimis la Duchesne. Bliss le spusese că Kingsley Martin se întorsese. Tatăl ei participase la întrunirea Conclavului din acea după-amiază. Dar Schuyler nu era atentă la aceste noutăți; ea voia să afle ce i se întâmplase lui Dylan.

— Oricum, m-au lăsat să stau cu ei, au avut grijă de mine până mi-am revenit. Unul dintre argintii ăia m-a mușcat destul de rău de gât. Dar Venator-ii au zis că sunt O. K., că n-am fost „corupt”... știți voi, „transformat” într-unul de-al lor. Oricum, zise el uitându-se la Schuyler circumspect, am auzit din greșeală ce vorbeau... cum că în sfârșit Conclavul a descoperit cine era Sângele Argintiu infiltrat printre noi și au zis că...

— Au zis că sunt eu, nu? Întrebă Schuyler, luând un cartof prăjit din farfuria lui Oliver.

Dylan nu o contrazise.

— Au zis că tu ești. În noaptea aia la Bancă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că eram cu tine, Schuyler, și au zis că tu ai fost cea care m-ai atacat.

— Tu crezi așa ceva? Îl întrebă ea.

— Nu mai știu ce să cred.

— Tu ai habar cine e ea? Întrebă Oliver. Adică, mă bucur că te-ai întors și toate cele, dar vorbești aiurea. Schuyler e... Mama ei e...

Oliver era atât de înfuriat, încât nu reuși să termine propoziția.

— Știi povestea lui Gabrielle? Întrebă Schuyler.

— Oarecum, zise Dylan. Gabrielle, Neprihănită, care s-a unit cu Mihail, Cel cu Inima Curată. Singurii vampiri care nu au păcătuit în fața Celui de Sus. În acest ciclu, numele pământesc al lui Mihail este Charles Force. Așa, și?

— Gabrielle e mama mea, îi zise ea.

— Arată-i, spuse Bliss.

Schuyler trase ceasul mare bărbătesc pe care-l purta la mâna dreaptă. Îl trase în sus exact așa cum îl văzuse pe Charles făcând în noaptea când îl acuzase că ar fi fost Sânge Argintiu. Era ironic că acum trebuia să recurgă să același lucru pentru a-și spăla reputația.

Pe pielea ei, exact ca la Charles, era gravat semnul. Era oarecum în relief, de parcă ar fi fost ars, ca un sigiliu. O sabie străpungând norii.

— Ce-i asta? Întrebă Dylan.

— Semnul Arhanghelului, explică Oliver. Ea e Fiica Luminii. Nici vorbă să fie un Sânge Argintiu. Dimpotrivă. De ea le e frică lor.

Schuyler atinse semnul. Fusesse acolo dintotdeauna, dar crezuse că e un semn din naștere mai ciudat, asta până când Lawrence îi explicase.

Dylan se uită lung la semn. Strălucea. Își făcu cruce. Lăsă capul în jos, în farfuria lui cu friptură.

— Atunci cine erau acei Venator-i care m-au ajutat? Întrebă el cu vocea gâtuită.

Oliver zâmbi discret. Bătu cu palma în masă în fața prietenului său.

— Nu e evident?

— Nu.

— Știu exact cine erau. Erau cei cu Sânge Argintiu.

Zece

— Sigur o să fi bine?

Bliss se uită de jur împrejurul camerei murdare de hotel.

Nu fusesse niciodată înăuntru. Dylan insistase mereu să se întâlnească în holul Hotelului Chelsea. Hotelul avusese și zile mai bune. Era o clădire în paragină, care stătea la unul dintre punctele de reper ale vechiului New York arc tivea un trecut literar și scandalos. Se pare că aici, la hotelul Chelsea, Sid Viciousa, îmbibat de heroină, a înjunghiat-o pe Nancy Spungen, și tot aici Dylan Thomas a murit alcoolic. De asemenea, era locul care a inspirat melodia Sara a lui Bob Dylan („Stayin' up for days at the ' hrișcă Hotel.”) și unde Allen Ginsberg a scris câteva dintre poeziile sale.

Făcu câțiva pași prin cameră, uitându-se printre jaluzele la strada plină de bălți de ploaie. În prima noapte în care se reîntorsese la ea fusesse șocată

și fericită să-l revadă. Bliss nu crezuse niciodată cu adevărat că el murise, dar era totuși uluit să afle că trăiește.

În noaptea aia îl implorase să stea prin apropiere, dar el voise neapărat la acest hotel. Se simțea mai în siguranță în centru, spusese el și se cutremurase la gândul de a mai petrece încă o noapte la unul dintre hotelurile de cinci stele în care îl sechestraseră Conclavul, în timp ce era investigat pentru moartea lui Aggie Carondolet.

În noaptea în care revenise, ea și-l dorise aproape, dorise să-i simtă trupul lângă al ei. Simțise o afinitate și mai puternică pentru el știind că e la fel ca ea, un vampir, nu doar un Sânge Roșu pe care-l putea epuiza. Înainte ca el să plece, avuseseră... nu chiar o relație, mai degrabă un flirt.

Fuseseră foarte aproape de a începe ceva... încă își amintea a Sid Vicious (pe numele său adevărat John Simon Ritchie, 1957-1979, muzician britanic, basistul formației de punk rock Sex Pistols.

Poet american al generației beat (1926-1997).

Gustul pielii lui, mâinile lui pe sub cămașa ei.

Dar Dylan nu arătase nici un interes că ar vrea să continue ceea ce începuseră. Deși el nu o refuzase niciodată în mod direct, ea se simțea respinsă. În acea primă noapte încercase să-l ia în brațe, dar el o îmbrățișase grăbit și apoi îi dăduse drumul de parcă atingerea ei îi provoca repulsie, îi spusese că vrea s-o vadă pe Schuyler și s-o confrunte, iar Bliss petrecuse ore întregi încercând să-l convingă să lase baltă ideea asta. Se certaseră și ea îl condusesese la hotel, unde stătuse închis de atunci...

În apartamentul ăsta murdar și urât mirositor. Nu aveau servicii de curățătorie? Cum de era permis așa ceva? Ziarele se adunau în teancuri înalte, conserve goale zăceau aruncate pe jos, scrumierele erau pline ochi cu mucuri.

— Scuze de mizerie.

Ea se așeză pe colțul unei canapele acoperită cu ce mai rămăsese din ziarul Sunday Times. Se simți deodată foarte obosită. Îl așteptase să se întoarcă, visase la asta atâta timp – și acum se afla aici, dar nu era deloc ceea ce-și imaginase ea. Totul era greșit, greșit, greșit. El încercase să-i facă rău lui Schuyler; încercase să-i facă și ei rău.

Ca și cum știa la ce se gândea ea, Dylan vorbi.

— Bliss, nu știu ce m-a apucat mai devreme. Știi, eu nici odată n-aș... niciodată...

Bliss dădu scurt din cap. Voia să-l creadă, dar forța voinței lui asupra minții ei încă dăinuia în amintire. El îi făcuse asta, o tăiasse cu un cuțit – unul mental, dar care avea un tăiș la fel de ascuțit ca unul real.

Dylan se așeză lângă ea pe canapea și o trase înspre el. Ce făcea? Acum voia s-o sărute? Acum își dorea să fie împreună? În condițiile în care el o făcuse să creadă că nu voia asta?

Fu nevoită să le dea dreptate lui Schuyler și Oliver. Dylan era periculos. Se schimbaseră. Era corupt? Se transforma oare într-un Sânge Argintiu? El o ucisese pe Aggie, nu-i așa? După întâlnirea de la Odeon, îl băgaseră pe Dylan într-un taxi și Bliss avu o scurtă discuție șoptită cu Sky și Ollie.

- Nu poate sta singur.
 - Stau eu cu el, le promise ea.
 - Ai grijă. Nu e același.
 - Nu e tocmai el însuși.
 - Știu, zise Bliss.
 - Ce-o să facem?
 - Vedem noi. Mereu ne descurcăm.
- Așa era Oliver. Întotdeauna optimist.

Iar acum ea era aici, în camera asta sordidă și rău mirositoare, cu băiatul pe care îl iubise odată atât de mult, încât suferise luni întregi după dispariția lui.

Dylan își dădu jacheta jos. Era un fâș subțire de nailon, genul pe care îl găsești la magazinele cu haine de mână a doua, unde poți cumpăra cauciucuri de pe același raft cu lenjeria intimă. Ea își aminti vag cum aruncase la gunoi o geacă de piele pătată de sânge. Ce s-o fi întâmplat cu aia? Incinerată.

Se încordă când el o luă ușor de braț.

— Ce faci? Întrebă ea, dorindu-și să fie înfuriată, dar în schimb simțind o excitație crescândă.

Era foarte diferit de băieții cu Sânge Roșu pe care-i cunoscuse ea. Mimi avea dreptate - a fi cu cei asemenea ție era un sentiment aparte care pune altfel sângele în mișcare.

El își frecă nasul de obrazul ei.

— Bliss...

Modul în care îi rostea numele, atât de tandru, de intim, respirația caldă în urechea ei.

— Stai cu mine, spuse el.

Înainte de a putea protesta cu jumătate de gură, el făcuse în așa fel încât erau deja întinși pe canapea, cu genunchii ei sub ai lui, cu coapsele lui lipite de ale ei, cu mâinile lui îngropate în părul ei, iar ea mângâindu-i pieptul - era mai slab, dar mușchii lui erau mai fermi decât înainte - apoi limba lui în gura ei... atât de dulce... își simți lacrimile curgându-i pe obraji, iar el îi sărută obrazii uzi... Dumnezeule, cât de dor îi fusese de el... O rănise, dar poate că îi rănim doar pe cei pe care îi iubim!

El bâjbâi după tivul cămășii, iar ea îl ajută s-o ridice; își îngropă fața în pieptul ei, dar brusc se dădu la o parte ca ars.

— Încă ai chestia aia, spuse el îndepărtându-se și se lipi de cealaltă parte a canapelei, departe de ea. Palma Diabolos...

Vorbea într-o limbă pe care ea n-o înțelegea.

— Ce? Întrebă ea, încă amețită de la săruturi.

Încă îmbătată de mirosul lui. Se uită unde îi arăta el.

Colierul. Blestemul lui Lucifer. Smaraldul atârna într-un lăntșor deasupra inimii ei. Într-un fel sau altul, nu mai reușise să-l ducă înapoi în seiful tatălui ei.

Se obișnuise să-l poarte mereu.

Se simțea liniștită dacă știa că e acolo. Când îl atingea, se simțea... mai bine. În siguranță. Mai ea însăși.

Dylan părea copleșit.

— Nu te pot săruta cu ăla la gât.

— Poftim?

Bliss își trase cămașa în jos.

El arăta de parcă l-ar fi otrăvit cineva.

— Porți aia mereu. De-aia n-am putut... știam eu că e un motiv.

Apoi începu din nou să balmăjească ceva. Într-o limbă necunoscută. De data asta semăna cu chineza.

Bliss se îmbracă la loc. Era incredibil. Fusese o idioată.

O. K., poate că le promisese lui Schuyler și Oliver că îl va supraveghea, dar nu era ca și cum ar mai fi fost în vreun pericol. El știa acum că Schuyler nu e un Sânge Argintiu. Mai mult, era destul de matur pentru a-și purta singur de grijă.

Ea cu siguranță nu va mai sta aici nici o secundă în plus. Fusese umilită. N-avea nici cea mai vagă idee ce simțea el pentru ea. Era una caldă, una rece. Acum îi rupea hainele de pe ea, iar în clipa următoare se îndepărta de parcă trupul ei ar fi fost cel mai dezgustător lucru pe care-l văzuse vreodată. Jocul ăsta o obosise.

— Pleci? Întrebă Dylan, în timp ce ea își strângea lucrurile și se îndrepta spre ușă.

— Deocamdată.

El o privi cu tristețe.

— Mi-e dor de tine când nu ești aici.

Bliss dădu din cap, ca și cum tocmai i-ar fi spus ceva banal despre vreme. Dylan putea să se ducă unde voia cu ochii triști și vocea aia sexy. Ea una nu dorea decât să fie singură.

Unsprezece

— Ultima strigare, dragilor, îi informă chelnerița. Mai vrei un Campari? Îl întrebă pe Oliver.

El scutură paharul cu cuburile de gheață și-l goli dintr-o sorbitură.

— Sigur.

— Și pentru tine?

Schuyler se gândi la un alt pahar de Johnnie Walker Black. Înainte nu putea să sufere gustul de whisky, dar în ultima vreme începuse să-i placă. Era arzător, dulce și bogat - era gustul cel mai apropiat de sânge. Oliver o rugase la un moment dat să-i descrie ce gust avea, din moment ce lui nu i se părea deloc bun. Pentru el, sângele avea un gust metalic și ușor dulceag. Schuyler îi spuse că vampirii gustau sângele cu un alt simț - era ca și cum ai bea foc.

Prin urmare, noua ei dragoste era whisky-ul.

— Da, de ce nu, îi zise ea chelneriței.

Nu era ca și cum s-ar fi îmbătat. Deși Oliver părea muștit bine. Căpătase obiceiul să-și întărească moralul cu alcool ori de câte ori se întâlneau. Normal, nu era beat când erau la școală împreună - dar acele întâlniri erau

atât de scurte încât nici nu conta. Dar ea băgă de seamă că ori de ori petreceau mai mult timp amândoi, el era mereu un pic amețit.

Chelnerița se întoarse cu două pahare de cocktail umplute până-n buză. Era cu mult trecut de miezul nopții și singurii care mai rămăseseră în local erau clubberii cu ochii cârpiți de băutură care-și luau micul dejun după o noapte petrecută la o bacanală cu șampanie și acces limitat, clubberii cu ochii cârpiți de băutură care-și luau micul dejun înainte de porția de dimineață la localurile after-hours unde nu se servea alcool și clientela prefera să se amețească prin metode chimice.

Oliver sorbi din cocktailul său printr-un pai roșu. Ei I se părea foarte drăguț că el prefera băuturile dulci. Oliver detesta berea și toate celelalte brizbizuri ale genului pe care-l numea „el jocko-Americano”. Băuturile considerate a fi pentru fete îl făceau să fie mai bărbat în ochii lui Schuyler. Era atât de bine să se afișeze, în sfârșit, în public cuNu-i era frică să fie el însuși.

Oliver. Nu-și putea înfige colții în el când mai erau și alți oameni în jurul lor. În ultima vreme, de câte ori erau singuri, în aer plutea o speranță din partea lui, iar lui Schuyler îi era dor de prietenia lor degajată. Se simțea foarte relaxată în compania lui.

— De ce bei așa mult când ești cu mine? Întrebă ea, încercând să pară nonșalantă.

— Sunt jignit. Mă crezi bețiv?

— Puțin.

— Nu știu, spuse el și, în loc să se uite la ea, ridică privirea în tavan.

Câteodată mă sperii.

Lui Schuyler îi veni să râdă.

— Eu te sperii?

— Da, ești un fel de super femeie vampir. Ai fi putut să-l rănești serios, să știi, rânji Oliver, deși Schuyler știa că e mult mai afectat decât lăsa să se vadă.

— N-are nimic, izbucni ea.

Nu voia să mai insiste asupra a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Îl avusese pe Dylan la degetul mic. Îi simțise mintea cum se pleacă în fața minții ei. Îi simțise toate amintirile urlând să fie eliberate. Și nu voise nimic altceva decât să le strivească pe toate - să le reducă la tăcere. Avusese puterea de a face asta. Era un gând serios, așa că mai luă o gură de băutură.

— Ba are, spuse Oliver. Știi că trebuie să-i spunem lui Lawrence despre el, nu-i așa? Vor trebui să facă ceva în privința lui. Dă semne clasice de corupere. Halucinații, isterie, manie.

Un picolo le curăță masa și se uită la ei cu subînțeles. Schuyler își dădu seama că ar trebui să se ridice, personalul se pregătea să plece acasă. Dar voia să mai stea puțin cu Oliver.

— De unde știi toate astea?

— Mi-am făcut lecțiile. Mai știi chestiile despre care mi-a vorbit Lawrence și ne-a zis să le căutăm?

Corect. Schuyler se simți vinovată. Își neglijase lecțiile privind vampirii. Lawrence se folosea de Oliver pentru a o impulsiona să învețe. Ar trebui să se concentreze pe șlefuirea puterilor ei, pe îmbunătățirea abilităților, dar în schimb ea fusese cu gândul în altă parte. Apartamentul de pe Perry Street...

— Crezi că Dylan ne-a mințit? Întrebă ea.

— Nu, cred că ne-a spus adevărul, atât cât știa și el. Dar este evident că a fost manipulat, zise Oliver, spărgând cuburile de gheață între dinți. Nu știu dacă să cred că el a fugit de la ei. Cred că ei l-au lăsat să plece.

Schuyler tăcu. Îl lăsaseră liber pentru a-și termina treaba pe care nu reușise s-o ducă la bun sfârșit mai demult. Dylan o atacase - de două ori - înainte de a dispărea brusc. Îl aleseseră pe el, deoarece îi era apropiat, unul dintre cei mai buni prieteni. Nu putea nega asta: cineva îi dorea moartea. Vru să împărtășească această descoperire lui Oliver, dar preferă să tacă. Și așa își făcea destule griji pentru ea.

Oliver se uită la nota de plată și scoase cârdul de credit.

— Cum mai merg treburile pe Steaua Morții? Întrebă.

— La fel.

Schuyler zâmbi, deși îi venea să vomite, îi era foarte greu să-l vadă pe Oliver și să nu se deteste pentru ceea ce-i făcea.

— Deci... oftă Oliver.

Schuyler știa unde se va ajunge și își dori din nou să nu-l fi făcut pe Oliver însoțitorul ei.

— Deci?

Chelnerița se întoarse cu cardul de credit și le sugeră că dacă mai au de gând să stea mult, vor trebui să folosească ieșirea din spate.

Oliver băgă cardul în portofel și încercă să mai ia o gură din paharul deja gol.

— Mergeam să mă întâlnesc cu tine la Mercer, când a sunat Bliss. Zicea că ești aici, pe Perry Street. M-am gândit că e cam ciudat, din moment ce noi stabiliserăm să ne vedem la Mercer, ca de obicei, dar mi-a zis că e sigură că ești acolo. Ce căutai în clădirea aia?

Schuyler nu reuși să se uite în ochii lui.

— O chestie cu modellingul. Linda Farnsworth are un apartament unde pot sta fotomodelele. Eu și Bliss mergem acolo câteodată să ne întâlnim cu alte fete. Nu mi-am dat seama cât era ceasul. Scuze că te-am făcut să aștepți.

— Păi, hmm, din moment ce n-am apucat să ne vedem așa cum era planificat, vrei să...

De data asta, lui Schuyler îi fu ușor să-l refuze, având în vedere că deja luase decizia mai devreme. Scutură din cap.

— Nu, trebuie să mă întorc acasă. Deja am întârziat și dacă află Charles...

— Dă-l naibii pe Charles. Oliver aruncă o scobitoare în partea cealaltă a mesei și scobitoarea ajunse pe jos. Dumnezeu, m-am săturat de toată porcăria asta.

— Ollie...

Vreau doar să fim împreună, zise el uitându-se din nou în tavan. Adică, știu că nu e posibil. Dar de ce nu? De să ne supunem vechilor legi? De ce i-ar păsa cuiva? Izbucni el. Tu nu vrei să fim împreună? O provocă el, cu o notă de asprime în voce.

Schuyler fu mișcată și-i luă mâinile într-ale ei.

— Vreau, Ollie, știi că vreau.

El era aliatul ei, partenerul, conștiința și liniștea ei.

Fața lui Oliver se luminează de fericire și satisfacție deplină. El îi zâmbi și Schuyler speră din tot sufletul să nu afle niciodată adevărul.

Doisprezece.

Era târziu când, într-un sfârșit, Mimi și Jack ieșiră împleticindu-se din Per Se. Nota de plată pentru cina lor se ridică pe undeva la patru cifre, nu că asta ar fi surprins-o pe Mimi. Era obișnuită să plătească prețuri exorbitante pentru orice lucru din viața ei și se plângea atunci când descoperea că ceva e mai ieftin decât se așteptase ea.

— Dar ce cred ei, că sunt săracă? Pufni ea. Că nu-mi pot permite apă FIJI?

Jack o critică pentru extravaganțele ei.

— E greșeala celor proaspăt îmbogățiți să creadă că a avea mulți bani e același lucru cu a avea o sumă infinită de bani.

Mimi se holbă la el, fără să-i vină să creadă ce aude.

— Cumva tocmai m-ai numit nouveau riche?

Jack râse și intrară în lift.

— Așa cred.

— Nemernicule! Se prefăcu Mimi ofensată. Bani noștri sunt atât de vechi încât atrag asigurări sociale. Falimentul iese din discuție. Suntem putred de bogați.

— Sper. N-ai zis tu că Lawrence a raportat o scădere dramatică a veniturilor? Și am auzit ultimele evaluări ale Investitorilor. FNN a scăzut cu câteva puncte. Nu sună deloc bine.

Ea mimă un căscat.

— Nu mă plictisi cu detaliile astea. Nu-mi fac griji.

Ieșiră afară în noapte. Pe partea cealaltă a străzii, mai mulți cai înhămați la trăsuri așteptau turiști ușor de păcălit. Era frig – erau ultimele zile de iarnă. Rămășițele ultimei ninsori mai puteau fi văzute și acum sub formă de gheață gălbuie și crăpată deasupra tomberoanelor și pe hoinare.

Jack făcu un semn cu mâna și un Bentley negru la fel de mare ca un dric opri la bordură.

— Acasă? Întrebă Mimi, așezându-se pe banchetă.

Jack se aplecă, sprijinindu-și brațul pe portieră.

— Ne vedem curând. Le-am spus lui Bryce și Jamie că ne întâlnim la club.

— Oh.

El o sărută pe obraz.

— Să nu mă aștepți, da? Apoi închise portiera și bătu în geam. Du-o acasă, Sully.

Mimi îi făcu cu mâna prin fereastra fumurie, iar buna ei dispoziție se evaporă în vreme ce îl privea urcându-se într-un taxi și plecând spre centru.

— Acasă, Miss Force? Se întoarse Sully spre ea.

Era pe punctul de a zice da. Era obosită. Acasă părea o idee bună. Deși era cam enervată că trebuia să se ducă acasă singură. Cochetă cu ideea de a-l urmări, dar Jack fusese atât de devotat în ultima vreme... Nu avea ce să suspecteze... Mereu se întâlnea cu Bryce Cutting și Jamie Kip la club... băieți prostuți. Mai mult, îl supraveghease ca un uliu în ultimele săptămâni, de când se întorseseră de la Veneția, și se simțise vinovată pentru că nu descoperise nimic. Ce-și făcea atâtea griji?

Dar trebuia să fie sinceră cu ea însăși. Era îngrijorată.

— Nu încă, Sully. Hai să vedem unde se duce el.

Șoferul dădu din cap. Mai auzise asta și înainte.

— Ai grijă să nu ne vadă.

Mașina porni în spatele taxiului spre sud pe West Side Highway. Block 122 se închisese și noul club la modă, Dante Inn, era situat mai în centru, în West Village, la subsolul uneia dintre clădirile de sticlă de pe autostradă. Mimi își aminti că Jack îi zisese că familia cumpăraseră un apartament acolo drept investiție, care era momentan închiriat unei vedete.

Taxiul trase la intrarea barată de un șnur de catifea prins între cele două scări de incendiu și păzită de un bărbat înalt, îmbrăcat într-un pardesiu negru. Dante Inn era mai micuț și mai puțin strălucitor decât Block 122, dar și mai exclusivist. Jack ieși din taxi și dispăru înăuntru.

Mimi se lăsă pe bancheta din spate satisfăcută.

— O. K., să mergem.

Privi cum o limuzină albă se oprește în fața lor. Dumnezeu, cât prost gust! Și Jack îi zicea ei că e proaspăt îmbogățită?

Încercă să vadă dacă recunoaște zurbagiii din limuzină – ăla sigur e un actor faimos, pentru că purta o pălărie de fetru ca un idiot – dar văzu altceva: cineva ieși din umbră și se strecură în clădire pe ușa principală. O siluetă într-un balonzaid argintiu, cu părul negru.

Nu.

Era imposibil.

Nu putea fi Schuyler Van Alen. Nu-i așa? Normal că ea era.

Mimi simți cum i se strânge inima. Era o coincidență prea mare. Jack era în clubul în care tocmai intrase Schuyler. Nu era posibil. Își scotoci prin memorie; îi scăpase ei ceva? Dar fusese atât de indiferent, atât de rece față de Schuyler. Nu putea fi încă îndrăgostit de ea, nu-i așa?

Cred că face prea multe jurăminte.

Mimi nu fusese niciodată vreo mare fană a lui Shakespeare, nici măcar în timpul vieții lui, dar își amintea citatele importante. Asta cu siguranță era iarna vrajbei ei.

Știa, fără a avea vreo dovadă confirmată, că orice mască i-ar pune Jack în fața lumii, oricâte minciuni i-ar spune, exista în inima lui un colțișor secret pe care ea nu-l putea citi și la care nu putea ajunge. Un loc secret destinat altcuiva. Un locșor secret locuit de Schuyler Van Alen.

Destul de ciudat, dar Mimi nu se simți trădată sau îndurerată sau devastată. Abia dacă simți o tristețe apăsătoare. Încercase din răspuțeri să-l ajute. Încercase să-l păstreze fidel ei.

Cum putea el acționa așa fără nici o frică de consecințe? Știa bine legile, la fel ca și ea. Știa care era miza. Știa ceea ce putea pierde.

Oh, Jack. Nu mă obliga să te rănesc. Nu te înstrăina de mine. Nu mă face să fiu nevoită să te vânez!

Treisprezece.

Credeam că ai uitat, zâmbi Schuyler, dezbrăcându-se de balonzaid și agățându-l în cuier. Tocmai intrase în apartament, deschizând ușa cu propria cheie. O cheie pe care o păstra agățată de un fir de mătase în jurul gâtului. Nu o scotea niciodată de acolo, de frică că i-ar fura-o cineva. Intrase în clădire ca de obicei. Îl salutase politicos pe gardian. Se îndreptase spre lift, schimbând câteva cuvinte de curtoazie cu vecinii. Gânguri puțin cu bebelușul lor așezat într-un cărucior de o mie de dolari, căptușit cu lână. Se prefăcu că era la fel ca ei. Nu mai apelă la șiretlicurile de vampir.

— Aștepți de mult? Întrebă ea.

— Tocmai am sosit.

El era rezemat de o coloană, cu brațele încrucișate pe piept. Purta aceeași cămașă albă de azi-dimineață, care se boțise puțin în cursul zilei, și își desfăcuse cravata, lăsând-o să atârne într-o parte. Dar era la fel de minunat.

Ochii lui verzi jucau plini de dorință și plăcere. Jack Force. Băiatul pe care așteptase să-l vadă întreaga după-amiază. Băiatul pe care-l așteptase întreaga ei viață.

Voi să alerge spre el – să se cuibărească la pieptul lui – dar savură felul în care el o privea. Se putea îneca în intensitatea privirii lui. Și în ultimele săptămâni în care fuseseră împreună, învățase și ea câteva lucruri despre arta seducției.

Învățase că era mai plăcut dacă îl lăsa s-o aștepte.

Așa că nu se grăbi, se descălță, își frecă picioarele desculțe de covor și îl lăsa s-o privească.

Dincolo de acești pereți, nu-și permiteau să fie împreună. El nici măcar nu se uita la ea. Nu-și îngăduia. Așa că ea dorea să-l lase s-o privească oricât de mult voia.

— Vino-ncoace, zise el cu vocea răgușită.

Și apoi, în sfârșit, alergă – sări în brațele lui și se lipiră de un perete într-o îmbrățișare strânsă. El o ridică în brațe cu ușurință și îi acoperi corpul de sărutări.

Ea-și strânse picioarele în jurul mijlocului său și se aplecă puțin, mângâindu-i obrazii cu șuvițele ei de păr.

Jack.

Simțea cum se topește în brațele lui. Lipită de el, cu inima lui bătând nebunește în același ritm cu a ei. Când se sărutară, ea-și închise pleoapele și văzu o puzderie de culori strălucitoare și vii. El mirosea a pământ reavăn și

luxuriant, cald și sălbatic. Fusese o surpriză: presupusese că mirosea a gheață – a nimic – și îi plăcea că mirosea natural. Nu era un vis.

Știa că ceea ce făceau e greșit. Lawrence o avertizase că legăturile dintre vampiri nu trebuie destrămate. Jack era sortit altcuiva. Își promisese că se va opri, dar îi promisese și lui Jack că va fi mereu acolo pentru el. Erau atât de fericiți împreună. Se potriveau perfect. Și totuși nu vorbeau niciodată despre trecut sau viitor. Doar clipa prezentă exista, această mică bulă de timp pe care o creaseră, micul lor secret. Și cine știa câtă vreme mai aveau?

Când era la el în brațe, îi părea rău de Mimi.

Povestea începuse chiar după ce ea se stabilise în acel palat somptuos de marmură pe care familia Force îl numea „acasă”. Locul era parțial fortăreață și parțial Versailles. Avea camere și anticamere pline cu antichități minunate, etalate și luminate ca la muzeu. Oceane de țesături scumpe împodobeau ferestrele și o suită de servitori tăcuți se plimbau prin casă, ștergând praful, făcând curățenie, servind familia cu ceai sau cafea pe tăvițe de argint.

Se așezase pe patul cu baldachin din camera ei, lovind cu piciorul în geamantanul ponosit, singurul lucru pe care-l aduse cu ea de acasă. Lawrence îi promisese că o va scoate. De acolo cumva, că avea să se întoarcă la casa ei curând. El știa că Charles nu-i va permite să ia legătura cu ea, așa că stabiliseră să îl folosească pe Oliver drept (aici ea zâmbi ușor) canal de comunicare între ei doi.

Lawrence însuși o adusese cu mașina la casa familiei Force. O ajutase să-și care bagajele până la ușa principală, unde o preluase un valet. Bunicul ei plecase repede și Schuyler rămăsese din nou singură.

Charles îi făcuse un scurt tur al casei: piscina curată ca lacrima, de mărime olimpică, la subsol, terenuri de tenis pe acoperiș, sală de fitness, saună, camera Picasso (denumită așa pentru că avea unul dintre cele două crochiuri cât un perete, în alb și negru, ale capodoperei Les Demoiselles d'Avignon). Îi spusese să se simtă ca acasă și să servească orice ar dori în bucătărie. Apoi îi stabilise niște reguli. Schuyler fusese prea supărată și enervată pentru a mai face altceva în afară de a da din cap fără să scoată vreun cuvânt.

Așa că se decisese să dea în geamantan. Un geamantan idiot. Un geamantan idiot, cu o închizătoare stricată. Un geamantan urât și idiot, unul dintre puținele lucruri pe care ea le păstrase de la mama ei. Era un geamantan de voiaj vechi Louis Vuitton, genul care atunci când era pus în picioare și deschis dezvăluia un minișifonier. Îl lovi din nou.

Se auzi o bătaie ușoară în ușa și apoi aceasta se deschise.

— Crezi că... hmm... ai putea să nu mai faci atâta zgomot? Încerc să citesc, zise Jack, părând surprins.

— Ah, scuze!

Se opri din lovit geamantanul. Se întrebase când o să-și vadă verii. Încă nu înțelegea legăturile complicate dintre familiile de vampiri, dar știa că, tehnic, ea și Jack nu erau rude de sânge, deși Charles era unchiul ei. Într-o bună zi va trebui să-l întrebe pe Lawrence cum stăteau treburile.

— Ce citești?
— Camus, zise el, ridicând un exemplar din Străinul. L-ai citit?
— Nu, dar îmi place piesa celor de la The Cure. Cea inspirată din cartea asta, o știi?

El scutură din cap.

— Nu.

— Cred că e pe Three Imaginary Boys. Primul lor album. Robert Smith e un cititor înfocat. Probabil un existențialist ca și tine, îl tachină ea.

Jack se rezemă de zid și-și încrucișă brațele, privind-o gânditor.

— Nu-ți place aici, nu-i așa?

E așa de evident? Întrebă Schuyler, trăgându-și mânecile puloverului peste mâini.

El chicoti.

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău.

Jack puse cartea pe o măsuță de toaletă.

— Nu-i chiar atât de rea.

— Serios? Ce-i așa bun în ea?

— Păi, pentru început, m-a adus aici, spuse el și se așeză pe pat lângă ea.

Ridică o minge de tenis care se rostogolise din geamantan. O adusesse cu ea pentru a face practică în cadrul lecțiilor de vampirism. Lawrence dorea ca Schuyler să se concentreze pe abilitatea de a mișca obiectele în aer, ceva ce ea încă nu stăpânea. Jack o aruncă în aer și o prinse cu dexteritate. Apoi o lăsă jos.

— Asta dacă nu cumva vrei să plec.

Stătea foarte aproape de ea. Își aminti cum alergase către el în prima noapte când fusese atacată, cât de pasionat fusese să descopere adevărul despre Croatan și apoi cât de mult o dezamăgise când o dăduse la o parte. Iar apoi își aduse aminte altceva. Ceva ce îi stăruia în minte de când îi băuse sângele lui Mimi și-i absorbise amintirile.

— Tu ai fost cel care... în noaptea balului mascat... tu ai fost cel care... șopti Schuyler și, drept răspuns, el o sărută.

— Asta era cel de-al treilea sărut al lor (ea ținea socoteala), iar când el îi luă fața în palme, toată viața ei de până atunci i se păru banală și fără nici o importanță.

Nu exista nimic pentru care să trăiască în afară de această senzație divină, pură. Prima dată când se sărutaseră, ea prinsese o frântură din amintirile lui Jack cu o fată care arăta ca ea, dar nu era ea. A doua oară, nu avusese habar că el fusese cel din spatele măștii, dar de data asta erau doar ei doi. Jack nu se săruta cu o fată pe care el credea că o cunoscuse mai demult, iar Schuyler nu se săruta cu un băiat pe care nu-l cunoștea. Pur și simplu se sărutau unul cu celălalt.

— Jaaaack! Jaaaaack!

— Mimi, spuse Jack.

Dispăru atât de repede din cameră, de parcă s-ar fi făcut invizibil.

Când Mimi băgă capul pe ușa camerei lui Schuyler, ea stătea singură pe pat și lovea iar geamantanul.

— Oh. Tu. L-ai văzut pe Jack?

Schuyler scutură din cap.

— Apropo, nu te face foarte comodă aici. N-am nici o idee de ce tata vrea un mic vierme ca tine pe-aici, dar îți dau un sfat: să nu te văd în fața mea.

Mai târziu în acea seară, Schuyler primi două cadouri diferite de bun venit: cineva îi luase cearșaful de pe pat, și o carte îi fusese strecurată pe sub ușă. Un exemplar din Ciuma de Albert Camus. În interiorul cărții era un plic, iar înăuntru era o cheie.

De atunci, Jack nici nu-i observa prezența la școală sau acasă. Dar recupera din plin mai târziu.

— De unde ai asta? Întrebă Jack, atingând cu degetul urma unei tăieturi de pe fruntea ei.

Stăteau lungiți pe covorul gros, uitându-se la ultimele 11Ai un din șemineu.

— Nu e nimic, m-am lovit la cap, zise Schuyler.

Nu voia să-i povestească încă despre Dylan.

— Ai fost urmărit?

— Da. Dar m-am asigurat că a plecat înainte să vin eu aici, zise el.

Vocea lui era somnoroasă și ea se cuibări la subrațul lui.

Felinarele de pe stradă erau singura sursă de lumină din cameră, dar îl vedea foarte bine și în întuneric. Profilul lui perfect, de parcă ar fi fost sculptat în marmură, strălucea ca o lumânare.

— Tu?

— Nu.

De fapt, ea nu verificase. Fusese prea ocupată să-l convingă pe Oliver să plece. Prea ocupată și prea nerăbdătoare. Pentru că știusese, nu-i așa? Știusese că Jack va fi acolo, așteptând-o, așa cum și ea îl așteptase pe el mai devreme.

Dar da, data viitoare va fi mai atentă. Amândoi vor trebui să fie atenți. Paisprezece.

Bliss ajunse târziu la Lexington Armory. Show-ul Rolf Morgan urma să înceapă la nouă seara și trebuia să fie acolo la șase pentru coafat și machiaj, dar deja era opt jumătate. Spera că designerul n-o va omorî, și probabil că deja o înlocuise cu altcineva și ea va ajunge acolo doar pentru a vedea alt fotomodel în rochia-corset din dantelă neagră pe care trebuia s-o poarte ea.

Nu întârziase intenționat, dar ultima ei viziune o lăsase complet dezorientată. Se spăla pe dinți, iar când se uită în oglindă, același bărbat frumos din visele sale, îmbrăcat într-un costum alb, se uita la ea.

— Iisuse!

— Nu chiar!

Bărbatul râse, de parcă era cea mai amuzantă chestie pe care o auzise vreodată.

Bliss își dădu seama că părul lui avea exact aceeași nuanță a aurului topit. Ochii erau de un albastru cristalin. În cameră era un miros de crini, un miros dulceag ce ascundea ceva putred. La fel cum mirosea mama ei vitregă, BobiAnne, care după ce pleca de la sala de fitness, în loc să se spele, se dădea cu prea mult parfum.

Bliss decise să fie curajoasă.

— Cine ești?

— Eu sunt tu.

— Înnebunesc, nu-i așa? De ce ești aici? Bliss închise robinetul și încercă să-și țină respirația în frâu. Ce vrei?

Bărbatul blond în costum alb băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un ceas vechi de buzunar care atârna de un lanț de aur.

— Timp.

Când Bliss se uită din nou în oglindă, bărbatul dispăruse, își petrecuse următoarea oră holbându-se la oglindă, așteptându-l să apară din nou. Abia când se smulse într-un final de acolo, își dădu seama că întârziase mult.

Dar când își verifică telefonul, nu găsi nici un mesaj furios de la impresarul ei, nici o predică îngrijorată despre cum designerul făcuse o criză pentru că ea lipsea. Rămase uimită când găsi intrarea complet părăsită, cu excepția câtorva nefericite fashion-victims îmbrăcate în negru, ținute deoparte de gardurile de protecție ale poliției. Asta era săptămâna modei?

Unde era cohorta nebună de redactori și fotografi, vedete și stilști, nebunii eleganți și la modă, înghesuiți, dându-și coate unii altora, împingând și înghiontind pentru a intra la show-ul lui Rolf Morgan? Show-ul lui Rolf era cel mai important eveniment monden din acest sezon și era extrem de greu să obții o invitație. Și totuși, cu treizeci de minute înainte de spectacol, nu era aproape nimeni acolo.

Dădu peste o asistentă de producție singuratică ce purta un tricou negru cu ROLF MORGAN înscris pe piept și o rugă s-o conducă în culise.

The Armory găzduia al 69-lea Regiment al Gărzii Naționale și câțiva soldați în uniformă o salutară când intră. Clădirea era cavernoasă și de-a lungul pereților, în cabinete de sticlă, erau închise arme și muniții. Urmă indicațiile și merse printr-un hol somptuos, un spațiu la fel de mare ca și hangarul unui avion, care era destinat show-ului. Acolo se aflau niște tribune care ajungeau până în tavan și o scenă ce fusese amplasată la un capăt, pe care repeta o formație.

În decursul repetițiilor, Rolf explicase că modelele vor defila pe un podium gigantic suspendat deasupra scenei, iar Bliss abia aștepta provocarea.

Intră în culisele improvizate și rămase cu gura căscată a vadă că în locul obișnuitei agitații pulsând a adrenalina, atmosfera era complet relaxată. O găsi pe Schuyler citind o revistă pe un scaun din apropiere, cu părul strâns în coadă în vârful capului, gata machiată, cu linii negre în jurul ochilor ei albaștri și buzele date cu un ruj trandafiriu.

Se bucură să-și vadă prietena; trebuiau să vorbească despre ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Amândouă evitaseră subiectul, de parcă le-

ar fi fost jenă. Ea nu-l mai văzuse pe Dylan de atunci, deși el îi lăsase multe mesaje pe telefon în care-și cerea iertare și o ruga fierbinte să vină să-l viziteze. Le ștersese pe toate.

Iar Schuyler, din acea seară plutise prin Duchesne într-un norișor. Bliss știa că Schuyler se întâlnea cu Jack, și nu se putea abține să nu fie geloasă pe fericirea prietenei ei. Normal, era nasol că nu puteau fi văzuți împreună în public din cauza lui Mimi. Și da, era de rahat că Jack era practic promis altcuiva. Dar totuși, Bliss vedea că Schuyler era îndrăgostită și dragostea ei era împărtășită. Era mult mai mult decât putea spune despre ea și Dylan.

— Unde e toată lumea? Întrebă Bliss. Nici afară nu e nimeni.

— Ah, bună! Schuyler puse jos ultimul număr al revistei Vogue franțuzească. Da, e închis. Show-ul nu începe mai devreme de miezul nopții, asta dacă avem noroc. Le-au spus tuturor să plece și să vină mai târziu.

Bliss se trânti pe un scaun din apropiere.

— Glumești?

— Asta e prima dată când lucrezi cu Rolf? Întrebă alt model, auzind din întâmplare conversația lor.

Bliss o recunoscuse ca fiind Sabrina Sorboba, fata extrem de înaltă din Europa de Est, care era iubita actuală a designerului.

Bliss dădu din cap.

— El mereu întârzie. Anul trecut, Brannon Frost s-a enervat atât de tare că a fost lăsată să aștepte, încât a plecat de la show fără să-l vadă, le spuse Sabrina.

Brannon Frost era editorul Sânge Albastru al revistei Chic, cea mai influentă revistă de modă din lume. Brannon pocnește din degete și brusc nici o garderobă din lume nu mai e la modă. Poc! Volum și cocuri umflate. Poc! Talii de viespii și pantaloni pană. Poc! Cămășuțe și tocuri rotunde! Poc! Haine croșetate și platforme! Poc!

— Miezul nopții? Abia peste trei ore! Se plânse Bliss.

Și ele ce să facă până atunci, să stea să piardă timpul pe acolo? Observă că unele modele jucau cărți, deși majoritatea vorbeau la telefoane și la BlackBerries.

— Șampanie? Le oferi Sabrina, ridicând o sticlă de Laurent-Perrier și turnând în două pahare pentru Bliss și Schuyler fără să mai aștepte răspunsul lor.

Acesta era răspunsul atunci când trebuia să aștepți: să bei, să fumezi și să aștepți. Ca o concesie făcută celui mai recent scandal legat de faptul că modelele sunt prea slabe, mese existau, de ochii lumii, câteva platouri cu biscuiți și brânză, pentru a oferi fetelor mâncare „sănătoasă”. Da, de parcă ele s-ar fi sinchisit! Modelele trăiau cu tutun și aer.

— Mă rog, din cauza a ceea ce s-a întâmplat anul trecut, de data asta i-au chemat pe toți redactorii de la Chic, Mine și Jeune și le-au spus să se ducă să bea sau să mănânce ceva și să vină mai târziu.

Bliss dădu din cap.

— Și cine sunt oamenii de afară atunci?

— Neică nimeni.

Evident. Normal că toți oamenii importanți erau avertizați, dar ceilalți erau lăsați să se descurce singuri. Își puse geanta sub masă și voi s-o întrebe ceva pe Schuyler când un bărbat grăbit – în sfârșit, cineva care arăta și se comporta ca și cum în câteva ore începea un show de modă – dădu buzna în camera de așteptare a modelelor.

— Bliss! Iată-te! Treci la coafat și machiaj!

Bliss răsfoi ultimul număr din Arena Homme, fumă câteva țigări și bău un pic prea multă șampanie, în timp ce un stilist țâfnos și asistenta lui la fel de tensionată îi umflau părul într-o creație imensă și un make-up artist binedispus îi dădea cu fond de ten. O uimea de fiecare dată cât de puțin efort era necesar pentru modelling. Tot ce trebuia să facă era să stea cuminte acolo pe scaun. Apoi trebuia să se ridice în picioare. Apoi să meargă. Și gata. Normal, trebuia să fi extrem de frumoasă pentru ca toate să meargă strună. Totuși, nu era îndeajuns să fi frumoasă ca o cadră. Cele mai bune modele aveau un aer înnăscut de indiferență și mister. La urma urmei, nu exista decât o singură Skate Miss!

Când echipa de stilști fu satisfăcută de opera sa, o acostară două studente săritoare de la design, care făceau parte din vasta armată de voluntari ce puneau umărul la munca fizică și ajutau la realizarea acestui spectacol.

— Trebuie să te îmbraci în prima ținută. Rolf vrea s-o vadă.

Cele două studente o ajutară pe Bliss să intre în rochia-corset neagră și strâmtă. Una dintre ele trăgea și lega fundele la spate, în timp ce cealaltă o ajuta pe Bliss să se încălțe cu o pereche de ghete până la gleznă din catifea, care se închideau încrucișat în față. Rochia i se mula pe fiecare linie a trupului și dantela neagră transparentă îi conferea rochiei un aer întunecat și sexy. Corsetul era atât de decoltat în față, încât Bliss roși când văzu cât de mult se vedea din el.

— Asta ce e? Întrebă una dintre studente, arătând spre colierul cu smarald ce se cuibărea la pieptul ei.

— E al meu.

— Nu știu dacă lui Rolf o să-i placă, zise șovăielnic cealaltă studentă.

Miss ridică din umeri. Nu-i păsa ce voia Rolf. N-avea de gând să-l scoată de la gât.

Cincisprezece.

Exact cu cinci minute înainte de douăsprezece noaptea, Mimi și Jack Force intrară în Armory învăluiți într-un potop de blițuri. Mimi se rezemă de umărul lui Jack, strângându-și mai bine pe lângă corp jacheta din blană de samur și ascunzându-se în spatele unor ochelari de soare foarte mari, de parcă excesul de fotografii i-ar fi putut dăuna.

— Ai grijă! Îi zise Jack tăios unui paparazzo prea zelos care se apropiase mai mult decât trebuia și o înghesuia pe Mimi.

— Mimi! Aici! Strigă un ziarist tânăr cu o pereche de căști pe cap, care îi băgă în sala principală și îi conduse repede către primul rând. Acum începe. Voi stați aici, alături de Brannon.

Sala zumzăia de nerăbdare, era plină până la refuz, toate vedetele sosiseră deja (Mimi era printre ultimele), și chiar și culoarele dintre scaune erau pline de voluntari îmbrăcați în tricouri negre care ieșeau din culise pentru a minări spectacolul. Pe scenă, formația cânta o piesă de rock alternativ.

Mimi se dichisi pentru aparatele foto, dându-și jos haina și încrucișându-și gabele pentru ca picioarele să pară mai slabe. Nu le invidia deloc pe fotomodele; erau fotografiate doar pentru hainele pe care le purtau. În timp ce mulțimea amețitoare din jurul ei, care-i striga numele, o fotografia pentru că centrul atenției lor era ea.

— Chiar îți place chestia asta, o tachină Jack.

— Mm-mm.

În ultima săptămână își ascunsese atât de bine furia, încât considera că ar fi trebuit să primească un Oscar. Dar nici nu se putea uita în ochii fratelui ei. Mincinosul, trădătorul! Risca totul pentru un flirt cu corcitura aia. Acum ea vedea limpede ce se ascundea în spatele aparentei lui griji și își dădea seama că o aburea de foarte mult timp. Nemernicul doar se prefăcea că este îndrăgostit de ea, ascunzându-și adevăratele sentimente.

Cea mai nasoală fază era că nici măcar nu putea să-l urască. Îl iubea atât de mult și-i înțelegea defectele atât de bine! A-l urî pe Jack însemna să se urască pe sine, și Mimi. Avea o părere mult prea bună despre sine pentru a se lăsa pradă acestei nefericiri.

— Mimi! Draga mea! Randy Morgan, soția designerului, apăru brusc lângă ei și o sărută cu efuziune pe ambii obraji. Vino în culise să-i urezi baftă lui Rolf!

Mimi se lăsă condusă în culise pentru tradiționalele temenele cu designerul. El era, desigur, cel care făcea temenelele, deoarece Mimi era una dintre cele mai importante cliente ale lui.

Îl lăsă pe Jack și își făcu loc prin mulțime. Rolf o salută cu o îmbrățișare și un potop de complimente. Mimi acceptă laudele și îi ură cu generozitate mult noroc. Mai salută câteva persoane cu Sânge Albastru din cercul ei social: Piper Crandall, îmbrăcată într-o rochie galbenă absolut oribilă, și Soos Kemple, care se plângea de faptul că fusese exilată în rândul doi. Mimi mai spionă și câțiva Sânge Roșu înfumurați. Lucy Forbes gângurea în jurul lui Mimi, admirându-i ținuta Rolf Morgan, pe care designerul i-o trimisese în acea dimineață special pentru a o purta la spectacol. Apoi, în partea opusă a sălii, Mimi zări obiectul urii ei.

Schuyler era înconjurată de cei care o îmbrăcau: o bluză cu volănașe și o jachetă de călărie cambrată pe corp, pantaloni de călărie din velur și cizme înalte. Mimi își spuse că ar fi cumpărat ținuta aia dacă n-ar fi purtat-o Schuyler.

Fără a ezita nici o clipă, se îndreptă spre Schuyler. Poate că va reuși să înăbușe chestia asta din fașă; poate că mai exista încă speranță și nu avea să iasă nimic concret din flirtul ăsta stupid al lui Jack.

— Schuyler, ai un minut liber? Întrebă ea.

Schuyler îi îndepărtă pe cei din jurul ei și ele două se îndreptară către un colț mai liniștit al sălii.

— Ce e?

Mimi se hotărî să treacă direct să subiect.

— Știu că e ceva între tine și fratele meu.

— Ce vrei să spui?

Schuyler încercă să pară calmă, dar Mimi îi simți neliniștea.

Avea dreptate. Fir-ar al dracului, avea dreptate. Nefericita nici măcar nu încerca să nege. Cei doi erau împreună. Cât de departe merseseră? Lui Mimi i se opri inima. Își promisese că nu avea să fie niciodată geloasă pe jăvruța asta enervantă. Dar figura insolentă a lui Schuyler o determină să simtă altceva.

Schuyler nu părea nici supusă, nici slabă, nici rușinată. Dispăruse metisa smiorcăită care sărea cât colo când o speriai cu un „bau”! Dispăruse fata care îl iubea nebunește, fără speranță, pe marele Jack Force. Mimi o văzu pe Schuyler foarte clar. Părea o fată care era foarte sigură de dragostea ei. O fată care știa că inima lui îi aparține. Pentru clipă, Mimi își dori cu toată ființa ei ca acel Sânge Argintiu s-o fi târât pe Schuyler până în iad.

— Ai idee ce-i faci lui Jack?

— Despre ce tot vorbești?

Mimi o strânse cu putere de braț.

— Gândește-te la mama ta. De ce crezi că Allegra e în comă? De ce crezi că e nemuritoare, dar nu moare? Este inutilă și distrusă. Vrei ca și el să ajungă așa?

— N-o amesteca pe mama, o amenință Schuyler, scuturându-se din strânsoare. Nu știi nimic despre mama.

— O, ba da. Am trăit mai mult decât tine.

Fața lui Mimi se transformă și, pentru o clipă, Schuyler văzu instantanee ale tuturor femeilor din istorie întruchipate de Mimi: regina egipteană, aristocrata franțuzoaică, pelerina temerară, amfitrioana din Newport – toate uluitor de frumoase, cu aceiași ochi reci și verzi.

— Nu înțelegi legătura, șopti Mimi, deoarece în jurul lor designerul și echipa lui operau ultimele retușuri la toate ținutele. Jack și cu mine suntem o singură ființă. Dacă-l iei de lângă mine este ca și cum l-ai jupui de piele. Are nevoie de mine. Dacă își reînnoiește legătura, va fi mai puternic, amintirile lui vor fi complete. Va înflori.

— Și dacă nu? O provocă Schuyler.

— Poți foarte bine să-i rezervi un loc în spitalul ăla pe care-l tot vizitează tata. Asta nu mai e un joc copilăresc, fată prostuță!

Aici e vorba de viață și de moarte. Îngeri și demoni Legătura e legea. Suntem creați din aceeași materie întunecată, gândi Mimi, dar nu o spuse. Observă că Schuyler nu putea sau nu voia să înțeleagă. Schuyler era nou-creată. Nu avea puterea de înțelegere a rigorii nemuririi, a căilor dure și absolute ale speciei lor.

— Nu te cred.

— Nici nu mă așteptam, zise Mimi, cu un aer obosit.

Dar dacă îl iubești cu-adevărat, părăsește-l, Schuyler. Eliberează-l. Spune-i că nu-l mai vrei. E singura modalitate ca el să renunțe.

Schuyler scutură din cap. În jurul ei, fotomodelele se aliniau, iar Rolf mai prindea un tiv aici, mai aranja un pliu colo. În sală, luminile se stinseseră și spectacolul era gata să înceapă. Lăsa pe unul dintre asistenți să-i taie o ață rebelă care-i atârna din mâneca jachetei.

— Nu pot face asta. Nu pot să mint, spuse.

Mimi luă o gură de șampanie din paharul lui Schuyler fără să ceară voie.

— Atunci Jack e pierdut.

Șaisprezece.

Cu un an în urmă, în timpul prezentării colecției sale de toamnă, Rolf Morgan pusese publicul să defileze pe scenă, în timp ce modelele stăteau în primele rânduri și se prefăceau că iau notițe. Ideea asta năstrușnică îi captivase pe jurnaliștii de modă atât de tare, încât Rolf era nerăbdător să mai încerce și o altă năzdrăvănie. Anul acesta, spectacolul avea să fie prezentat de la sfârșit la început, începând cu plecăciunea designerului și grandioasele rochii de bal și terminând cu ținutele sport casual.

Formația începu să cânte o variantă asurzitoare a piesei Space Oddity, iar Rolf își făcu intrarea într-un ropot de aplauze. Se întoarse cu un buchet de trandafiri, cu ochii strălucindu-i și plin de energie. Schuyler privi cum Cyrus, nepriceputul producător al lui Rolf, o conducea pe Bliss în fruntea șirului de fete aliniate. Rochia-corset neagră din dantelă avea să reprezinte finalul grandios și, prin urmare, în conformitate cu ecuația inversă, deschizătoarea show-lui.

Schuyler o încurajă pe Bliss făcându-i cu mâna. Știa că prietena ei este încă ușor intimidată pe podium, iar Bliss părea o tânără novice emoționată, cu mâinile tremurându-i ușor, așezate pe șolduri.

Bliss se întoarse câteva minute mai târziu, cu un zâmbet larg de ușurare pe față.

— E o adevărată nebunie în sală! Îi șopti ea lui Schuyler înainte de a fi luată pentru a se schimba în următoarea ținută.

Schuyler îi zâmbi lui Bliss, gândindu-se că va fi fericită când se va termina acest show, că se va putea îmbrăca la loc hainele ei - o cămașă bărbătească Oxford, care era preferata ei actuală, peste o pereche de colanți negri și bocanci despicați în față ca o copită pe care îi cumpărase de la un magazin de reduceri.

Fetele în rochii de bal în stil gotic ieșiseră de pe podium și Cyrus îi făcu semn să înainteze. Era rândul ei.

— Ține minte, când ajungi la capăt, o poză, a doua poză, BAM! Apoi te întorci.

Schuyler dădu din cap. Respiră adânc și intră pe scenă. Să mergi pe podium era ca și cum ai pași pe lună. Treceai de la realitatea dezordonată a culiselor, înconjurată de sporovăieli și ace de siguranță și o brambureală de haine pe umerase și cutii cu accesorii, la luminile strălucitoare ale scenei și orbitoarele flash-uri ale sutelor de aparate de fotografiat.

Atmosfera era incendiară, un zumzet asurzitor rezervat doar celor mai bune concerte rock – strigătele și uralele venite din rândurile din spate energizau artiștii să cânte și mai tare și mai repede, iar modelele să-și afișeze cele mai mândre poziții. Schuyler nu observa niciodată redactorii cu fețe lungi sau vedetele împopoțonate din primele rânduri; era prea ocupată să se concentreze să felul în care trebuia să meargă pentru a nu se face de râs.

Ajunse la locul marcat de la capătul podiumului și luă pozele necesare, întorcându-se spre stânga și împingând șoldul înainte, apoi întorcându-se spre dreapta. Și exact când se pregătea să se răsucească, mintea ei se deschise către un mesaj urgent și puternic. Era o ură sălbatică și incoerentă. Intensitatea ei neașteptată fu îndeajuns pentru a o bloca pe Schuyler în mijlocul coregrafiei, și își pierdu echilibrul și căzu, făcându-i pe cei care stăteau în primele rânduri să exclame uluiți.

Schuyler era dezorientată și distrusă. Cineva – sau ceva – intrase cu sălbăticie în mintea ei. Își dădu seama imediat că era vorba de manipulare, dar asta era mult mai puternică și mai dușmănoasă decât ceea ce experimentase cu Dylan. Era o încălcare de neiertat și se simți violată, dezgolită și teribil de înfricoșată. Trebuia să plece de acolo.

Nu mai era timp să-și facă o ieșire decentă. Schuyler sări de pe scenă, aterizând în mijlocul fotografiilor. Știa exact unde trebuia să se ducă.

— Îmi pare rău! Spuse ea unui fotograf ghinionist pe piciorul căruia aterizase.

Zbură prin mulțime, spre marea derută a echipei lui Rolf și spre deliciul publicului, care crezu că totul face parte din spectacol.

Din culise auzi:

— Hei! Unde crede că se duce? Întoarce-te!

Mâine cu siguranță va apărea în tabloide o poveste despre un fotomodel care a fugit de pe catwalk la show-ul lui Rolf Morgan, dar în momentele alea lui Schuyler nu-i păsa de mass-media, de agentul ei sau de Rolf.

Ce fusese asta? Se întrebă ea cu inima strânsă de frică în timp ce fugea pe West Side Highway, înaintând mult mai rapid decât ar fi permis traficul. Cine fusese? Sentimentul respingător de pângărire se atenuează oarecum când ajunse la clădirea veche și dărăpănată de pe Riverside Drive. Nu arăta la fel de ruinată ca în trecut datorită recentelor renovări efectuate de Lawrence. Treptele de piatră erau proaspăt măturate, ușile fuseseră vopsite pentru a acoperi graffiti-urile, iar garguiele fuseseră restaurate.

Când intră în biroul bunicului ei, acesta stătea aplecat, strângând un morman de hârtii într-o servietă de piele.

Schuyler observă că îmbătrânise în luna în care stătuseră despărțiți. Părul său bogat avea multe fire albe și în jurul ochilor îi apăruseră riduri.

Lawrence era un Nemuritor, unul dintre puținii vampiri care nu intrau în repaos, nu parcurgeau ciclul normal al reîncarnărilor. Își păstrase același înveliș fizic de secole. Avea capacitatea de a arăta la fel de tânăr ca Schuyler, dar în seara aceea părea că duce în spate greutatea a o mie de ani. Pentru prima dată de când îl cunoștea Schuyler, el părea extrem de bătrân. Nu arăta

ca un bărbat din secolul douăzeci și unu, ci ca unul care fusese de față când Moise fusese pus în coșuleț și părăsit pe apele râului.

— Schuyler, ce surpriză plăcută, zise el, deși nu părea deloc surprins s-o vadă acolo.

— Unde pleci? Zise ea în loc de răspuns, când îi văzu geamantanul ponosit așezat lângă birou.

— Rio, răspuse el. A avut loc un cutremur puternic; ai văzut știrile? Întrebă Lawrence, arătând spre televizorul care fusese instalat recent la el în birou.

Camerele de filmare arătau un oraș cuprins de flăcări, clădiri întregi distruse și reduse la muni de dărâmături.

Schuyler spuse o scurtă rugăciune când văzu tragedia.

— Bunicule, mi s-a întâmplat ceva. Chiar acum câteva minute.

Îi descrie senzația, sentimentul că era în prezența unui rău incredibil. Durase doar câteva clipe, dar fusese destul pentru a se simți pângărită până în adâncul sufletului.

— Deci și tu ai simțit.

— Ce-a fost asta? Schuyler se cutremură. A fost... respingător, spuse ea, deși asta era un cuvânt prea slab pentru ostilitatea pe care o percepușe.

Lawrence îi făcu semn să ia loc, în timp ce el continuă să se uite prin hârtii.

— Din ce ai citit tu, ai ajuns la capitolul cu Corcovado?

— Știu că e în Rio... în Brazilia, zise ea șovăitoare.

Nu avansase prea mult în ceea ce privește temele pe care i le dăduse Lawrence. Era prostesc din partea ei, dar îl învinovățea pe bunicul ei pentru situația ei locativă și drept răzbunare îi ignorase recomandările de a se pune la punct cu istoria celor cu Sânge Albastru. O bătuse la cap să citească exemplare ale textelor antice, interzise pe vremuri - istoria Croatan care fusese scoasă din arhivele oficiale până acum.

Dacă Lawrence se enervă, nu lăasă acest lucru să se vadă. În schimb, îi explică răbdător, ca un profesor universitar re fusese odată.

— Corcovado este un loc al puterii, sursă de energie, un loc primordial de unde vampirii își trag forța pe acest pământ. Nemurirea noastră izvorăște dintr-o legătură armonioasă cu esența primară a vieții, un dar pe care l-am păstrat chiar și după ce am fost alungați.

Pe ecran apăru faimoasa statuie a lui Iisus Mântuitorul, conturându-se deasupra orașului pe un soclu pe Muntele Corcovado. Schuyler se minună că mai e încă în picioare, în timp ce multe clădiri din oraș ajunseseră moloz.

— Cutremurul. Mesajul pe care l-am trăit. Are legătură, nu-i așa? De-asta te duci acolo? Întrebă ea, știind că are dreptate.

Bunicul ei încuviință din cap, dar nu-i mai oferă alte detalii.

— Mai bine să nu știi prea multe.

— Să înțeleg că pleci diseară? Întrebă Schuyler.

Lawrence încuviință din cap.

— Mai întâi mă întâlnesc cu echipa lui Kingsley în Sao Paulo. Apoi mergem împreună la Corcovado.

— Și Conclavul?

— Sunt îngrijorați, normal, dar e mai bine dacă nu cunosc foarte multe detalii despre călătoria mea. Știi că am dubiile mele privind Conclavul, ceva ce eu și Cordelia am bănuțit mereu.

— Că una dintre marile familii a trădat, spuse Schuyler, privind cum bunicul ei își aranja meticolos cravata.

Lawrence se îmbrăca mereu la patru ace.

— Da. Dar nu știu cum. Și nu știu de ce. Evident, bănuțelile noastre nu au fost niciodată confirmate și în mod sigur nu am avut niciodată vreo dovadă a acestei trădări. Totuși, ultimele atacuri au dovedit că, într-un fel sau altul, unul sau mai mulți Sânge Argintiu au supraviețuit și s-au întors pentru a ne ataca. Că probabil însuși Prințul Întunecat se află încă pe acest Pământ.

Schuyler se cutremură. De câte ori Lawrence vorbea despre Lucifer, simțea cum sângele îi îngheață în vine. Până și numele lui emana ceva diavolesc.

— Acum, Schuyler, trebuie să-mi iau la revedere.

— Nu! Ia-mă cu tine, spuse Schuyler, ridicându-se de pe scaun.

Acea animozitate întunecată, teribilă și plină de ură. Bunicul ei nu putea să-i facă față - orice ar fi fost - singur.

— Îmi pare rău. Lawrence scutură din cap și-și băgă portofelul în buzunarul hainei. Tu trebuie să rămâi aici. Ești puternică, Schuyler, dar ești foarte tânără. Și încă ești în grija mea.

Trase jaluzelele și-și puse un balonzaid vechi. Anderson, conduitul său, apăru la ușă.

— Sunteți gata, domnule?

Lawrence își luă bagajele.

— Nu fi dezamăgită, nepoată. Nu doar pentru binele tău trebuie să rămâi în New York. Dacă e ceva ce poți face pentru mama ta, atunci ai grijă de ea și ține-o cât mai departe de Corcovado.

Șaptesprezece.

Când Bliss era doar o copilă, familia ei locuia într-unul din acele conace imense care puteau fi văzute peste tot în River Oaks, o suburbie bogată a Houstonului. Casa lor era întruchiparea a ceea ce se numea „Exces de Texas”, având aproape trei mii de metri pătrați. Bliss obișnuia să glumească pe seama faptului că ar trebui să aibă propriul cod poștal. Niciodată nu se simțise confortabil în ea, preferând în schimb ranch-ul bunicilor ei, aflat în sălbăticia din vestul Texasului.

În ciuda rădăcinilor de yankei, familia ei era considerată ca făcând parte din aristocrația din Texas - cu bani investiți în petrol, vite și... în special petrol. Povestea pe care familia Llewellyn prefera s-o spună era cum capul familiei își scandalizase rudele abandonând cursurile de la Yale pentru a munci într-un câmp petrolifer. Învățase repede dedesubturile meseriei și cumpăraseră mii de acri de pământ bogat în petrol, devenind astfel cel mai norocos baron al petrolului din întregul stat. Era oare vorba de noroc sau vreo abilitate vampirescă? Se întreba acum Bliss.

Forsyth era fiul cel mic al celui mai tânăr dintre frați. Bunicul ei fusese un rebel care plecase în Est după absolvirea școlii, se însurase cu iubita lui din Andover, o debutantă din Connecticut, și-și crescuse fiul în apartamentul familiei ei de pe Fifth Avenue, până când ghinionul lovise bursa de valori și trimisese familia înapoi la ferma din Texas.

Bunicul ei fusese unul dintre oamenii ei preferați. Își păstrase vorba tăragănată texană chiar și după atâția ani petrecuți în Nord și avea un simț al umorului ironic și pișcător. Îi plăcea să spună că el nu aparține nici unui loc prin urmare, se simțea ca acasă peste tot. Era nostalgic când își amintea viața în New York, dar strânsese din dinți și preluase afacerea familiei când nimeni altcineva nu voia ranch-ul, preferând să se mute în metropolele de sticlă Dallas sau San Antonio. Ar fi vrut ca Bunul ei să mai fi trăit; ce rost mai avea să fi vampir dacă oricum trăiai doar o viață de om, iar apoi trebuia să aștepti să fi chemat pentru ciclul următor?

Bliss crescuse înconjurată de mulți veri și, până să se mute să New York și să împlinească cincisprezece ani, presupusese că nu are nimic special sau ieșit din comun. Poate că era doar ignoranță deliberată. Existaseră semne, își dădu ea seama mai târziu: verii ei mai mari făcând aluzii la „schimbare”, chicoteli pe furiș din partea celor deja inițiați, secretarele care se tot schimbau ale tatălui ei și care, doar acum înțelegea, serveau drept însoțitoare umane. Abia de curând Bliss se gândise cât de ciudat era faptul că nimeni nu vorbea despre mama ei naturală.

BobiAnne era singura mamă pe care o cunoscuse vreodată. Bliss avea o relație tumultuoasă cu mama ei vitregă sufocantă și fără pic de bun-gust, care o potopea pe Bliss cu afecțiune, ignorându-și în același timp propriul copil, sora vitregă a lui Bliss, Jordan. BobiAnne, cu blănurile, diamantele și planurile ei ridicole de decorare, încercase din răspuțeri s-o înlocuiască pe mama pe care Bliss n-o cunoscuse niciodată, iar Bliss nu putea s-o urască pentru asta. Dar, pe de altă parte, nici nu putea s-o iubească.

Forsyth se însurase cu BobiAnne când Bliss era încă în leagăn, iar Jordan se născuse patru ani mai târziu. Un copil tăcut și ciudat, o fetiță dificilă, durdulie, cu fața palidă în comparație cu temperamentul deschis, figura zveltă și tenul ca de fildeș ale lui Bliss. Cu toate astea, Bliss nu-și putea imagina viața fără sora ei mai mică și o proteja cu ferocitate de fiecare dată când BobiAnne își tachina sau insulta progenitura. În ceea ce-o privește pe Jordan, ea își adora sora atunci când nu o ironiza. Era o relație normală între două surori – plină de certuri și gâlcevi, consolidată totuși de o loialitate trainică.

Oamenii iau de-a gata lucrurile cele mai importante din viață, se gândi Bliss la câteva zile după show-ul de modă, când luă un taxi spre un cartier mărginaș al Manhattanului. Îi dădu indicații șoferului să meargă la spitalul prezbiterian Columbia.

— Sunteți vreo rudă? Întrebă paznicul de la recepție, oferindu-i o foaie cu numele vizitatorilor pentru a se semna.

Bliss ezită. Atinse fotografia ascunsă în buzunarul hainei pentru a-i aduce noroc. Era aceeași fotografie pe care tatăl ei o păstra în portofel, o

copie pe care ea o găsisese într-o casetă de bijuterii și pe care acum o ținea în mână.

— Da.

— Ultimul etaj. Ultima rezervă la capătul culoarului.

Își dorea să mai fi fost cineva cu ea, dar nu se putu gândi la nimeni pe care ar fi putut să-l roage să vină. Schuyler ar fi vrut cu siguranță o explicație, iar Bliss nu putea să-i ofere una plauzibilă. „Hmm, cred că s-ar putea să fim surori” suna absurd.

În ceea ce-l privește pe Dylan, Bliss își împinsese toate gândurile legate de el undeva într-un cotlon îndepărtat al minții. Știa că trebuie să se ducă să vadă ce face, mai ales acum că el renunțase s-o mai contacteze, dar era prea furioasă și umilită pentru a se întoarce în camera aia groaznică din Chelsea Hotel. Ticurile ciudate pe care le observase – vorbirea guturală, râsul strident, bătăjeala fără sens în diverse limbi necunoscute – îi sporeau teama de el. Bliss știa că era doar o dorință de-a ei, dar nu se putea abține să speră că poate lucrurile aveau să se reîntoarcă la normal. Le promisese lui Schuyler și lui Oliver că se va ocupa ea de asta – să-l aducă în fața Comisiei și a Conclavului – dar până acum tot găsisese pretexte pentru a nu o face. Chiar dacă se hotărâse să nu se mai simtă atrasă de el, nu putea totuși să-l toarne.

Avea alte griji, deși știa că nu putea să găsească vreun răspuns la spital. Allegra era în comă. Și era inutil să încerce să aducă subiectul în discuție cu tatăl ei.

Toată viața ei, Bliss auzise că mama ei murise când era ea micuță. Că „Charlotte Potter” fusese o profesoară pe care tatăl ei o cunoscuse în prima campanie electorală, când candidase pentru postul de congressman. Acum, Bliss se întreba dacă Charlotte Potter chiar existase cu adevărat. Cu siguranță nu exista nici un album foto de la nuntă, vreo bijuterie sau suveniruri de familie care să indice că această femeie fusese căsătorită cu tatăl ei. Multă vreme presupusese că asta se datora faptului că BobiAnne nu dorea să vadă în fața ochilor vreun obiect care să-i amintească de fosta doamnă Llewellyn.

Nu știa nimic despre familia mamei ei adevărate și, cu simțurile ei ascuțite de vampir, se putea întoarce în timp la momentul în care îl întrebase pe tatăl ei care era numele mamei sale biologice. Avea cinci ani și tatăl ei tocmai îi citea o poveste.

— Charlotte Potter, îi spusese el vesel. Numele mamei tale era Charlotte Potter.

Bliss fusese fascinată.

— La fel ca Charlotte din filmul Rețeaua miraculoasă! Se bucurase ea.

Iar numele ei de familie era același cu al femeii care scrisese toate cărțile de pe rafturile ei, Beatrix Potter.

Din ce în ce mai mult, Bliss îl bănuia pe tatăl ei că inventase totul. Cu câteva zile în urmă, când îi menționase numele lui Forsyth, acesta nici nu tresărise.

Bliss merse până la capătul holului și ajunse în fața clonului. Deschise ușa și se strecură înăuntru.

În salonul Allegrei Van Alen era la fel de rece ca într-un frigider. Femeia adormită nu mișca deloc. Bliss se apropie cu grijă de pat, simțindu-se ca o intrusă. Allegra părea împăcată, fără vârstă, fără riduri. Era ca o prințesă într-o raclă de sticlă: frumoasă și nemișcată.

Se gândea că atunci când, în sfârșit, o va vedea pe Allegra, va simți ceva – va ști sigur dacă erau rude sau nu.

Dar nu simți nimic. Bliss își atinse colierul ascuns sub cămașă pentru a se simți în siguranță, apoi se întinse și o apucă pe Allegra de mână, simțindu-i pielea subțire și uscată, închise ochii și încercă să acceseze fostele ei vieți, amintirile ei, pentru a vedea dacă are vreo informație despre Gabrielle.

În scurte instantanee, observă pe cineva care părea cunoscut, care ar fi putut fi ea, dar Bliss nu era sigură. Până la urmă, femeia din pat îi era la fel de străină ca și asistenta medicală de pe hol.

— Allegra? Șopti Bliss.

I se părea exagerat s-o numească „mamă”.

— Sunt eu. Sunt... Bliss. Nu știu dacă-ți aduci aminte de mine, dar cred că tu ești...

Bliss se opri brusc. Simți o durere în piept și respira cu greutate. Ce căuta acolo? Trebuia să plece. Trebuia să plece imediat.

Avea dreptate; n-avea să găsească vreun răspuns aici. N-avea să știe niciodată adevărul. Tatăl ei nu-i va spune niciodată, iar Allegra nu putea.

Bliss plecă, tulburată și încurcată, căutând încă răspunsuri la întrebările ascunse în sufletul ei.

Nu știa că, după ce ea ieșise din salon, Allegra Van Alen începuse să urle.

Optsprezece.

Întâlnirile Comisiei nu începeau niciodată la timp, așa că Mimi nu-și făcu griji când teleconferința ei cu cea care planifica ceremonia de legătură dură puțin mai mult decât își programase. De când Lawrence fusese numit Regis, întâlnirile aveau din ce în ce mai puțin de-a face cu planificarea socială și strângerea de fonduri și mai mult cu lecții vampirești, complet inutile din punctul ei de vedere.

Edmund Oelrich, bătrânul senil din Conclav, care era noul Protector-Șef, nu avea mâna de fier a defunctei Priscilla Dupont și habar nu avea că dacă voiau să-și asigure președinți de onoare pentru gala anuală de balet din luna mai, ar fi trebuit să-și trimită iscoadele cu câteva săptămâni în urmă. Dar așa, toate fostele Prime Doamne erau indisponibile iar nevasta guvernatorului era acaparată de ultimul scandal în care era implicat soțul ei. În ritmul ăsta, vor fi nevoiți să se mulțumească cu prietena primarului, care nu era nici pe departe vreun personaj monden și nici nu era interesată de activitățile comunitare în scopul ascensiunii sociale.

Mimi intră în biblioteca de la Duchesne, găsi un loc liber în spate și se ocupă de dispozitivul Bluetooth atașat la ureche, drept pretext pentru a nu-și saluta prietenii. Considera că lecțiile Comisiei erau o mare pierdere de timp. De când se transformase, ajunsese expertă în a jongla cu toate abilitățile ei și o enerva la culme că ceilalți vampiri erau atât de înceți. Azi trebuiau să

Învețe mai multe despre mutatio, abilitatea de a se preschimba în elemente naturale: foc, apă, aer. Mimi oftă. Dispărea în ceață încă de pe vremea când avea unsprezece ani. Se „dezvoltase” devreme, cum se spune.

— Scuze, poți să repeți? Întrebă ea, scuturând micul receptor de argint din ureche. Crezi că putem s-o facem la Casa Albă? Nu?

Firma pe care o contractase, Elizabeth Tilton Events, organizase recent în Cartagena o petrecere extravagantă care durase cinci zile, în cadrul căreia Don Alejandro Castaneda, moștenitorul cu Sânge Albastru al unei averi obținute din comerțul cu băuturi și zahăr, se unise cu sora sa geamănă, Danielle Russell, o absolventă a Universității Brown. Mimi și Jack reprezentaseră familia, iar Mimi se bosumflase puțin când la cina de dinaintea evenimentului toți vorbeau despre cât de extraordinar fusese totul. Cavalerul de onoare anunțase că „următoarea legătură va trebui să aibă loc pe Lună, din moment ce nimic altceva nu se poate ridica la înălțimea acestui eveniment!”

Mimi cu siguranță avea să încerce.

— Draga mea, gânduri Lizbet Tilton, îmi pare rău, dar cu noua administrație nici nu se pune problema de Grădina de Trandafiri. Nu cred că am contribuit îndeajuns la campanie. Dar sigur mai sunt alte locuri unde ți-ar plăcea s-o organizăm.

— Ce zici de Palatul Buckingham atunci? Sunt sigură că tata poate cere un favor.

Lizbet râse din toată inima.

— Iubito, în ce secol trăiești? Ai încurcat viețile? Deși ești de viță regală, ramura aia a clanului nu ne-a iertat niciodată pentru că am plecat. Mai mult, au devenit foarte stricți în ultimul timp. Până și Charles și Camilla s-au căsătorit în altă parte.

Mimi făcu bot.

— Păi, putem s-o facem pe insulă, zise ea, observând că Schuyler și Bliss tocmai intraseră în încăperea.

Mimi trimise o sugestie scurtă care o determină pe Schuyler să se împiedice brusc. Ha! Cineva sigur nu-și făcea lecțiile de occludo. Mintea lui Schuyler era larg deschisă.

— Vorbești despre proprietatea tatălui tău în Sandy Cay? Întrebă Lizbet. Ar fi extraordinar.

Soții Force dețineau propria lor insulă în Bahamas.

— Invitații ar putea veni cu avioanele proprii pentru un weekend, iar dacă nu au avioane, putem închiria unul. Tocmai am făcut asta pentru Alex și Dani în Columbia.

Mimi nu suporta să audă că ceremonia ei de legătură avea să fie exact ca a altora.

— Ce zici de Italia? Sugeră Lizbet. Unul dintre locurile ancestrale? Mai aveți proprietatea aia în Toscana?

— Nu. Nu Italia. Amintiri neplăcute! O mustră Mimi, uitându-se urât la grupul care se holba la ea.

Protectorul-Şef și restul comisiei de seniori ajunseseră într-un sfârșit, iar lecțiile urmau să înceapă.

— Așa e. Scuze. Știi, zise Lizbet gânditoare, cu toată vâlva care se face în jurul celor care se unesc peste tot prin lume, nimeni n-a mai făcut o ceremonie în New York de zeci de ani.

— Aici? Acasă?

Mimi se încruntă. Nu suna deloc special.

În față, Edmund Oelrich răsfoia niște hârtii pe podium și saluta doamnele din comisia de seniori.

— Catedrala Sfântul Ioan cel Divin este o construcție gotică fabuloasă. Poți purta o trenă mai lungă decât a prințesei Diana. Și putem aduce Corul de băieți din Harlem. O să fie o atmosferă angelică.

Mimi întoarse ideea pe toate părțile. Într-adevăr, era o biserică frumoasă, îi zise ea lui Lizbet, și apoi puteau organiza recepția la Templul din Dendur în Metropolitan Museum. Charles era unul dintre membrii consiliului de administrație al muzeului și fusese extrem de generos anul ăsta. Îi făcu cu mâna lui Jack, care tocmai intrase pe ușă. Fratele ei veni lângă ea și îi zâmbi scurt.

— Cu cine vorbești? Șopti el.

— Deci ești de acord? Catedrala Sfântul Ioan? Apoi la Met? Întrebă Lizbet. Și ai zis că vrei să-i inviți pe toți Cei Patru Sute, da?

— Da și da! Spuse Mimi cu satisfacție.

Închise telefonul și îi zâmbi fratelui ei. Acum că îi știa secretul, observă că el se uită peste tot prin încăpere, mai puțin înspre colțul unde se afla Schuyler.

Însoțitorul lui Schuyler, la fel de enervantul Oliver, sosi, și el imediat. Asta era o altă batjocură – să-i lași pe oameni să participe să întâlnirile lor exclusiviste. Charles n-ar fi permis niciodată așa ceva în timpul mandatului său. Dar Lawrence le spusese foarte clar că voia ca însoțitorii Conduți să aibă și ei parte de instruire – și ce metodă mai bună pentru a învăța care le e menirea decât să ia parte la ședințele Comisiei?

Mimi îl simți pe Jack tensionat. Oliver o sărutase pe Schuyler pe obraz. Foarte interesant. Își folosi simțul ascuțit de vampir pentru a strânge cadrul pe gâtul lui Oliver. Văzu imediat semnele de mușcătură. Pentru ochiul omenesc erau invizibile, dar pentru ochiul de vampir erau evidente. Așa deci. Mica metisă și-a transformat cel mai bun prieten în însoțitor.

Lui Mimi îi veni o idee. Dacă Schuyler n-avea de gând renunțe la penibila ei relație cu Jack, atunci poate că ar putea-o obliga.

S-ar putea folosi de Oliver.

Mimi trebuia să acționeze rapid. Îi spusese lui Lizbet că vrea ca ceremonia lor de legătură să aibă loc peste trei luni.

Nouăsprezece.

Spre deosebire de Mimi, lui Bliss îi plăcea noul program al Comisiei. Îi plăcea să-și descopere și să-și folosească abilitățile de vampir, în loc să memoreze chestii plictisitoare despre istoria lor sau să umple plicuri și să critice companiile de catering care se ocupau de evenimente extravagante să

care nu dorea să participe. Lecțiile îi înfierbântau sângele. Era încântată să descopere că este extrem de bună la anumite sarcini mai dificile, cum ar fi mutatio, de exemplu.

Comisia de seniori le spusese membrilor mai tineri să se așeze în grupuri de câte doi sau trei și să exerseze delicata artă a metamorfozării.

— Toți vampirii trebuie să fie capabili să se transforme în fum, aer sau ceață; deși cei mai mulți dintre noi se pot transforma și în foc sau apă. După cum probabil știți, Conspirația a avut grijă ca falsele legende legate de neamul nostru care s-au păstrat în istoria celor cu Sânge Roșu, să aibă un sâmbure de adevăr, zise chicotind lectorul invitat, Dorothea Rockefeller.

Conspirația era o mare sursă de amuzament pentru comisie.

— Tot ei au crezut de cuviință că ar fi potrivit dacă oamenii ar crede că noi ne putem transforma doar în lilieci sau șobolani sau alte creaturi ale nopții. În acest fel, le-am adormi bănuielele celor cu Sânge Roșu, care în timpul zilei ar avea un fals sentiment al siguranței. Și deși e adevărat că aceia dintre noi care au abilitatea de a-și schimba forma ar putea alege să ia aceste forme fizice respingătoare, cei mai mulți n-o fac. De fapt, Gabrielle și-a ales drept mutatus un porumbel. Dacă sunteți unul dintre puținii ce se pot transforma la comandă, veți descoperi o formă fizică potrivită abilităților voastre. Să nu fiți surprinși când este una la care nu v-ați așteptat.

Bliss era una dintre puținii norocoși. Descoperi că se putea transforma din fată în fum și înapoi în fată, iar apoi încercă alte forme – un cal alb, un corb negru, o maimuță păianjen – înainte de se opri la forma unei leoaice cu blana aurie.

Dar Schuyler pur și simplu stătea în mijlocul încăperii, devenind din ce în ce mai frustrată cu fiecare încercare ratată.

— Poate pentru că sunt pe jumătate om, oftă ea, când, după încă o încercare de a forța materia proprie să ia o altă configurație, căzu la podea, rămânând în continuare tot ea însăși.

— Hei, care e problema să fi om? Întrebă Oliver, privind fascinat cum Mimi Force se transforma într-un fenix, o coloană de foc și un șarpe roșu, toate în trei secunde.

— Uau, e bună!

— Se dă mare, șuieră Bliss. Nu-ți face griji din cauza ei. Și nu mai râde, Ollie. Îi distragi atenția lui Schuyler!

Bliss încerca să nu se umfle prea mult în pene cu succesele ei, dar se simțea foarte bine să știe că Schuyler nu excela în toate.

— Uite, așa trebuie să faci. Trebuie să-ți vizualizezi scopul. Trebuie să devii ceață. Să gândești ca ceața. Golește-ți mintea. O poți simți – un fel de insinuare – începe la suprafața pielii și apoi...

Schuyler își închise ochii ascultătoare.

— O. K., mă gândesc la ceață. Golden Gate. San Francisco. Lăbuțe mici de pisică. Nu știu... nu se întâmplă nimic.

— Șșșș, o certă Bliss.

Ea deja putea simți cum începe transformarea, putând simți cum i se transformă simțurile, cum toată ființa ei dispare într-un nor gri și pufos. Se

distra de minune imaginându-și cum își va folosi acest nou talent, când avu o altă viziune. O lovi cu putere. Claritatea imaginii fu ca un pumn în stomac.

Dylan.

Dacă înainte arăta neîngrijit, acum era de-a dreptul groaznic. Hainele lui erau ponosite, cămașa și blugii rupti, iar părul era încâlcit și murdar. Părea că nu mâncase și nu dormise deloc de săptămâni întregi. Stătea în fața școlii, zgâlțâind porțile și urlând ca un smintit.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Schuyler imediat ce văzu fața lui Bliss.

— Dylan. E aici.

Atât fusese nevoie să spună.

Foți trei ieșiră în fugă de la ședința Comisiei, ignorând fețele nedumerite ale celorlalți, părăsind biblioteca și coborând în goană scările. Grație vitezei lor de vampiri, Schuyler și Bliss ajunseră să poartă mult mai repede decât Oliver, care găfâia în spatele lor încercând să țină pasul.

Duchesne era situată într-o zonă liniștită a lui Ninety-sixth Street, pe Prep School Row. Având în vedere că era după-amiază, străzile erau practic pustii, cu excepția unei bone care împingea un cărucior înspre parc.

Băiatul care stătea în mijlocul trotuarului zgâlțâind violent porțile de fier arăta ca un profet dintr-o eră de mult apusă, o întoarcere într-un timp al predicatorilor și dogmaticilor, într-o vreme când bărbați în zdrențe preziceau sfârșitul Lumii. Nu mai era nici urmă de adolescentul care-și dorea să cânte la chitară ca Jimi Hendrix și care fusese creierul din spatele atâtor farse.

— URÂCIUNE! Tună el când dădu cu ochii de ele.

— E vina mea, strigă Bliss cu lacrimi în ochi la vederea lui Dylan. Știu că am promis că voi anunța Conclavul, dar nu m-a lăsat inima. Și nici nu l-am supravegheat... L-am lăsat și l-am ignorat... Voiam să plece pur și simplu. E vina mea.

— Nu, e a mea, zise Schuyler. Eram cât pe ce să-i spun lui Lawrence, dar...

— E vina noastră a tuturor, zise Oliver cu fermitate. Ar fi trebuit să facem ceva în legătură cu el, dar n-am făcut-o. Oricum, trebuie să-l luăm de aici. Oamenii or să înceapă să pună întrebări, spuse el, uitându-se înspre o femeie în vârstă care plimba un pudel și care îi privea uluită. Nu vrem să apară și poliția.

Brusc, Dylan încercă să-i apuce, strecurându-și mâinile printre bare și bolborosind ceva într-o limbă din care nimeni nu înțelegea nimic.

Schuyler abia reuși să se ferească de el.

— Trebuie să-l oprim înainte de a mai apuca să folosească glom-ul pe noi.

Bliss se transformă imediat în leoaica aurie. Era o priveliște nemaipomenită - o creatură nemiloasă și înspăimântătoare. Sări peste poartă și înaintă spre Dylan, care urla la ea.

— Odrasla diavolului! TRĂDĂTOARE! Șuieră el.

Bliss îl încolți cu spatele la barele de fier și își dezgoli colții. Se ridică pe picioarele din spate și-l împinse cu labele aurii imense. Dylan se trase înapoi, scâncind și apărându-și capul cu mâinile.

— L-a prins! Strigă Oliver, făcându-i semn lui Schuyler să treacă în partea dreaptă a lui Bliss.

Schuyler alergă lângă Bliss. Se uită direct în ochii lui Dylan. Văzu furia, mânia și confuzia. Eziță. Nu era un monstru. Era un animal rănit.

Dar Oliver nu dădu înapoi.

— SCHUYLER! FĂ-O! ACUM!

— Dormi! Îi porunci ea, fluturându-și mâna prin fața lui Dylan.

Dylan se prăbuși la pământ. Bliss redeveni ea însăși și îngenunche lângă el.

— Va dormi până când i se va porunci să se trezească, le spuse Schuyler.

Oliver îngenunche și el lângă Bliss și reușiră să improvizeze o cămașă de forță din puloverul lui Dylan. Ridurile de pe față i se estompau ușor. Adormit, părea foarte liniștit și împăcat.

— Trebuie să-l predăm Comisiei; durează de prea mult timp, zise Oliver. Știu că tu, Bliss, nu vrei, dar e cel mai bine pentru el. Poate că ei îl pot ajuta.

— Ei nu-i ajută pe cei cu Sânge Argintiu - îi distrug. Știi asta, zise Bliss cu asprime.

— Dar poate că...

— Îl duc la tata, decise Bliss. Poate voi reuși să-l conving pe Forsyth. Să-l determin să fie milos cu Dylan pentru că e prietenul meu. Va ști el ce să facă.

Schuyler dădu din cap. Forsyth ar trebui să fie în stare să se ocupe de Dylan. Între timp, Rolls-Royce-ul familiei Llowellyn opri la bordură. Îl împinseră pe Dylan pe bancheta din spate și-l legară cu centura lângă Bliss.

— Va fi O. K., o asigură Schuyler.

— Da, spuse Bliss, deși știa că niciunul dintre ei nu mai credea asta.

Mașina porni și ea le făcu cu mâna. Oliver îi întoarse salutul, în timp ce Schuyler rămăsese stană de piatră. Într-un final, mașina dădu colțul și Bliss nu-i mai văzu.

Când Bliss ajunse la Penthouse des Reves, extravagantul apartament triplex al părinților ei situat la ultimul etaj al uneia dintre cele mai exclusiviste clădiri de pe Park Avenue, BobiAnne își consulta astrologul în camera de zi. Mama vitregă a lui Bliss era o femeie mondenă din Texas, care își etala diamantele chiar și după-amiaza. Sora vitregă a lui Bliss, Jordan, își făcea teme la o măsuță de cafea din apropiere. Ambele ridicară privirea, surprinse s-o vadă pe Bliss intrând.

— Ce mama naibii? Țipă BobiAnne, sărind din scaun la vederea fiicei vitrege și a băiatului legat, fără cunoștință.

— E Dylan, spuse Bliss, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Fu înspăimântător de calmă când se adresă familiei ei. Nu avea habar cum vor reacționa la vederea lui, mai ales că era foarte murdar. BobiAnne avea palpații și când cineva uita să folosească suporturile de pahar sau lăsa urme soioase pe tapetul japonez.

— Băiatul care a dispărut, șopti Jordan, cu ochii rotunzi și îngroziți.

— Da. E ceva în neregulă cu el. Nu mai e... chiar întreg la minte. Trebuie să-i zic lui tata.

Bliss mărturisi totul – reîntoarcerea neașteptată a lui Dylan, cum îl ascunsese într-o cameră din Chelsea Hotel – și le povesti pe scurt versiunea atacurilor care avuseseră loc în trecut.

— Dar suntem bine toți. Nu vă faceți griji pentru mine. Ajutați-l pe el, spuse ea, așezându-l pe Dylan cu blândețe pe un scaun.

— Ai făcut ce trebuia, spuse BobiAnne, strângând-o pe Bliss la piept și sufocând-o cu parfumul ei. Va fi în siguranță la noi.

Douăzeci.

Primăvara în New York era ca un miraj. Orașul ieșea din iarna sălbatică și intra în vara la fel de sălbatică aproape fără nici o perioadă intermediară. După ce zăpezile iernii se topeau, urmau câteva zile de ploaie, iar apoi soarele strălucea nemilos, transformând orașul într-o saună imensă. Ia fel ca toți concetățenii ei, Schuyler prețuia enorm scurta primăvară de care aveau parte. În timp ce mergea cu Bliss pe Ninety-sixth Street după ore, zâmbi când observă primii muguri fragili ai primăverii. Oricât de mult s-ar fi schimbat viața ei, tot se mai putea baza pe faptul că lalelele aveau să înflorească în Central Park.

Rupse o floricea galbenă dintr-un arbust și și-o prinse în păr. Duchesne începea să se relaxeze în aceste ultime luni înainte de vacanța de vară. Seniorii primiseră răspunsurile de la facultăți și profesorii își țineau jumătate din cursuri afară în curte.

Bliss îi spuse că se ocupa cineva de Dylan – și nu în sensul rău al expresiei. Forsyth fusese mai mult decât înțelegător în ceea ce privește situația lui Dylan. Senatorul zisese că era posibil să mai existe o rază de speranță pentru el, chiar dacă fusese corupt, pentru că dura foarte mult ca un Sânge Albastru să se transforme într-un Sânge Argintiu. S-ar putea să mai existe încă timp ca procesul să fie oprit. Forsyth îl dusese într-un loc unde își putea reveni unde era ținut sub supraveghere.

— Practic, e la un centru de reabilitare, explică Bliss în timp ce treceau pe lângă locurile familiare din cartier, ocolind un grup de fete încruntate, îmbrăcate în uniforme albastru cu alb de la Nightingale-Bamford. Ți-aduci aminte de Charlie Bank și Honor Leslie care trebuiau să meargă la Tranziții anul trecut? Și toată lumea a crezut că e din cauza drogurilor? Întrebă ea, numind două fete de la Duchesne care dispăruseră de la școală luni întregi.

— Da, dădu din cap Schuyler.

— Ei bine, nu erau drogate. Procesul de transformare le-a speriat rău de tot. Aveau halucinații, nu puteau face diferența dintre trecut și prezent. Atacau oamenii, au încălcat Codul. Așa că au fost trimise undeva să-și revină. Centrele de reabilitare și dezintoxicare sunt o acoperire bună, nu crezi? Oamenii sunt convinși că se află acolo să facă tratament, ceea ce cred că într-un fel e adevărat.

Schuyler era de fiecare dată uimită de modul în care vampirii găseau o soluție de a-și ascunde viețile reale integrându-se în societatea omenească, dar Bliss îi explică că de fapt lucrurile stăteau invers.

— După câte se pare, Clinica Mayo, Hazelden, și toate celelalte centre faimoase de reabilitare au fost fondate de cei cu Sânge Albastru. Au trebuit să înceapă să se ocupe de problemele oamenilor atunci când a devenit la modă să mergi acolo. Crezi că Dylan o să fie O. K.? Întrebă Bliss.

Schuyler nu voia să-i dea speranțe deșarte, dar se gândi că ar fi crud din partea ei să spună altfel.

— Sunt sigură că or să facă tot ce le stă în puteri.

Bliss oftă.

— Da.

Stabiliră să meargă să-l viziteze pe Dylan peste câteva zile și Schuyler își luă la revedere pe Eighty-sixth pentru a prinde autobuzul de pe Fifth Avenue.

Întreaga săptămână încercase din răspuțeri să nu se gândească la avertismentul dat de Mimi. Oare Mimi spunea adevărul? Îl pune cumva pe Jack în pericol? Voise să-l întrebe pe Lawrence, dar îi fusese rușine. Ce îi zisesse bunicul ei? Sigur ai observat că e atras de tine. Slavă Domnului că tu nu ești atrasă de el. Ar fi un dezastru pentru amândoi.

Cum să-i explice bunicului ei că el se înșelase? Că și ea simțea același lucru pentru Jack Force? Că era slabă și jalnică, în timp ce Lawrence o credea atât de puternică? Nu putea. Își zise că nu merită să-l deranjeze cu astfel de lucruri prostești, cum ar fi dragostea vieții ei, în timp ce el era acolo tranșând probleme grave și serioase, cum ar fi eventuala distrugere a esenței existenței celor cu Sânge Albastru. Începea să-și facă griji pentru Lawrence. Nu mai dăduse nici un semn de zile întregi.

Bunicul ei fusese precaut în ceea ce privește folosirea mijloacelor tradiționale de comunicare și, odată ajuns la Rio, se bazase exclusiv pe telepatie pentru a păstra legătura și a o ține la curent. Până acum se plânsese doar de vreme (foarte umedă) și mâncare (prea picantă). Nu se ocupase de problema cu Corcovado, iar Schuyler nu știa dacă asta e de bine sau de rău.

Nu avusese nici o ocazie să-l întrebe pe Jack despre sumbra previziune făcută de sora lui. Nu mai reușiseră să se întâlnească din noaptea atacului lui Dylan. Mimi, știa Schuyler, îi acaparase tot timpul lui liber.

Când ajunse acasă, pe Jack îl găsi în living, vorbind cu tatăl lui. Charles era într-un halat de baie. Fostul conducător al celor cu Sânge Albastru își petrecea acum zilele în biroul său. Nu părea să fi făcut nici duș în acea zi. Schuyler simți milă și iritare. El fusese cel care îi provocase atâta suferință. Era nevoită să-i ocolească pe toți cei pe care îi iubea din cauza lui. Crezuse în amenințările lui, dar în ultima vreme se părea că Charles era o amenințare doar pentru el însuși. Apoi își dădu seama că dacă Charles n-ar târât-o cu forța în casa asta, poate că ea și Jack n-ar fi avut niciodată șansa de a descoperi cât de mult se iubeau.

— Hei, zâmbi Jack. Te-ai întors mai devreme.

— Am reușit să prind autobuzul de data asta, spuse ea, aruncându-și lucrurile de școală pe o măsută.

Încă nu se simțea confortabil în casa lor, dar pe de altă parte, era obosită de atâta mers pe vârfuri, de parcă locul ei n-ar fi fost acolo.

— Bună, Schuyler, mormăi Charles.

— Charles, zise ea rece.

Fostul Regis își strânse cordonul de la halat și se îndreptă spre vizuina sa, lăsându-i singuri.

— Ea e aici? Întrebă Schuyler, uitându-se de jur împrejurul sufrageriei opulente.

Decorată într-un stil luxos, victorian-franțuzesc, camera era plină de antichități rare, obiecte de artă de o calitate excepțională și țesături somptuoase. Simțurile ei îi spuseră că Mimi nu era prin zonă. Dar mai știi!

— Nu. E la nu știu ce degustare, răspunse el.

Schuyler se așeză lângă el pe un „scaun al sărutului” de catifea aurie, ce data din secolul șaisprezece și denumit așa pentru că un cuplu trebuia să stea unul lângă altul și față în față.

— Jack, zise ea, uitându-se la chipul pe care îl iubea atât de mult. Vreau să te întreb ceva.

— Da, spuse Jack, întinzându-și picioarele în față și încovoindu-și brațul lung pe spătarul scaunului, astfel încât degetele lui să se odihnească ușor pe umerii ei.

Ea tresări la cea mai mică atingere a lui.

— E adevărat că legătura dintre tine și...

— Nu vreau să vorbesc despre legătură, zise Jack, tăindu-i vorba și retrăgându-și brațul.

Fața i se înnegură și, pentru o clipă, ea observă imaginea adevăratei sale naturi, văzu îngerul întunecat pe care îl reprezenta. Îngerul care provocase distrugerea Paradisului, cel care avea să sune trompeta la venirea Apocalipsei. Fața lui era fața lui Abaddon, executorul, lovitura de ciocan, cel mai periculos soldat din armata Atotputernicului.

— Dar vreau să știu...

— Șșșt. Jack se întoarse spre ea și îi cuprinse obrazul în palmă. Hai la nu...

— Dar Mimi...

Exact în clipa în care Schuyler îi pronunță numele, simți o prezență la ușa din față. Mimi era acasă sau avea să fie curând. Cât ai clipi, sau la viteză maximă de vampir, Schuyler părăsi livingul și alergă la ea în dormitor, închizând și ușa în urma ei.

Când Mimi intră în casă câteva secunde mai târziu, cărând mai multe sacoșe de cumpărături, îl găsi pe Jack singur, citind o carte.

Schuyler și Jack nu mai rămaseră singuri în acea seară. Câteva ore mai târziu, întreaga familie se adună pentru cina obligatorie. O dată pe săptămână, Trinity Burden, mama lor, le cerea copiilor să fie acasă, pentru a lua cina împreună cu părinții. Schuyler visase la un moment dat la un nucleu familial, la o viață ce includea o mamă iubitoare, un tată grijuliu și frați și surori care se certau la masă pe porțiile de carne și cartofi.

Normal, familia Force nu era nici pe departe așa.

Cinele acasă erau servite în sufrageria oficială, pe o masă foarte mare și intimidantă, fiecare persoană stând la câțiva metri depărtare de ceilalți. Fiecare fel era adus pe un platou de argint de un valet, iar meniul nu varia niciodată – era mereu franțuzesc, mereu bogat și sofisticat și mereu delicios. Totuși, lui Schuyler îi era dor de mâncărurile improvizate și îi lipseau porțiile simple și nepretențioase de macaroane cu brânză sau friptura înăbușită din carne de vită ce nu necesita un sos de vin roșu și un accent pentru a fi pronunțată.

Conversația era banală spre inexistentă. Charles continua să fie pierdut în propria sa lume, iar Trinity încerca să-i includă pe gemeni într-o pălăvrăgeală superficială despre viețile lor. Jack răspundea curtenitor, în timp ce Mimi era pur și simplu tăioasă. Cel puțin Schuyler nu era singura care credea că aceste mese erau o farsă și o pierdere de timp.

— Eu și Jack avem un anunț, spuse Mimi când sosi desertul cu piersici flambate. Am decis data legăturii noastre.

Schuyler încercă să-și păstreze o față neutră, dar nu se putu abține și se uită lung la Jack, care arăta la fel de impasibil ca întotdeauna. Legătura lor! Atât de curând...

Mimi îl luă de mână pe fratele ei.

— E cam devreme, nu crezi? O întrebă Trinity îngrijorată. Aveți timp.

Da, gândi Schuyler. O grămadă de timp. Poate chiar tot timpul din lume.

Charles tuși.

— Nu uita că vârsta e o iluzie pentru cei ca noi, Trinity. Începi să gândești ca un Sânge Roșu. Cu cât își desăvârșesc legătura mai repede, cu atât vor fi mai puternici. Să toastăm. Pentru gemeni!

— Pentru noi! Triumfă Mimi, ciocnindu-și paharul de cel al lui Jack.

Cristalul răsună cu un sunet profund de clopot asurzitor.

— Pentru gemeni, șopti Schuyler.

Sorbi, dar nu putu să înghită vinul din pahar.

Mai târziu în acea seară, în timp ce Schuyler visa, primi un mesaj de la Lawrence. Era mai ușor să trimiți mesaje în starea de visare, îi explicase el. Era mai puțin traumatizant pentru simțuri, iar în somn mintea nu era distrasă de nimic altceva.

„Corcovado e în siguranță. Totul e bine.”

Douăzeci și unu.

Angajarea lui Lizbet Tilton era una dintre cele mai bune decizii pe care le luase, se gândi Mimi, felicitându-se pentru alegere. Lizbet administra totul cu o mână forte, și cât ai bate din palme localurile erau rezervate în data dorită, contractele erau încheiate, bugetele apreciate și banii depuși. Ceva mai devreme în acea după-amiază, Trinity și Mimi se uitaseră împreună cu proprietarul restaurantului și designerul de interioare pe combinații de culori și meniuri. Totul mergea ceas; deși ziceai că e vorba de Ceasul Apocalipsei după cum se comporta Jack.

— Ai idee despre ce e vorba? Întrebă el, întâlnindu-se cu Mimi în camera lui Trinity în seara următoare.

„Mama” lor – Mimi se gândea mereu la acest cuvânt ca fiind pus între ghilimele, din moment ce Trinity era mama ei în aceeași măsură în care Jack era fratele ei – le ceruse să se întâlnească înainte de cină. Lăsase să se înțeleagă că dorea să vorbească cu ei despre ceva foarte important în legătură cu uniunea lor.

— Am un presentiment, zâmbi Mimi.

Îi ciufuli părul lui Jack, care o luă de mijloc și o trase mai aproape de el. Mereu fuseseră afectuoși și, chiar dacă era conștientă de duplicitatea lui, nu putea să-l urască. Jack nu fusese de acord să se unească atât de devreme în cadrul ciclului în care se aflau, dar, pe de altă parte, nici nu făcuse nimic pentru a opri această legătură.

Poate că flirtul cu Schuyler era doar ceva nevinovat și atât. Jack doar se amuza. Era numai ceva trecător. Mimi înțelegea asta, desigur. Își găsisese și ea un nou însoțitor delicios și avusese un apetit atât de mare, încât aproape îl omorâse cu câteva zile în urmă. Dar n-avea nimic; nimic din ceea ce odihna și o săptămână departe de un anumit vampir cu șuvițe blonde n-ar fi putut vindeca.

Mimi se uită de jur împrejur cu o privire satisfăcută. Biroul lui Trinity de acasă era renumit ca fiind extrem de luxos și impecabil aranjat. Pe pereții îmbrăcați în catifea erau agățate portrete în mărime naturală, pictate de Vigee-Lebrun și Winterhalter, ale unor aristocrați din secolele șaptesprezece și optsprezece. În colț stătea un pian Erard – același la care Chopin își compusese studiile. Măsuța bonheurs du jour, o măsuță de scris micuță și elegantă unde Trinity își scria felicitările de mulțumire compuse dintr-un singur cuvânt („Bravo!” era cel mai des folosit când se întorcea de la vreo petrecere dată de una dintre prietenele ei) fusese comandată inițial pentru Le Grand Trianon de la Versailles.

Mimi se hotărî ca, atunci când va intra în posesia imensei moșteniri, iar ea și Jack își vor cumpăra propriul apartament în clădirea din Park Avenue 740, să angajeze același decorator de interioare.

Câteva minute mai târziu, Trinity intră în cameră ținând în mână două cutii lungi de abanos, gravate cu filigran aurit. Simțurile lui Mimi se ascuțiră, amintirile se învolburară și brusc știu motivul pentru care se aflau acolo.

— Dar unde e Charles? Întrebă ea. Nu putem face asta fără el, nu-i așa?

— Am încercat, draga mea. Dar refuză să iasă din birou. E atât de...

Trinity ridică neputincioasă din umeri.

Mimi știa că mama ei e adepta unei etichete foarte stricte. Oricât de enervată ar fi fost de comportamentul soțului ei, niciodată n-ar fi recunoscut asta și n-ar fi arătat nici un semn de exasperare. Era o femeie căreia îi lipsea complet capacitatea de a face o scenă.

Starea proastă a lui Charles de când își pierduse statutul de Regis al Adunării era un subiect despre care cei din familia Force nu vorbeau niciodată. Îi obseda, dar nu puteau face nimic în această privință. Presupuneau că Charles pur și simplu își va reveni de la sine într-o bună zi. Între timp, compania și restul afacerilor erau conduse de un consiliu de administrație extrem de eficient, care renunțase să mai întrebe dacă

președintele și fondatorul va mai lua vreodată, parte la vreuna dintre întrunirile sale.

— E-n regulă, îi zise Jack surorii lui. Și el știa ce urma să se întâmple și nu-și putea reține nerăbdarea din voce. N-avem nevoie de el.

— Ești sigur? Întrebă Mimi dezamăgită. Dar fără binecuvântarea Arhanghelului...

— Vor fi la fel de letale, o calmă Jack. Nimic nu le poate schimba puterea. Puterea lor vine de la noi doi, spuse el și, dând din cap spre Trinity, întrebă: începem, mamă?

Drept răspuns, Trinity își lăsă capul în jos.

— Sunt onorată să îndeplinesc acest ritual.

Închise încet ușa și reduse lumina din cameră. Cutiile de pe măsuta de cafea emanau o strălucire blândă, neclară.

— Regret că m-am pripit să judec graba uniunii voastre. Am greșit, iertați-mă. Doar că sunt întristată de faptul că eu însămi nu mai pot fi unită cu fratele meu geamăn.

Mimi știa povestea lui Trinity. Trinity era Sandalphon, îngerul Tăcerii. Își pierduse fratele în timpul bătăliei de la Roma, ucis de un Sânge Argintiu. Trinity se căsătorise cu Charles, doar în sensul înțeles de cei cu Sânge Roșu, când sora lui geamănă, Allegra, își încălcase jurământul și rupsesse legătura. Era un mariaj de complezență, nimic altceva. Trinity plângea în continuare pierderea îngerului Salgiel.

Trinity deschise cutiile. Înăuntru erau două săbii așezate în teci încrustate cu pietre prețioase. Săbiile care aveau să fie purtate pe sub haine în momentul uniunii lor. Săbiile pe care acum vor avea dreptul să le folosească în lupta lor cu Croatan. Ridică prima sabie fără s-o scoată din teacă și se întoarse spre Jack.

— Îngenunchează, Abbadon!

Jack se ridică de pe scaun și merse în fața lui Trinity. Îngenunche în fața ei, cu capul plecat.

Trinity ridică sabia deasupra capului ei.

— Eu, Sandalphon, în virtutea autorității Cerurilor investită în mine, îți confer toate drepturile și privilegiile ce îți aparțin, ca stăpânul de drept al lui Eversor Orbis.

Distrugătorul Lumii.

Apoi ea atinse umerii lui Jack cu sabia pe rând.

— Ridică-te, Abbadon al întunericului.

Jack se ridică cu un zâmbet cumplit și își primi sabia. Trinity zâmbi mândră. Apoi se întoarse spre Mimi.

— Îngenunchează, Azrael.

Mimi avu nevoie de câteva secunde bune pentru a îngenunchea din cauza tocurilor înalte. Trinity luă a doua sabie și o ridică din nou deasupra capului.

— Eu, Sandalphon, în virtutea autorității Cerurilor investită în mine, îți confer toate drepturile și privilegiile ce îți aparțin, ca stăpânul de drept al lui Eversor Lumen.

Distrugătorul Luminii.

Mimi simți cum sabia îi atinge ușor ambii umeri. Apoi se ridică din nou în picioare, cu fața luminată de un zâmbet larg. Se întoarse spre Jack, care dădu din cap. Împreună, gemenii își scoaseră săbiile din teci și le ridicară în aer, îndreptându-le spre Ceruri.

— Acceptăm aceste arme ca fiind dreptul nostru divin. Forjate în Rai, turnate pe Pământ, ele sunt însoțitorii noștri în căutarea Mântuirii.

Trinity li se alătură după ce sfârșiră litania săbiilor.

— Folosiți-le doar la ananghie.

Ascundeți-le de dușmani.

Loviți doar pentru a ucide.”

Deși își primiseră săbiile, de atâtea ori, la fiecare legătură de-a lungul secolelor, acestea nu fuseseră cu adevărat folosite de milenii. Cei cu Sânge Argintiu fuseseră înfrânți, sau cel puțin așa se credea. Mimi privi cu mirare arma strălucitoare din mâna ei. Își aminti greutatea și ascuțișul lamei. Își aminti teroarea pe care o insuflase cândva dușmanilor ei.

Observă cum Abaddon își privea sabia cu adorație. Sabia era o extensie a sinelui. Unică, de neînlocuit, de neuitat. Săbiile vampirilor își schimbau forma, culoarea și mărimea. Când era cazul, se puteau lăți, devenind adevărate topoare, sau se puteau îngusta ca niște ace.

În momentul legăturii, ea avea s-o poarte la șold, pe sub lupele de mătase care vor da formă rochiei.

Trinity aprinse la loc luminile.

— Gata.

Dădu din cap, ca și cum tocmai ar fi încheiat o discuție despre ceva banal și nu un ritual extraordinar care avea să le schimbe viața. În lumina amiezii, cu zgomotul taxiurilor ce se auzea de pe bulevard și sunetele scoase de faxul lui Trinity (care primea a nu știu câta oară o pagină dintr-un ziar în care fusese lăudată), era dificil de imaginat că lumea era un loc plin de pericole străvechi și ascunse. Cum să împaci o lume plină de mesaje instant și canale de știri care transmiteau zi și noapte cu o lume de oțel și sânge!

Dar asta făceau cei ca ei: evoluau, se adaptau, supraviețuiau.

— Foarte tare, nu? Întrebă Jack, după ce se despărțiră de mama lor.

— Mai întrebă! Dădu Mimi din cap, strângând bine cutia de abanos sub braț.

Alergă la ea în cameră și o ascunse în fundul dulapului, în spatele unor cutii de pantofi.

Întârziase la cursurile de Pilates. Dacă voia să fie cea mai frumoasă mireasă pe care o văzuse vreodată Adunarea, atunci trebuia să-și miște fundul mai repede la sala de fitness a instructorului ei. Avea niște brațe de modelat.

Douăzeci și doi.

Centrul Rezidențial de Tratament pentru Tranziții era situat într-un campus extins, cu multe clădiri, undeva în partea de nord a New Yorkului. Oliver se oferise să le conducă pe Bliss și Schuyler, din moment ce tocmai își

luase permisul de conducere împreună cu un Mercedes G500 nou-nouț. SUV-ul argintiu, făcut pe comandă, era cel mai recent obiect de mândrie al său.

Schuyler era bucuroasă să plece. Se simțise foarte vinovată în legătură cu ceea ce i se întâmplase lui Dylan, cât rău îi făcuseră prin faptul că nu anunțaseră la timp Conclavul despre situația lui. Dar sperau că Străbunii vor lua cea mai bună decizie. Bliss le spusese că tatăl ei o asigurase că lui Dylan nu i se va întâmpla nimic rău, fiind acolo în mâinile lor, și că va fi tratat cât se poate de bine, dar ea voia să vadă cu ochii ei – toți voiau asta.

Schuyler o privi pe Bliss, aflată pe bancheta din spate, care oscila între o stare de deprimare și una de frenezie.

Fusese tristă și tăcută la plecare, probabil îngrijorată în privința lui Dylan și starea în care aveau să-l găsească, iar Schuyler fu bucuroasă să vadă că, pe la jumătatea drumului, Bliss se învioră și începu să sporovăiască energică.

— M&M cu alune? Le oferi Bliss, aplecându-se spre ei cu o pungă mare și galbenă deschisă în mână.

— Nu, mersi, zise Oliver cu ochii la drum.

— Sigur, răspunse Schuyler.

Era ciudat cum Comisia nu putea să prezică totul: deși erau vampiri, nu-și pierduseră apetitul pentru dulciuri.

Era bine să pleci de la Duchesne, chiar dacă era pentru o singură zi. Toată lumea din școală știa deja (sau cel puțin cei cu Sânge Albastru știau) detaliile legate de viitoarea ceremonie de legătură a lui Mimi și Jack și numai despre asta vorbeau. Ceilalți credeau doar că familia Force va da o petrecere fabuloasă la care ei, iarăși, nu erau invitați, ceea ce era, într-o oarecare măsură, corect. Schuyler se săturase să tot audă de rochia lui Mimi și de comparația dintre această legătură și toate celelalte din istoria lor comună. Piper Crandall le reamintea constant tuturor că ea fusese de trei ori domnișoara de legătură a lui Mimi.

Era deprimant dacă te gândeai că Jack și Mimi erau împreună de atât de mult timp. Aproape că nu-i venea să creadă, nu voia să se gândească la asta chiar atunci, așa că își făcu de lucru, jucându-se cu toate butoanele de pe strălucitorul computer de bord.

— Frate, ăsta e cel mai luxos vehicul de armată din lume. Ia uite-aici! ăsta e butonul lansator de rachete, glumi ea.

— Ai grijă, ăla e butonul roșu care va distruge lumea, îi făcu Oliver jocul, șofând după instrucțiunile emise de GPS și luând-o pe Podul George Washington.

Traficul nu era aglomerat pe autostradă.

Era prima oară când chiuleau de la școală în acest semestru. Elevii Duchesne puteau chiuli de câteva ori pe an; școala avea niște vederi așa de progresiste, încât până și rebeliunea era inclusă în programa școlară. Unii elevi, ca Mimi Force, împinseseră această politică la limită, dar majoritatea nici măcar nu o folosiseră. Școala era plină de elevi care se străduiau să realizeze cât mai mult și care preferau la stea la ore decât să-și rateze șansa de a intra la una dintre universitățile din Ivy League. Fiecare zi conta.

— Știți că asta ar putea să-mi strice evaluarea școlară, se plânse Oliver, uitându-se peste umăr ca să schimbe banda și să depășească o Honda care mergea cu viteza melcului.

— Mai relaxează-te și tu! Zise Schuyler. Toți seniorii chiulesc de când au primit scrisorile de acceptare.

Oliver era câteodată atât de ultraconservator! Întotdeauna respecta regulile. Era tocilarul prin excelență atunci când venea vorba de școală.

— Da, n-ai intrat deja la Harvard, oricum? Întrebă Bliss.

— Facultatea pare ceva foarte ciudat, nu-i așa? Gândi Schuyler cu voce tare.

— Știu ce vrei să zici. Înainte să aflu de Comisie, mă gândeam să merg la Colegiul Vassar. Să studiez istoria artei sau ceva de genul ăsta, spuse Bliss. Îmi cam plăcea ideea de a studia arta nordică renescentistă, iar apoi să lucrez într-un muzeu sau galerie de artă.

— Ce vrei să zici cu „îmi cam plăcea”? O întrebă Schuyler.

— Adică acum nu mai vrei asta? O întrebă și Oliver, schimbând posturile de radio.

Amy Winehouse cânta despre cum nu mai voia ea să se ducă la dezintoxicare („No! No! No! No!”). Schuyler întâlni privirea lui Oliver și își zâmbiră.

— Nu e deloc amuzant. Închide-l sau schimbă postul, îl certă Bliss. Nu știu. Nu prea mai cred că o să mă duc la facultate. Uneori simt că nu am nici un viitor, spuse ea, jucându-se cu colierul.

— Ah, mai taci, spuse Schuyler, întorcându-se pentru a vorbi direct cu Bliss, în timp ce Oliver găsi o melodie mai potrivită la radioul prin satelit. Normal că mergi la facultate. Toți mergem.

— Chiar crezi asta? O întrebă Bliss cu speranță.

— Sigur.

Conversația încetă după câteva minute, iar Bliss adormi. Pe scaunul din față, Schuyler alegea muzica pentru că Oliver o lăsase pe ea să facă pe DJ-ul.

— Îți place piesa asta? O întrebă când ea se opri la un cântec al lui Rufus Wainwright.

— Ție nu? Răspunse ea, simțindu-se de parcă ar fi fost prinsă cu mâța în sac.

Era același cântec pe care ea și Jack îl ascultau mereu. Credea că poate să-l asculte și în mașină. Oliver avea ceva emo în el. Ei îi plăcea să-l tachineze că ascultă muzică suicidală.

— Ai crede că-mi place, nu? Dar nu-mi place.

— De ce nu?

Oliver ridică din umeri, uitându-se la ea pieziș.

— E cam... plină de smiorcăieli sau ceva de genul. Căh.

— Ce vrei să zici? Întrebă Schuyler. Smiorcăieli?

El ridică din umeri.

— Nu știu, cred doar că dragostea n-ar trebui să fie atât de... anxioasă, știi? Adică, dacă merge, n-ar trebui să fie o tortură.

— Mda, zise Schuyler, întrebându-se dacă ar trebui să schimbe postul.

I se părea că e trădătoare dacă asculta un cântec ce îi amintea de alt băiat.

- Ești complet lipsit de romantism.
- Nu e adevărat.
- Dar nu ai fost niciodată îndrăgostit.
- Știi că asta nu e adevărat.

Schuyler tăcu. În ultima lună efectuase Caerimonia de două ori. Știa că ar trebui să-și ia alți însoțitori umani – vampirilor li se spusese să-și schimbe însoțitorii pentru a nu-i chinui prea tare – dar reușise să reziste mai mult decât și-ar fi închipuit fără să se hrănească. Și nu-și luase nici alți însoțitori, nefiind sigură că lui Oliver i-ar conveni asta.

Dar Schuyler nu voia să se gândească la relația lor – de prietenie – sau ce-o fi fost ea. După ieșirea pasională a lui Oliver la Odeon, subiectul nu mai fusese abordat. Voia doar să împrăști tensiunea pe care începea s-o simtă în mașină.

— Pun pariu că nu poți numi nici măcar un singur film romantic care-ți place, îl tachină ea.

Se umflă în pene atunci când, după câteva minute bune, Oliver încă nu reuși să numească un film romantic care-i plăcea.

— Imperiul contraatacă, declară într-un sfârșit Oliver, claxonând un Prius care depășise linia continuă.

— Imperiul contraatacă? Filmul cu Războiul stelelor? Nu-i romantic! Pufni Schuyler, jucându-se cu butoanele aerului condiționat.

— Au contraire, draga mea, e foarte romantic. Ultima scenă, atunci când se pregătesc să-l pună pe Han în camera criogenică sau ce naiba era aia... Mai ții minte?

Schuyler scoase un „mda” abia audibil.

— Și Leia se apleacă peste margine și spune „te iubesc”.

— Asta e siropos, nu romantic, îl contrazise Schuyler, deși îi plăcea partea aia.

— Să-ți explic. Romantic este ceea ce îi răspunde Han. Mai ții minte ce-i spune? După ce ea zice „te iubesc”?

Schuyler zâmbi. Poate că Oliver avea dreptate.

— Han spune „știu”.

— Exact. Oliver bătu darabana pe volan. Nu are nevoie să spună ceva atât de banal precum „te iubesc”. Pentru că e de la sine înțeles. Și asta e romantic.

De data asta, Schuyler fu nevoită să admită că avea dreptate.

Douăzeci și trei.

Când Bliss se trezi din moțăială, Oliver și Schuyler se certau.

— De ce vă certați? Întrebă ea, frecându-se la ochi.

— Nu e nimic, ziseră ei într-un glas.

Bliss acceptă reticența lor fără să mai comenteze. Cei doi întotdeauna aveau secrete față de ea, chiar și când nu intenționau.

— O. K., atunci putem să ne oprim să mâncăm ceva, zise Schuyler într-un sfârșit.

Ah, deci despre asta era vorba. Ăștia doi se certau din orice. Situația se înrăutățise de când Oliver devenise însoțitorul lui Schuyler. Se comportau, mai abitir ca înainte, ca un cuplu căsătorit de-o grămadă de vreme. La suprafață, cel puțin, se prefăceau că prietenia lor era neschimbată. Ceea ce pe Bliss n-o deranja; nu știa dacă ar putea suporta cu adevărat ca ei să-și afișeze public afecțiunea.

— Zic doar că nu-i facem nici un bine lui Dylan dacă ne înfometăm, zise Oliver, ridicând din umeri.

Parcară într-un refugiu, alăturându-se călătorilor obosiți care stăteau la automatele de băuturi și la rulotele cu mâncare.

Oliver observă că una dintre ciudățeniile faptului că fuseseră crescuți în buricul orașului era că toți preferau lanțurile de fast-food suburbane. Deși nici unuia dintre ei nu i-ar fi trecut prin cap să se ducă la McDonald's când erau în Manhattan - localurile astea erau practic adăposturi ad-hoc ale celor fără casă - din momentul în care părăsiseră orașul, regulile se schimbaseră și nimeni n-avea de gând să mănânce sendvișuri scumpe și prețioasele salate organice. Să vină meniurile mari!

— Doamne, mi-e rău, zise Bliss, sorbind ultima gură de milkshake.

— Cred c-o să vomit, declară Oliver, mototolind hârtia soioasă de la hamburger și ștergându-se pe mâini cu mai multe șervețele.

— E foarte amuzant să mănânci chestiile astea. Dai după aia... consimți Schuyler, continuând să ciugulească din cartofii prăjiți.

— După aia întotdeauna-ți vine să dai la boboci. Și colesterolul o ia razna, zise Bliss, strâmbându-se.

Când se suiră înapoi în mașină, se lăsă liniștea, toți simțind din plin efectele soporifice ale unei mese generoase. O jumătate de oră mai târziu, GPS-ul trâmbiță „IEȘIRE LA DREAPTA PESTE CINCI SUTE DE METRI” și Oliver urmă indicatoarele spre o parcare.

Ajunseseră.

Centrul de reabilitare arăta impecabil. Părea mai degrabă o stațiune de cinci stele, unde vedetele veneau să se ascundă după un weekend nebun, decât un centru de tratament cu prețuri exorbitante pentru vampiri zbuciumați. Văzură un grup de persoane ce practicau tai chi pe peluză, altele care își exersau pozițiile de yoga și mai multe grupuri care stăteau în cerc pe iarbă.

— Terapie în grup, șopti Bliss în timp ce-și croiau drum spre ușa clădirii principale. Am întrebat-o pe Honor cum a fost aici și mi-a zis că a făcut multă terapie de regresie în viețile anterioare.

La intrare îi întâmpină o femeie suplă și bronzată, în pantaloni albi și tricou alb. Efectul era mai puțin clinic și mai la modă - ca un ashram din epoca New Age.

— Vă pot ajuta cu ceva? Întrebă cu amabilitate femeia.

— Am venit să vizităm un prieten, spuse Bliss, care devenise purtătorul lor de cuvânt.

— Numele?

— Dylan Ward.

Consiliera verifică pe calculator și dădu din cap.

— Aveți permisiunea senatorului pentru a vizita acest pacient?

— Eu sunt fiica lui, spuse Bliss, arătându-i cartea de identitate.

— Super. E în campusul de nord, într-o vilă privată. Urmați aleea aceea, urmați indicatoarele și ajungeți direct acolo.

Le înmână niște ecusoane de vizitatori.

— Programul de vizitare este până la patru. Cafeneaua e în clădirea principală. Este Ziua Internațională... cred ca e cea vietnameză. Vă place supa pho?

— Deja am mâncat, spuse Oliver și Bliss simți umbra unui zâmbet în cuvintele lui. Dar mulțumim, oricum.

— Pare drăguț aici, spuse Schuyler, uitându-se la verdeța care îi înconjura.

— Trebuie să recunosc, Comisia face o treabă buna Pentru vampiri doar cele mai bune lucruri, zise Oliver și dădu din cap, punându-și ochelarii de soare.

Lui Bliss nu-i venea să creadă cât de calm și de organizat era totul. Aici îi aduceau ei pe cei cu Sânge Albastru care aveau probleme? Poate că greșise când îl ținuse pe Dylan atâta timp ascuns. Poate chiar erau în stare să-l vindece aici. Se simți mai optimistă și încordarea îi dispăru. Mai mulți pacienți le făcură cu mâna când trecură pe lângă ei.

Camera lui Dylan era într-una dintre vilele mai drăguțe, cu un gărduleț alb și tufe de trandafiri la ferestre. O asistentă stătea în anticameră.

— Doarme. Dar stați să văd dacă vrea să primească vizitatori, le spuse aceasta.

Dispăru în camera principală și ei o auziră cum îi vorbește lui Dylan pe un ton blând.

— Vă așteaptă, le zâmbi asistenta și le făcu semn să intre.

Bliss expiră și nu-și dădu seama că în tot acest timp își ținuse respirația. Dylan arăta mai bine, cu siguranță. Stătea în pat, ridicat, avea culoare în obraji și nu mai arăta așa de slab și de abătut. Părul său negru fusese tăiat, astfel încât să nu-i mai vină în lațe pe față, și obrazul era proaspăt bărbierit. Își revenise, arăta aproape ca băiatul care se prefăcea odată în capelă că are o chitară în mână, pentru a-și enerva profesorii.

— Dylan! Slavă Domnului! Strigă ea.

Era fericită să-l vadă mai sănătos.

El îi zâmbi cu amabilitate.

— Ne cunoaștem? O întrebă.

Douăzeci și patru.

Trecutul poate uneori să ne orbească și să nu mai vedem ceea ce se întâmplă în prezent, spuse Protectorul-Șef la debutul discursului său. De aceea am negat atât de mult timp existența celor cu Sânge Argintiu. Pentru că trecutul nostru ne-a spus că ei nu mai reprezintă o amenințare. Pentru că trecutul ne-a orbit și n-am putut vedea că ei încă mai există. Am uitat primele zile din istoria noastră. Am uitat Marele Război. Ne-am uitat dușmanii. Am

devenit autosuficienți și mulțumiți de noi înșine. Ne înfruptăm cu Sânge Roșu, ne îngrășăm, devenim leneși și ignoranți.

Schuyler se gândi că e culmea să spui așa ceva când abia te mai încape vesta. Era încă o zi de luni. Încă o întrunire a Comisiei. Una foarte plictisitoare, din moment ce n-aveau să exerseze mutatio.

Lângă ea, Bliss și Oliver arătau la fel de plictisiți ca și ea. Vizita la Tranziții fusese extrem de îngrijorătoare pentru toți, dar pe Bliss o afectase cel mai mult. Schuyler nu știa la ce să se aștepte, dar cu siguranță nu se așteptaseră să descopere că amintirile și personalitatea lui Dylan fuseseră complet distruse.

Evident, Dylan nu părea că e pe punctul de a-i culca la pământ cu vreo lovitură a minții sau că începe să toarne acuzații cum că unul dintre ei este creatura lui Satan, dar nici nu părea să fie normal. Ca și cum ar fi fost o cu totul altă persoană. Era amiabil, plăcut și fără viață.

Nu era nici un doctor pe acolo care ar fi putut răspunde la vreo întrebare și asistenta nu voia să le spună nimic, în afară de faptul că Dylan, după părerea ei, era „bine”. El mergea conștient la toate sesiunile de terapie și făcea progrese.

Schuyler știa că Bliss se învinovățește, dar nu puteau face nimic. Niciunul dintre ei nu avea nici o idee cum să rezolve situația în care se afla Dylan. Ea încercase s-o consoleze pe Bliss atât cât putuse. Știa cât de groaznic s-ar simți dacă l-ar vedea pe Jack așa. Dacă el s-ar uita la ea ca și cum n-ar cunoaște-o deloc. Și totuși, exact asta avea să întâmple odată ce avea să fie legat de Mimi. Va uita complet de Schuyler, va uita ceea ce înseamnă unul pentru altul.

Schuyler încercă să fie atentă la ce spunea Protectorul Oelrich. Erau informații importante, dar nu mai avea răbdare. Exact în fața ei erau așezați gemenii Force. Îi privise cum intră împreună în sală, supărându-se când îl observase pe Jack râzând la vorbele surorii sale.

Deși, desigur, el trebuia să se prefacă. Atmosfera de acasă era agitată, se simțea febra pregătirilor pentru ceremonie. În fiecare zi soseau diverse pachete și mulți oameni veneau în vizită. Organizatoarea evenimentului, Lizbol Tilton, apăruse cu o întreagă echipă de fotografi, stilști, florari și „artiști peisagist-acustici” (exact cuvintele ei pentru a desemna DJ-ul care avea să ia locul orchestrei după ora două dimineața) pentru a obține aprobarea lui Mimi.

Lui Schuyler i se făcea rău doar dacă le asculta discutând despre pregătiri. Nu doar din cauză că evenimentul în sine avea să-l ia pe Jack de lângă ea, ci din cauza comportamentului lui Mimi, de parcă nimeni n-ar mai fi trecut niciodată printr-o legătură. Ceremonia avea avantajele sale – Mimi era atât de ocupată, încât măruntele furtișaguri și farsele malițioase încetaseră în sfârșit.

Uneori, lui Schuyler îi era așa de dor de Jack, încât simțea un gol dureros în stomac, care i se părea că nu avea să fie umplut niciodată. Își dorea ca el să nu fie nevoit să-și ascundă sentimentele față de ea. Trebuia să-și amintească din nou că totul era doar teatru, dar uneori indiferența lui

părea atât de reală, încât era dificil să se consoleze doar cu amintirile întâlnirilor lor intime. Câteodată i se părea că amintirile ei erau simple fantezii, mai ales când îl vedea pe culoarele școlii sau când el abia dacă îi arunca vreo privire în propria lui casă...

Asta până când o altă carte era strecurată pe sub ușa ei, semnalul că totul era aranjat și se puteau întâlni în siguranță. Ultima fusese o carte subțirică de poezie. John Donne. În noaptea aceea, ea îi zâmbise și-l tachinase pentru gusturile sale învechite. O întrebase ce poezii preferă și ea-i spusese.

La pupitru, Edmund Oelrich își continua discursul.

— Unul dintre subterfugiile lui Croatan este folosirea iluziei pentru manipularea dușmanilor. Nu trebuie să vă lăsați păcăliți de ceea ce vedeți. Trebuie să vă folosiți de vederea internă, pentru a putea desluși ce se află cu adevărat în fața voastră. Folosiți animadverto și amintirile voastre din trecut pentru a lua o decizie în deplină cunoștință de cauză.

O rugă pe Mimi să împartă foile pentru tema din acea săptămână. Mimi plutea prin sală, împărțind foi capsate. Când ajunse în dreptul lui Schuyler, îi împinse deliberat toate cărțile pe jos.

— Ups! Zise ea malițioasă.

Schuyler își ridică încruntată cărțile. Se săturase de Mimi până-n gât. Se întreba cum suportă ceilalți vampiri. Mai bine s-ar lăsa omorâtă de cei cu Sânge Argintiu decât a-și petrecea restul vieților ei având de-a face cu zgrițuroaica asta.

Încă furioasă, frunzări rapid foile. Apoi făcu ochii mari. Sus pe pagină citi: Istoria legăturilor de vampiri.

Câțiva membri chicotiră de excitare și jenă, iar Schuyler se trezi roșind. Observă cum Oliver frunzărește documentul cu un aer gânditor, în timp ce Bliss mâzgălea marginile.

Protectorul-Șef își drese glasul înainte de a se adresa din nou publicului.

— Voiam să vă vorbesc astăzi despre vampirii gemeni. La vârsta voastră, acesta e un subiect care trezește un mare interes și m-am gândit să închei această întrunire într-o notă mai plăcută. Sunteți familiarizați cu conceptul de legătură. Fiecare dintre noi are un suflet geamăn, care s-a format în trecutul nostru ceresc. De-a lungul secolelor, ne petrecem fiecare ciclu în parte căutându-ne geamănul, astfel încât să fim uniți din nou, într-o nouă viață.

Lui Schuyler îi dispărea culoarea din obraji pe măsură ce asculta vorbele Protectorului.

— Uneori e greu să-ți recunoști spiritul geamăn, care are un înveliș fizic diferit. Sau, în anumite cazuri rare, geamănul nu e chemat pentru aceleași cicluri, iarăși și iarăși, pierzându-se astfel în timp. Există povești ale unor îndrăgostiți care, de-a lungul secolelor, și-au căutat în van sufletul geamăn, neputând însă să-l mai găsească.

Chiar în fața ei, Mimi începu să mângâie ceafa lui Jack.

— Oricum, acestea sunt cazuri foarte rare. Având în vedere că suntem doar patru sute, nu e greu să ne găsim unii pe alții. Această reuniune fericită

are de obicei ca rezultat curtea făcută doamnei și o prezentare publică la Balul Celor Patru Sute. Legătura trebuie reînnoită în fiecare ciclu. Reînnoirea legăturii reînnoiește spiritul vieții care ne curge prin vene. Este unul dintre misterele divine. Și poate că legătura este izvorul tuturor legendelor din lumea asta care cântă dragostea adevărată. Cei cu Sânge Roșu au și o denumire pentru asta: „suflet-pereche”. Ei au preluat multe dintre tradițiile și practicile noastre. Ceremonia lor de nuntă este derivată direct din comuniunea noastră. A-ți găsi geamănul vampir este una dintre cele mai fericite și fructuoase faze ale unui ciclu. Știi că unii dintre voi deja l-au găsit și vă felicit. Legătura este o parte integrantă a vieților noastre. Ne hrănește și ne întărește. Fără geamănul nostru suntem incompleți; suntem doar jumătăți. Abia când ne găsim și ne unim cu spiritul nostru geamăn vom deține controlul deplin asupra amintirilor și potențialului nostru.

Schuyler nu mai avea nevoie să audă sau să citească mai mult. Se uită la Mimi și la Jack. Văzu cum lumina se joacă în părul lor blond, ca aurul, cât de frumoși și de îndepărtați păreau ei, stând acolo împreună, amândoi. Văzu cum cei doi se echilibrău și se completau cu fiecare trăsătură: flecăreala lui Mimi era îndulcită de elocvența cu care vorbea Jack, agresivitatea ei domolită de temperamentul lui calm. Erau două jumătăți ale aceleiași persoane. O pereche potrivită. Schuyler simți instinctiv că Jack avea anumite părți pe care ea nu le va cunoaște niciodată; avea ceva la care nu va ajunge niciodată.

Știa că e puțin probabil ca spiritele gemene să se nască în aceeași familie, în același ciclu, dar se mai întâmplase, și nu fusese deloc o problemă în trecut, când faraonii și regii se căsătoreau, în mod uzual, cu surorile lor.

În cazul în care asta s-ar fi întâmplat și în epoca modernă, exista o vrajă care îi împiedica pe cei cu Sânge Roșu să li se pară ceva ciudat. Mimi Force avea să fie în continuare Mimi Force și după legătură, cu excepția faptului că cei cu Sânge Roșu vor presupune că asta se datora faptului că era soția lui Jack, nu sora lui. Amintirile se puteau schimba cu ușurință, adevărul era maleabil.

Schuyler văzu cum Jack se întoarce spre Mimi, privind-o blând. Cât despre Mimi, ea pur și simplu strălucea.

Deodată, Schuyler simți o tristețe acută și profundă. Era inutil să creadă că va avea vreodată o șansă să fie fericită cu Jack.

Trebuie să existe o cale, se gândi ea cu disperare. Trebuie să existe o cale să încalci legătura și să poți fi liber să iubești pe cine vrei.

Există.

Tresări. Pentru o clipă, crezu că aude în mintea ei glasul lui Jack. Dar nu-l auzi și a doua oară. Totuși, știa că ceva se întâmplase. Nu fusese doar imaginația ei. Se simți dintr-o dată mai ușoară și mai optimistă.

Trebuia să existe o speranță și pentru ei.

Douăzeci și cinci.

Bliss nu reușise niciodată să înțeleagă ce vedea Schuyler la Jack Force și își dorea ca prietena ei să renunțe la demonul ăla. Nu putea să iasă nimic bun din asta. Deși Bliss era nou-venită în Comisie și încerca să accepte regulile neamului lor, înțeleșese ceva de la început: nu te jucai cu subiectul

legăturii. Era treabă serioasă. Nimic nu avea să-i despartă pe Jack și Mimi; nimic nu putea să intervină între ei. Era imposibil până și să gândești altfel. Bliss credea că Schuyler nu luase treaba asta niciodată în serios, ceea ce era chiar ciudat din partea unei fete a cărei mamă fusese prima care încălcase legătura și care trăia (dacă aia se putea numi trai) pe pielea ei consecințele. Dar, vorba ceea, dragostea e oarbă.

Însă după discurs nu-i zise „ți-am spus eu”. Bliss nu era genul ăla de prietenă. Niciuna dintre ele nu vorbi după ce plecară de la întrunirea Comisiei. Oliver se scuzase rapid și plecase înainte ca ședința să se termine, iar Schuyler porni spre casă tăcută și indispusă. Bliss n-o întrebă dacă încă se mai întâlnea cu Jack în apartamentul din centru - un secret pe care Schuyler îl divulgase inocentă, cu câteva luni în urmă, când îi spusese lui Bliss despre cheia pe care o găsisese într-un plic cu o adresă și care îi fusese strecurat pe sub ușă. A doua zi, când Schuyler venise la școală visătoare și îmbujorată, Bliss pusese evenimentele cap la cap singură.

Bliss îl învinuia pe Jack Force. El trebuia să fie mai matur. El avea acces la înțelepciunea trecutului său, în timp ce Schuyler era un spirit nou, la fel de oarbă și naivă ca un Sânge Roșu. Ar fi trebuit s-o lase în pace.

Ambii părinți ai lui Bliss erau acasă când ajunse ea, lucru ce o surprinse. De obicei, BobiAnne își făcea tratamentele anticelulită la ora asta, iar Forsyth trebuia să fie la Washington toată săptămâna. Puse cheia în tava de argint de pe măsuță și se îndreptă spre holul principal, atrasă de niște voci care se certau.

Se părea că Forsyth și BobiAnne țipau unul la altul. Dar Bliss își dădu curând seama că doar auzul ei de vampir făcea ca lucrurile să dea impresia asta. În realitate, ei vorbeau în șoaptă.

— Ești convins că se afla în siguranță?

Asta era BobiAnne, care părea mai agitată decât o auzise Bliss vreodată.

— Bineînțeles.

— Ți-am zis s-o iei de aici.

— Și eu ți-am zis că n-ar fi fost sigur, se răsti Forsyth.

— Dar cine ar lua-o? Cine știe că e la noi? El nici măcar nu și-a dat seama că lipsește...

Urmă un râs sinistru.

— Ai dreptate. E o epavă. E terminat. Nu face nimic altceva decât să se smiorcăie și să stea toată ziua cu nasul în albumele alea vechi cu fotografii sau să asculte discuri vechi. Trinity e înnebunită. E jalnic. Nici vorbă să știe.

— Atunci cine?

— Știi pe cine bănuiesc eu.

— Dar e doar o copilă.

— E mai mult de-atât. Știi asta.

— Dar cum putem fi siguri?

— Nu putem.

— Asta dacă nu...

Vocile se estompară și Bliss se strecură sus pe scări, spre camera ei. Se întreabă despre ce vorbeau. Părea că pierduseră ceva. Gândurile îi zburară la colierul pe care-l purta. Nu-l mai înapoiase tatălui ei după Balul Celor Patru Sute. Dar nici el nu-l ceruse înapoi. N-avea cum să fie vorba de colier, pentru că BobiAnne o văzuse cu câteva zile în urmă că-l poartă la gât și comentase cât de bine i se potrivea cu ochii.

Își lăasă lucrurile și își luă telefonul. După ce-l vizitaseră, se gândise la Dylan întreaga zi. Nu putea să creadă că nu-și mai amintea de ea. Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Bliss își dădu jos hainele de școală și se schimbă în ceva mai confortabil. Intră în bucătărie, unde o găsi pe Jordan făcându-și temele.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Jordan, ridicându-și privirea din cărți. Fetița era la toate cursurile de elită – ceva ce Bliss nu reușise decât după ce sângele de vampir intrase în acțiune.

— Nimic, scutură Bliss din cap.

— E vorba de băiatul ăla, nu? Prietenul tău? Întrebă Jordan.

Bliss oftă și încuviință din cap.

Se simți ușurată când sora ei nu insistă să vorbească despre asta. În schimb, Jordan rupse un baton de Toblerone în jumătate. Era ciocolata preferată a lui Jordan și o ascundea la ea în cameră pentru că BobiAnne o tot bătea la cap că e grasă.

— Mersi, spuse Bliss mușcând din ea.

Ciocolata dulce și delicioasă i se topi pe limbă. Bliss fu impresionată. Sora ei mai mică încercase s-o facă să se simtă mai bine în singurul mod pe care-l știa.

— Te ajut cu ceva? Întrebă ea, un mod de a-i spune că apreciază gestul.

— Nu. Ești varză la mate, oricum, zise Jordan.

— Aici ai dreptate, râse Bliss.

Luă telecomanda și o îndreptă spre plasma care atârna deasupra blatului.

— Te deranjează? Întrebă ea, zapând pe canale.

— Nu.

Bliss își termină ciocolata și se așeză să se uite la televizor, în timp ce Jordan continuă să lucreze la mate. Când Forsyth și BobiAnne intrară în bucătărie câteva ore mai târziu pentru a aduna familia la masa de seară, le găsiră pe fete stând liniștite împreună, una lângă alta.

Douăzeci și șase.

Fuse convocată o întrunire de urgență a Conclavului, iar la finalul ei, Mimi fu surprinsă s-o vadă pe Bliss așteptând la ușă.

— Tu ce cauți aici? Întrebă ea, aruncându-și geanta de sport pe umăr.

Fuse la o sesiune cardio de două ore înainte de a se îndrepta spre Force Tower. Nu avusese timp să se schimbe sau să se aranjeze. Avea încă șuvițe de păr lipite de fruntea transpirată.

— Forsyth m-a luat de la școală și m-a adus cu el când a fost chemat, zise Bliss. Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău nu ți-a zis? Ezită Mimi, folosind o banderolă de încheietură pentru a-și șterge transpirația de pe obraji.

— Ceva legat de o sabie de aur? Întrebă Bliss.

Mimi ridică din umeri, fără să confirme bănuiala lui Bliss. O enerva Bliss, pe care o considerase mereu, în marea schemă a lucrurilor, mai degrabă o simplă participantă decât regina balului. Totuși, mahării orașului și arbitrii modei păreau să nu se mai sature de amazoana cu părul de foc. După deschiderea show-ului Rolf Morgan, Bliss contractase mai multe campanii publicitare ca niciodată. Figura ei era peste tot – pe afișe, pe taxiuri. Nu puteai scăpa de ea.

Mimi putea ierta faima și gloria apărute peste noapte – Dumnezeu știe că după asta umbla toată lumea din New York – dar nu o putea ierta pe Bliss că ținea partea altcuiva, mai ales că era partea greșită. Toată lumea la școală știa că Bliss și Schuyler erau cele mai bune prietene. Lui Mimi i se părea o insultă că Bliss, fata care n-ar fi avut nici o șansă la o viață socială la Duchesne fără binecuvântarea ei, întorsese spatele grupului de elevi populari pentru a sta cu micul grup de neadaptăți.

Nu voia să divulge informații, dar șansa de a se lăuda fostei prietene cu statutul ei de „persoană din interior” fu prea mult pentru Mimi și nu rezistă.

— Este sabia lui Mihail, explică ea. Sabia Justiției.

— Ce e cu ea?

— A dispărut. Charles a convocat întrunirea imediat ce a descoperit că lipsește.

Mimi ajunsese la Conclav și-l găsisese pe tatăl ei în capul mesei. Charles era furios. Era sigur că cineva din Conclav o luase și începuse ședința proferând acuzații către mai mulți membri.

Bliss se uită la Străbuni, care păraseau ședința șușotind pe bisericuțe.

— De ce e așa important?

— Doamne! Nu-ți amintești? Este sabia Arhanghelului. Sunt doar două în lume. Gabrielle – știi tu, Allegra – o are pe cealaltă, evident, dar nimeni nu știe unde a dispărut de când ea e absentă fără învoire. Lipsește de decenii. Dar sabia lui Charles, a lui Mihail... o păstra la el în birou, încuiată cu sânge. Dar cineva a intrat cu forța. A dispărut. El e sigur că e la Croatan, explică Mimi.

Încuietorea de sânge era cea mai puternică modalitate de care dispuneau cei cu Sânge Albastru pentru a păstra ceva în siguranță. Doar sângele unui Arhanghel putea deschide cutia. Era o enigmă de neelucidat. Allegra era în comă, așa că nu mai existau alți suspecți.

— Ce legătură au cei cu Sânge Argintiu? Voi Bliss să știe, sugându-și bandajul de la degetul mare.

Se trezise într-o dimineață cu degetul sângerând. Ciudat. Poate că îi intrase vreo așchie în somn?

— Doar sabia unui Arhanghel poate ucide alt Arhanghel. Nu pot să cred că nu știi asta, Bliss, o certă Mimi. N-ai citit lectura obligatorie?

— Dar de ce ar vrea Charles s-o ucidă pe Allegra?

— Nu pe Allegra. Dumnezeu, chiar trebuie să-ți dau mură în gură? Dacă Lucifer încă umblă liber – știi, Prințul întunericului! Lucifer e un fost Arhanghel. E singurul lucru care-l poate ucide. Săbiile normale ale celor cu Sânge Albastru – le primești înainte de a efectua legătura, apropo, sau nici asta nu-ți amintești? Acelea pot fi folosite împotriva oricărui Sânge Argintiu. Dar spada lui Mihail este singura care îl poate ucide pe Lucifer.

— Și acum a dispărut.

— Da. E nasol. Charles o s-o ia razna dacă a dispărut de sub nasul lui, oftă Mimi.

Lucrurile stăteau chiar rău pentru tatăl ei. Simțea că existau membri ai Conclavului care aveau suspiciuni legate de această „intrare prin efracție”. Dar de ce și-ar fura Charles propria spadă? Chiar credeau că Mihail, Cel cu Inima Curată, s-ar alia cu cei cu Sânge Argintiu?

Bliss îl căută din priviri pe tatăl ei. Forsyth era încă în sală, probabil vorbind cu Charles.

— Și pe cine bănuiesc?

— N-au nici o idee; deși Charles zise că Kingsley a fost ultima persoană care l-a vizitat în birou. Știu că n-ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în ratatul ăla. Mă rog, nu se poate lua legătura cu el fiindcă este cu echipa lui la Rio. N-au putut să ia legătura nici telepatic. Și nici Lawrence nu răspunde. E un haos, spuse Mimi un pic prea veselă.

— Sper că ei nu cred că Dylan e în spatele acestei afaceri. N-are cum să fie, spuse Bliss agitată.

— Ce tot zici acolo? Întrebă Mimi. Dylan? De ce ar fi el implicat? N-a dispărut acum câteva luni? S-a dus, e istorie.

Mimi își amintea vag povestea, cum Dylan spărsese fereastra lui Bliss înainte de a fi luat de un Sânge Argintiu. Bliss fusese de neconsolat zile întregi, iar Mimi încercase s-o aline reamintindu-i că acel monstru ar fi putut-o lua și pe ea. Era norocoasă că rămăsese în viață. Conclavul trimisese o echipă să investigheze și să afle unde e Dylan, dar Venator-ii nu descoperiseră nimic.

— N-ai aflat? Întrebă Bliss.

— Ce să aflu?

— Dylan s-a întors și e la reabilitare.

— Ești sigură că vorbim despre același tip? Dylan ex-ul tău ratat și tipul care a ucis-o pe Aggie? Care s-a transformat într-un Sânge Argintiu? Întrebă Mimi.

Bliss nu era chiar foarte isteată. O fată care purta rochiile din sezonul trecut în mai era complet pe dinafară, după părerea lui Mimi.

— Da.

— De ce-ar trebui să știu despre asta? Întrebă Mimi.

— Pentru că faci parte din Conclav. L-am dat pe mâna lui Forsyth. Mi-a spus că va anunța Conclavul, astfel încât toată lumea să poată lua o decizie. Mi-a zis că Străbunii au decis să-l trimită la Tranziții.

Mimi scutură din cap, părând uluită.

— Nu. Tatăl tău n-a menționat asta niciodată în vreo ședință. N-am făcut așa ceva.

Se uită la Bliss de parcă nu era în toate mințile. Era foarte ciudat că Forsyth ascunsese așa ceva Conclavului.

— Asta e ciudat, de ce m-ar minți?

— Cine știe? Mimi o studie cu atenție pe Bliss. Dylan a revenit pe bune? Ești sigură?

Bliss dădu din cap.

— L-am vizitat săptămâna trecută.

— Du-mă la el. O să-i spun lui Forsyth că trebuie să fac un raport pentru Conclav în ceea ce-l privește pe Dylan.

Douăzeci și șapte.

Pentru că Mimi voia să-l vadă pe Dylan imediat, hotărâră să-l viziteze a doua zi, ceea ce însemna că trebuiau să chiulească iarăși de la ore. Nu că asta o deranja prea mult pe Bliss. Notele erau ultimul lucru la care se gândea în acest moment.

În seara aceea, Bliss nu-l întrebă pe tatăl ei de ce nu spusese nimic Conclavului despre Dylan. Nu se simțea în largul ei să-l anunțe că știe că el are secrete față de ea. Forsyth. Avea cu siguranță motivele lui, dar Bliss simțea că nu i le va împărtăși.

A doua zi după-amiază, Bliss îi făcu lui Dylan un pachet. Știa că are parte de cea mai bună îngrijire pe care o pot cumpăra banii, dar la Tranziții nu avea cel mai nou CD cu muzică indie-rock sau un exemplar din Absolute Sandman. Se gândi că poate dacă avea câteva dintre lucrurile lui favorite, asta i-ar aduce aminte cine este și, prin urmare, ceea ce însemnase Bliss pentru el. Nu voia să renunțe la el. Chiar se hotărâră să își înăbușe acel sentiment de respingere pe care-l avea din noaptea fatidică când se sărutaseră. Poate că respingerea lui Dylan făcea parte din boala sa.

Jordan trecu prin fața ușii și băgă capul în camera lui Bliss.

— Te duci iar la Saratoga? Întrebă ea.

— Da. Mimi vrea să meargă să-l vadă pe Dylan pentru Conclav. Și doctorul lui e acolo azi. Pot în sfârșit să-l întreb ce are, explică Bliss, împăturind o geacă de piele de motor, pe care o găsisese stilistul ei la Bameys, și înghesuind-o apoi în pungă.

Sora ei intră în cameră și se așeză pe pat, privind-o pe Bliss cum împachetează.

— Hei... voiam să te întreb... mai știi perioadele când leșinai?

— Da, zise Bliss dând din cap, hotărându-se să nu mai ia ursulețul de pluș îmbrăcat într-un tricou cu inscripția „să te faci bine”, pe care-l cumpăraseră fără să stea prea mult pe gânduri de la un magazin de suveniruri.

Dylan cu siguranță va zice că e ceva prea sentimental. El mereu făcea mișto de ea că are prea multe animale de pluș pe pat.

— Ți s-a mai întâmplat?

Bliss se opri din ce făcea și se gândi. Leșinurile se întâmplau cu o regularitate formidabilă. Leșina și se trezea într-un loc complet diferit, fără să aibă nici o idee cum ajunsese acolo.

— Nu. Și nici n-am mai avut vreun coșmar de câteva luni.

— Asta e bine, spuse Jordan, părând ușurată.

Dar Bliss mai avea ceva de spus.

— Acum încep să le am în timpul zilei. De exemplu, acum câteva zile – când am văzut un lucru ciudat. Țineam în mână peria de păr, care s-a transformat într-un șarpe de aur. M-am speriat de moarte.

Jordan păli.

— Un șarpe de aur?

— Da. Și altă dată mă uitam să cer și am văzut un dragon cu șapte capete. Am înlemnit.

— Ți se întâmplă asta des? Întrebă Jordan.

Bliss ridică din umeri.

— Să zicem. L-am întrebat și pe tata. Mi-a zis că totul face...

—... parte din transformare, continuă Jordan.

— Da.

Bliss termină de împachetat. Îi sună celularul. Mimi o aștepta jos în mașină. Jordan stătea încă acolo, cu o expresie ciudată pe față. Arăta de parcă s-ar fi luptat să ia o decizie.

— Ce e? Întrebă Bliss.

— Nimic, scutură Jordan din cap. Distracție plăcută la prietenul tău.

Bliss nu mai ieșise cu Mimi de luni de zile și la început se gândi că va fi cam jenant, dar uitase cât de absorbită de sine putea fi Mimi Force. Mimi sporovăi cu ușurință tot drumul, vorbind despre tot și toate, de la noii ei însoțitori umani, printre care cei mai tari băieți de la Collegiate și Horace Mann, împreună cu câțiva studenți, până la planurile ei pentru la vară: un program intensiv de chineză la Beijing, pentru că voia să vorbească fluent limba anul viitor, când avea să aplice la Stanford.

— Nu e amuzant? Chineza e singura limbă care nu e în amintirile mele. Hmm. O să stau la Wah și Min, știi tu, gemenii ăia chinezi pe care i-am întâlnit la Balul celor Patru Sute? Chicoti Mimi.

Când ajunseră la Tranziții, Dylan era singur în cameră și se uita la televizor.

— Hei... Bliss... nu-i așa? Întrebă el, închizând televizorul. Și tu cine ești?

— Mimi, zise ea, uitându-se la el cu atenție. Tu chiar nu-ți aduci aminte de noi?

— Îmi aduc aminte de ea, spuse Dylan cu timiditate. A venit să mă viziteze de câteva ori.

— Ți-am adus câte ceva, spuse Bliss, ridicând punga burdușită de bunătați.

— Super, exclamă Dylan, scormonind în pungă. Asta pentru ce e? Întrebă el, ținând în mână geaca de piele neagră.

Bliss se simți stânjenită.

— Eu... ăăă... aveai tu una...

— Nu, e... e super!

Dylan își puse geaca. Arăta la fel de bine ca în cea veche. Îi zâmbi lui Bliss și ei îi tresări inima. Mai scotoci prin plasă și scoase cutia cu iPhone.

— M-am gândit că ai vrea și tu unul, spuse Bliss. Sper că nu te deranjează. Deja mi-am introdus numărul.

— Bliss, spuse Mimi. Te rog, ne poți lăsa câteva minute. Singuri? Aș vrea să-i pun lui Dylan câteva întrebări.

— Sigur.

Bliss ieși din încăpere. Câteva minute mai târziu, Mimi deschise ușa. O privi pe Bliss cu un amestec de compătimire și dispreț.

— Deci? Întrebă Bliss.

— Chiar se pare că nu are amintiri, spuse Mimi.

— Ți-am zis.

— E incredibil. Parcă ar fi tabula rasa.

— O spui ca și cum ar fi un lucru bun, zise Bliss, uitându-se furioasă la Mimi și intrând în cameră.

— Ce-a vrut să știe? Îl întrebă pe Dylan.

Dylan ridică din umeri.

— Nu prea multe... câteva lucruri ciudate – și ceva de niște blugi sau ceva de genul ăsta. N-am înțeles ce tot voia.

I-am zis că atunci când mă trezesc nici măcar nu știu cum mă cheamă.

— Tu chiar n-ai nici o idee cine sunt? Întrebă Bliss, așezându-se pe pat lângă Dylan.

El lăsă privirea în jos spre revista de benzi desenate pe care o răsfoia și o puse deoparte. Apoi se întinse și îi luă mâna într-a lui. Ea rămase surprinsă și îl privi cu teamă... cu speranță...

Dylan se încruntă și într-un sfârșit vorbi.

— Nu știu cine ești. Dar știu că de fiecare dată când te văd mă simt mult mai bine.

Bliss îi strânse mâna și el i-o strânse la rândul său. Stătură așa, mână în mână, mult timp. Până când Mimi ciocăni la ușă pentru a o anunța pe Bliss că doctorul lui Dylan le putea primi.

Când intrară în clădirea principală, Mimi își dădu jos ochelarii de soare și se uită cu ochii mijjiți la silueta care se îndrepta spre vila lui Dylan.

— Hei, ăla nu e Oliver Hazard-cum-l-o-mai-chema?

— Da, spuse Bliss.

Oliver îi spusese că s-ar putea să-l viziteze pe Dylan după ore. După câte se părea, venea destul de des pentru a-i ține companie lui Dylan. Cei doi jucau șah. Oliver îi povestise că deși Dylan își pierduse memoria, nu-și pierduse și abilitatea de a-l face praf la joc.

— Stai așa. Vreau să vorbesc și cu el puțin, spuse Mimi, pornind în direcția lui.

Bliss se întrebă despre ce mama naibii voia Mimi să vorbească cu Oliver. Cei doi se detestau. Dar erau prea departe de ea pentru a putea trage cu urechea.

Observă că atunci când Mimi se întoarse, arăta foarte satisfăcută de ea însăși, mai mult decât de obicei.

Cât despre Oliver, Bliss nu avu șansa să mai vorbească cu el. Orice i-ar fi spus Mimi, se pare că îl tulburase așa de rău, încât nu-l mai vizită pe Dylan în acea zi.

Douăzeci și opt.

Auzi mașina înainte de a lua colțul. Un tors încet de motor și care se transformă într-un zgomot asurzitor. Parcă pe aleea din spatele clădirii de pe Perry Street. Un Jaguar argintiu XKE, decapotabil, din 1961, lucios și minunat ca un glonț, cu Jack Force în spatele volanului.

Schuyler se strecură în mașină, admirând finisajele clasice, bordul argintiu antic și mecanismele simple, de modă veche. Jack schimbă viteza și mașina o porni pe autostradă.

Aveau la dispoziție doar câteva ore, dar era destul – deși, bineînțeles, niciodată nu era destul.

Cu fiecare zi care trecea, momentul legăturii era din ce în ce mai aproape.

Spionase invitațiile, și până la urmă promise și ea una. La început fusese surprinsă, dar apoi își dădu seama că ăsta era modul lui Mimi de a anunța care-i era locul. Cu câteva zile în urmă, chiar o surprinsese pe Mimi probând rochia pe care urma s-o poarte în timpul ceremoniei de legătură. Schuyler nu știa cine era păcăliciul aici – ea sau fata în rochie albă. Amândouă erau îndrăgostite nebunești de același băiat.

Jack era păcăliciul, se gândi Schuyler, privindu-l cum manevrează mașina cu o mână sigură pe străzi. Un păcălici nebun. Dar îl iubea, numai Dumnezeu știe cât de mult îl iubea. Își dorea doar să nu fie nevoiți să se ascundă, să fie liberi să-și declare dragostea în fața întregii lumi. Acum câteva seri, ea îi spusese că se săturase să se ascundă în același loc. Deși apartamentul reprezenta o evadare, într-o oarecare măsură, rămânea totuși o carceră.

Schuyler tânjea să fie cu el în alt loc, măcar pentru o noapte. Drept răspuns, Jack îi strecurase un bilețel în acea dimineață, spunându-i că aveau să se întâlnească în amurg, la locul stabilit. N-avea nici cea mai vagă idee ce planuri își făcuse el, dar zâmbetul din colțul gurii îi sugeră că era vorba de o surpriză minunată.

Jack conduse mașina peste pod, înspre New Jersey. În câteva minute parcară pe un aerodrom privat la Teterbore, unde îi aștepta un avion.

— Sper că glumești, râse Schuyler și bătu din palme la vederea avionului.

— Mi-ai spus că vrei să mergem în altă parte, zâmbi Jack. Ce zici de Tokyo? Sau Londra? Seul? Mi-e poftă de-un grătar. Madrid? Bruges? Unde ai vrea să mergem în seara asta? În seara asta, lumea e a ta, și eu la fel.

Schuyler nu mai întrebă unde era Mimi; nu-i păsa și nici nu voia să știe. Dacă Jack își asuma riscul, atunci nu mai era nevoie să întrebe.

— Viena, se hotărî Schuyler. E acolo o pictură pe care mi-am dorit dintotdeauna s-o văd.

Deci așa trebuie să te simți dacă ești unul dintre cei mai bogați și mai puternici vampiri din lume, se gândi Schuyler, urmându-l pe Jack în Osterreichische Galerie din Palatul Belvedere.

Muzeul era închis în timpul nopții, dar când ajunseră la marile porți principale îi întâmpină un paznic, iar custodele muzeului îi conduse prin galerie.

— Asta e ceea ce căutați? Întrebă custodele, arătând înspre un tablou întunecat din mijlocul încăperii.

— Da.

Schuyler respiră adânc și se uită la Jack pentru a căpăta curaj. El o strânse ușor de mână.

Se apropie de tablou. În dormitorul ei avea un poster decolorat al aceleiași picturi. Dar realismul lui o lăsă fără rai. Culorile erau mult mai vibrante și captivante, proaspete și vii. Egon Schiele mereu fusese unul dintre artiștii ei preferați. Se simțise întotdeauna atrasă de portretele lui – acele linii dure, torturate, fețele supte, tristețea grăitoare care rămânea pe pânză la fel ca vopseaua.

Se numea simplu, îmbrățișare, și înfățișa un bărbat și o femeie cu trupurile încolăcite. Pictura emana o energie primară, iar Schuyler aproape simți legătura intensă dintre cei doi. Și totuși tabloul nu era nici pe departe romantic. Era încărcat de neliniște, ca și cum cei doi știau că îmbrățișarea lor avea să fie ultima.

Arta lui avea un aer melancolic – nu era pentru toată lumea. În clasa de arte a lui Schuyler toți erau îndrăgostiți de capodopera Art Nouveau a lui Gustav Klimt, Sărutul. Dar Schuyler credea că era mult prea ușor ca acea pictură să-ți placă; era un decor de cameră de cămin, o alegere sigură și tipică.

Ea prefera nebunia și tragedia, singurătatea și zbuciumul. Schiele murise tânăr, probabil de inimă albastră. Profesorul ei de arte mereu le vorbea despre „puterea artei de a izbăvi și transforma”, iar acum, stând acolo în fața tabloului, Schuyler înțelegea foarte bine ce voise să zică profesorul.

Nu avea cuvinte pentru a descrie emoțiile care o încercau. Simți mâna lui Jack în mâna ei – atât de rece și uscată, și socoti că este cea mai norocoasă fată din lume.

— De aici unde mai mergem? Întrebă Jack după ce părăsiră muzeul.

— Tu decizi.

Jack ridică o sprânceană.

— Hai să ne oprim la un bistro. Îmi place mult Sachertorte¹.

Mâncară pe acoperișul unei clădiri de apartamente și priviră orizontul de unde se iveau zorii. Unul dintre avantajele de a fi vampir era că nu aveau probleme în a se obișnui cu un program nocturn. Schuyler nu mai avea nevoie de atâta somn ca pe vremuri, iar în nopțile în care se întâlnea cu Jack abia dacă închideau un ochi.

— E ceea ce ți-ai dorit? Întrebă Jack, aplecându-se peste masă pentru a-i mai turna puțin vin.

— De unde ai știut? Zâmbi ea, dându-și părul după ureche.

El o surprinsese aducând-o într-un alt apartament splendid deținut de familia sa. Familia Force avea mai multe proprietăți decât toate puloverele negre ale lui Schuyler din dulap.

— Haide, să mergem jos, spuse Jack, conducând-o de mână înapoi în apartament. Vreau să ascuți ceva.

Locuința temporară a familiei Force era situată într-o clădire ce data din 1897, în faimosul District Nouă, cu tavane boltite, stucaturi bogate, și prveliști minunate de la fiecare fereastră. Spațios și aerisit, total diferit de casa somptuos decorată din New York, apartamentul avea puțină mobilă și un aer aproape monahal.

— N-a mai fost nimeni pe aici de ani de zile, de când balurile de la Opera vieneză nu mai sunt ca altădată, explică Jack, ștergând praful de pe un casetofon Sony învechit. Ascultă asta, zise el și băgă o casetă. Cred că o să-ți placă.

Apăsă PLAY.

Se auzi un sunet șuierat și hârșăit. Apoi o voce joasă, aspră - fără îndoială a unei femei, dar distrusă de ani întregi de fumat - începu să recite.

„Și inima mea furioasă se frânse...”

Schuyler recunoscuse versurile.

— Ea e? Întrebă cu frenezie. Ea e, nu-i așa?

Jack dădu din cap. Ea era.

— Am găsit caseta la un anticariat acum câteva zile. Aveau poezi care-și citeau din propria operă.

Ținuse minte. Era Anne Sexton². Citind din Love Poems. Poeta ei preferată care citea poezia ei preferată, The Break Era cea mai tristă dintre toate, era plină de furie și amărăciune, frumoasă și mânioasă. Schuyler era atrasă de durere - la fel ca picturile lui Schiele, poezia lui Sexton era brutală, sinceră în agonia sa. Volumul Love Poems fusese scris în timpul unei aventuri amoroase a poetei - o aventură sentimentală ilicită, secretă, care semăna cu a lor. Îngenunche și se ghemui lângă micul casetofon, iar Jack o cuprinse în brațe. Nu credea că e capabilă să-l iubească mai mult decât o făcea în acel moment.

Poate că erau lucruri legate de el pe care nu le va înțelege niciodată, dar acum ei doi se înțelegeau perfect.

Când caseta se termină, nu scoaseră nici un cuvânt bucurându-se de căldura emanată de trupurile lor.

Așa...

Schuyler ezită și se ridică într-un cot pentru a vorbi cu el. Se temea că dacă ar fi vorbit despre realitatea situației, magia serii avea să se spulbere. Și totuși dorea să afle. Ceremonia legăturii se apropia cu repeziciune.

— Spuneai acum câteva zile la întrunirea Comisiei că există o cale de a desface legătura.

— Așa cred.

— Ce-ai de gând să faci?

Drept răspuns, Jack o trase pe Schuyler jos, înapoi, astfel încât erau din nou întinși unul lângă altul.

— Schuyler, uită-te la mine, spuse el. Serios, uită-te la mine!

Se uită.

— Am trăit foarte mult timp. Când are loc transformarea... când începi să devii conștient de amintirile tale... e un proces copleșitor. Este aproape ca și cum trebuie să re trăiești fiecare greșeală, spuse el încet. Nu vreau să fac aceleași greșeli pe care le-am făcut în trecut. Vreau să fiu liber. Vreau să fiu cu tine. Vom fi împreună. Dacă nu sunt cu tine, cred că aș avea foarte puține motive să trăiesc.

Schuyler scutură din cap hotărâtă.

— Dar nu te pot lăsa să faci asta. Nu te pot lăsa să riști. Te iubesc prea mult.

— Atunci ai prefera să mă vezi legat de o femeie pe care n-o iubesc?

— Nu, șopti ea. Niciodată.

Jack o luă în brațe și o sărută.

— Există o cale. Ai încredere în mine.

Schuyler îl sărută la rândul ei și fiecare clipă era mai dulce decât cea precedentă. Avea încredere oarbă în el. Orice ar avea de gând să facă pentru a desface legătura, ei vor fi împreună. Mereu.

Douăzeci și nouă.

Doctorul lui Dylan era mare cât un urs, cu o barbă stufoasă și un mers greoi și înclinat. Îmbracă-l într-un costum roșu și dă-i drumul în jos pe coș, se gândi Bliss, neavând încredere să-și lase soarta în mâinile ciudatului om, deși era un medic hematolog renumit și provenea dintr-o familie de Conduiți Sânge Roșu de nădejde.

— Secretara mea mi-a spus că sunteți prietenele lui Dylan Ward. Știu că ați încercat să mă găsiți un pic mai devreme și îmi cer scuze că am răspuns cu întârziere. A fost o săptămână foarte aglomerată. Cineva a adus pe ascuns un însoțitor într-un dormitor și a ieșit măcel. Se strâmbă și apoi adăugă zâmbind: Dar nu vă faceți griji, totul e sub control acum.

— Bine. Bliss dădu din cap și luă loc pe unul dintre scaunele din fața biroului său. Suntem prietenele lui. Vă mulțumim că ne-ați primit.

— Eu nu-i sunt prietenă. Sunt aici pentru a afla în numele Conclavului ce se întâmplă cu el, izbucni Mimi. Sunt un Protector.

El ridică din sprâncene.

— Pari tânără pentru vârsta ta.

Mimi zâmbi strâmb.

— Dacă stai să te gândești, toți părem să fel.

— Adică, pentru cineva cu funcția ta, zise el încurcat, tușind și răsfoind nervos câteva hârtii de pe birou.

— Treceți la subiect, doctore. N-am venit aici să dezbatem politicile Conclavului. Ce se întâmplă cu descrieratul ăla?

Doctorul Andrews deschise un dosar din fața lui și făcu o grimasă.

— Se pare că Dylan suferă de stres posttraumatic. L-am inclus în mai multe sesiuni de terapie prin regresie pentru a-l ajuta să-și recupereze

amintirile. Dar până acum nu și-a amintit mare lucru. Nu-și aduce aminte ce i s-a întâmplat nici acum o sută de ani, nici acum o lună.

Era exact de ceea ce se temea Bliss. Dylan era ca o barcă în derivă, ancorată de nimic și de nimeni.

— Deci va avea amnezie așa... pentru totdeauna?

— Greu de spus, spuse doctorul cu ezitare. Nu vrem să vă dăm speranțe deșarte.

— Dar cum s-a întâmplat una ca asta? Întrebă Bliss, simțindu-se extrem de agitată.

— Minte face asta câteodată - șterge totul pentru a putea funcționa, pentru a înlătura forța unei traume recente.

— A trecut prin multe, șopti Bliss.

— A fost atacat de cei cu Sânge Argintiu, adăugă Mimi, dând din cap. Doctorul își consultă din nou fișa.

— Aici e treaba interesantă. Exact cum i-am spus și senatorului Llewellyn, atât cât putem noi să ne dăm seama, nu sunt semne în sânge că ar fi fost corupt de vreun Sânge Argintiu. Da, a fost atacat și torturat groaznic, dar suntem sceptici în ceea ce privește faptul că ar fi efectuat Caerimonia pe un alt vampir. Nu a terminat procesul. Sau, ca să fiu și mai clar, nici nu l-a început.

Bliss fu uluită.

— Dar...

— E absurd, zise Mimi fără ezitare. Știm cu toții că Dylan a ucis-o pe Aggie. Era complet secată de sânge. Și el a fost singurul suspect. Chiar i-a mărturisit lui Bliss.

— Așa a făcut, întări Bliss.

Doctorul Andrews scutură din cap.

— Probabil că a fost indus în eroare, sau manipulat să creadă că este unul de-al lor. Constatările noastre sunt concludente.

— Forsyth știa asta? Că Dylan e inocent? Întrebă Mimi tăios.

Doctorul dădu aprobator din cap.

— L-am sunat imediat ce am avut rezultatele testelor.

Mimi râse sarcastic.

— Dacă Dylan nu e un Sânge Argintiu și nu a ucis-o pe Aggie, atunci înseamnă că nu mințea când mi-a spus că nu știe unde sunt blugii pe care ea îi împrumutase de la mine.

— Despre ce tot vorbești? Întrebă Bliss confuză.

— Nu contează, ridică Mimi din umeri.

Se ridică și Bliss îi urmă exemplul.

— Mulțumim mult că ne-ați primit, domnule doctor. Ne-ați ajutat enorm.

Bliss nu se putea concentra. Degetele îi tremurau pe când încerca să-și încheie haina. Se lovi cu genunchiul de masă și aproape căzu.

Dylan era nevinovat.

Nu era un Sânge Argintiu și nici nu avea să se transforme într-unul.

Era o victimă.

Luni de zile, toată lumea din comunitatea lor crezuse că Dylan se făcuse vinovat de moartea lui Aggie Carondolet. De faptul că ucisese celelalte victime, o atacase pe Schuyler și o rănisese mortal pe Cordelia. El însuși îi spusese lui Bliss că făcuse toate acele lucruri. Și ea-l crezuse.

Dar dacă încerca să acopere pe cineva? Dacă cineva îl făcuse să creadă că fusese infectat?

Și dacă nu Dylan fusese cel care înfăptuise toate acele crime, atunci cine?

Treizeci.

Era deja seară când Schuyler părăsi apartamentul din Perry Street. Avea fața îmbujorată de sărutările lui Jack, cu obraji și buzele de un roșu aprins. La fel ca întregul New York, Schuyler înflorea. Un sărut pentru un sărut pentru un sărut, se gândi ea, încă amețită de farmecul nopții petrecute la Viena. Tocmai se întorseseră și veniseră la apartament să facă un duș și să se schimbe.

Jack plecase primul - strecurându-se pe o ușă laterală - iar Schuyler așteptase jumătatea de oră convenită înainte de a pleca și ea.

Zâmbea ușor, ca pentru sine, încercând să-și aranjeze părul care devenise rebel din cauza unei rafale de vânt, când văzu pe cineva pe care nu se așteptase să-l vadă.

Stătea vizavi, uitându-se lung la ea, șocat și plin de disperare. O singură privire în ochii lui Oliver și ea știa că el știe. Dar cum? De unde putea ști? Fuseseră foarte precauți în a-și păstra dragostea secretă.

Durerea întipărită adânc pe fața lui era mai mult decât putea ea suporta. Schuyler simți cuvintele oprindu-i-se în gât pe când traversa strada pentru a ajunge în fața lui.

— Ollie... nu e...

Oliver o străfulgeră cu o privire plină de ură adevărată, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, mai întâi mergând la pas, apoi aproape alergând.

— Oliver, te rog, lasă-mă să-ți explic...

Într-o clipă, ea ajunse în fața lui. El putea alerga, dar nu putea alerga mai repede ca ea.

— Nu face asta. Vorbește cu mine.

— N-am nimic să-ți spun. L-am văzut plecând, și apoi, exact cum mi-a spus ea, am așteptat jumătate de oră și apoi ai plecat și tu. Ai fost cu el. M-ai mințit.

— Nu te-am mințit - nu e nimic de genul ăsta - of, Doamne, Oliver!

Printre suspine, Schuyler simți cum tristețea și furia lui o copleșesc. Măcar dacă ar lovi-o, dacă i-ar da o palmă - să facă ceva și să nu mai stea acolo cu fața aia devastată, care o făcea pe ea să se simtă și mai devastată.

Începu să plouă. Norii se deschiseră deasupra lor și primele picături de ploaie căzură. O să se ude până la piele.

— Trebuie să alegi, spuse Oliver, iar ploaia se amesteca cu lacrimile care-i alunecau pe obraji. M-am săturat să fiu cel mai bun prieten al tău. M-am săturat să fiu pe locul doi. Nu mai vreau să mă mulțumesc cu asta. E totul sau nimic, Schuyler. Trebuie să te hotărăști. El sau eu.

Prietenul cel mai bun și Conduitul ei, sau băiatul pe care îl iubea. Schuyler știa că se va ajunge la asta într-o bună zi. Că va trebui să renunțe la unul pentru a-l avea pe celălalt. Că acest joc va avea și consecințe. Că nu putea continua ca până acum, cu un iubit vampir și un însoțitor uman – dar asta nu o ajuta cu nimic. Îl mințise pe Oliver, îl mințise pe Jack, mințise pe toată lumea, inclusiv pe ea însăși. Dar minciunile o ajunseseră din urmă.

— Ești egoistă, Schuyler. N-ar fi trebuit să mă faci însoțitorul tău, spuse Oliver impasibil. Dar te-am lăsat pentru că țineam la tine. Eram îngrijorat de ce ți s-ar putea întâmpla dacă nu te-aș fi lăsat. Dar tu – dacă ai fi ținut la mine câtuși de puțin, dacă te-ai fi gândit la mine, ar fi trebuit să ai decența să te abții. Știai foarte bine ce simțeam pentru tine, dar m-ai folosit oricum.

Avea dreptate. Schuyler dădu din cap prosteste, în timp ce ploaia curgea șiroaie în părul și pe hainele ei, care se făcuseră learcă. Dintre ei doi, Oliver fusese mereu cel cu scaun la cap. Se îndrăgostise de cea mai bună prietenă a lui, o iubise din prima zi când se întâlniseră, o iubise în secret ani de-a rândul, dar dacă ea n-ar fi efectuat Caerimonia, nu i-ar fi băut sângele, nu și-ar fi imprimat toată ființa ei în sufletul lui, poate că, într-o bună zi, sentimentele lui n-ar mai fi fost aceleași.

Dacă și-ar fi găsit alt însoțitor, dacă și-ar fi ales alt băiat, dragostea lui Oliver poate s-ar fi stins și i-ar fi luat locul o afecțiune blândă și lipsită de obligații. Oliver ar fi putut să îmbătrânească, să iubească o fată cu Sânge Roșu și să-și întemeieze propria sa familie. Dar îl legase de ea. Cu acea mușcătură sfâșietoare, ea îi pecetluise afecțiunea. Sărutul Sacru îl marcaseră ca fiind al ei.

Acționase cu egoism, nesăbuită și în mod inutil.

El nu avea de ales, trebuia s-o iubească. Și chiar dacă ar fi părăsit-o acum, n-avea să mai iubească pe nimeni altcineva; va fi mereu singur.

Era damnat și slăbiciunea ei adusese blestemul pe capul amândurora.

— Îmi pare rău, zise Schuyler cu ochii înlăcrimați.

Nu avea cum să mai îndrepte lucrurile.

— Dacă-ți pare rău, atunci îl părăsești. Jack nu va fi niciodată al tău, Schuyler. Nu așa cum sunt eu.

Ea dădu din cap plângând amarnic, ștergându-și cu mâneca udă lacrimile și nasul care-i curgea. Știa că arată jalnic, așa se și simțea.

Oliver se înmuie.

— Haide, să nu mai stăm în ploaie. O să răcim amândoi.

O conduse pe Schuyler cu blândețe sub tenda unui magazin.

— Ești prea bun cu mine, șopti Schuyler.

Oliver dădu din cap. Știa cum e când iubești pe cineva care nu te iubește – sau nu poate să te iubească. Dar nu avusese de ales. Niciunul dintre ei nu avea de ales.

Treizeci și unu.

Sky, arăți groaznic. Ce s-a întâmplat? Întreb, Bliss când o văzu pe Schuyler stând deprimată în ușă.

Ochii lui Schuyler erau roșii de atâta plâns și își tot ștergea nasul cu un șervețel.

— Menajera voastră mi-a deschis. Sper că nu te superi. Părinții tăi sunt acasă? Întrebă Schuyler, trăgându-și nasul

— Nu. Sunt la o campanie de strângere de fonduri. Ca de obicei. Intră! Nu că le-ar păsa, oricum. Știi că te plac, spuse Bliss.

Imediat ce rosti asta, Bliss își dădu seama că nu era sigură dacă spusese adevărul. Părinții ei nu arătaseră niciodată vreun interes deosebit față de prietenii ei. Presupuneau în continuare că e prietenă cu Mimi Force. De fapt, nu știau nimic! Nu se întâlneau niciodată cu Schuyler sau Oliver.

— Te simți bine? Întrebă Bliss.

Schuyler clătină din cap. O urmă pe Bliss la ea în dormitor, se cocoță pe pat, se sprijini de perne și închise ochii.

— Oliver mă urăște, spuse ea, înăbușindu-și plânsul și frecându-se la ochi. Ne-a văzut... pe noi doi... pe Jack și...

— A aflat, dădu din cap Bliss.

Deci asta vorbise Mimi cu Oliver în acea după-amiază.

Drept răspuns, Schuyler apucă o pernă pufoasă din maldărul de pernțe și și-o puse sub cap.

— Da.

Bliss oftă. Luă telecomanda și începu să caute prin programele înregistrate.

— Ai văzut ultimul episod din The Beach?

— Nu, pune-l, o zori Schuyler.

Reality show-ul artificial despre viețile a trei fete blonde, prostuțe, dar totuși fascinante, din Los Angeles era preferatul lor.

— Cum o fi aflat? Spuse Bliss, cu privirea ațintită pe ecran. Apoi puse filmul pe pauză și se întoarse către Schuyler. Deși cred că nu mai contează. Știi că până la urmă ar fi aflat.

— Știu, spuse Schuyler. Aș vrea să nu te mai uiți așa la mine. Știu ce gândești.

— N-am spus nimic.

— Nici nu trebuie.

Bliss o mângâie pe Schuyler pe spate. O compătimea, dar Schuyler știuse să ce se înhamă atunci când se cuplase cu Jack. Înstrăinase un prieten, și pentru cine - pentru Jack Force? Ce-o găsi la el?

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva: eu și Mimi l-am vizitat astăzi pe Dylan, spuse Bliss și îi povesti tot ce le zisese doctorul.

Schuyler era uluită și confuză.

— Deci dacă nu Dylan i-a ucis pe Aggie și pe ceilalți, atunci cine?

— Cine știe?

— Mai știe cineva despre asta? Că nu el e făptașul?

— Altcineva în afară de mine și Mimi? Da. Forsyth, spuse Bliss, dându-și seama că în ultimul timp nu mai reușea să-i zică „tată”. Doctorul Andrews a zis că l-a sunat imediat ce au venit testele.

— Dar tatăl tău nu ți-a spus nimic?

— Nici un cuvânt.

— Nici Conclavului?

— Mimi mi-a spus că Forsyth nu le-a zis nimic despre Dylan, adăugă Bliss, simțindu-se din ce în ce mai rușinată de acțiunile tatălui ei.

— Mă întreb de ce...

— Poate că a făcut-o ca să mă ajute pe mine, zise Bliss defensiv. Știa că Străbunii voiau să-l distrugă pe Dylan, așa că l-a ascuns de ei.

— Dar Dylan nu e Sânge Argintiu, spuse Schuyler. Și n-a fost niciodată. Așa că nu era în pericol să fie distrus. Ei au făcut testele și el le-a trecut cu brio. Hei, ce-i cu geamantanele alea? Întrebă ea, arătând spre valizele Tumi pe jumătate împachetate, care stăteau la picioarele patului.

— A, da, plecăm.

— Unde?

— La Rio. Forsyth a zis că Nan Cutler a convocat o întrunire importantă a Conclavului și le-a spus că bunicul tău are nevoie de ajutor, așa că acum toată lumea pleacă acolo.

— Ce fel de ajutor? O întrebă Schuyler.

— Nu-ți face griji, încercă să o liniștească Bliss, observând expresia de panică de pe fața prietenei sale. Sunt sigură că e bine.

— N-am nici o veste de la Lawrence de multă vreme, recunosc Schuyler. Am fost atât de prinsă în relația cu Jack că nici n-am observat. Ce-a mai spus Forsyth?

Bliss ezită, dar hotărî că Schuyler are dreptul să știe.

— Nu sunt sigură sută la sută, dar se pare că Lawrence are probleme.

— Ce fel de probleme?

— Mi-aș dori să-ți pot răspunde. Dar tot ce știu e că azi-dimineață Forsyth ne-a spus că plecăm la Rio. Afaceri de-ale Conclavului.

Îndreptă telecomanda în direcția televizorului și dădu pe repede înainte să scape de reclame.

Show-ul reîncepu și Bliss se întinse sub pat și scoase o pungă cu chipsurile ei preferate, pe care i-o întinse lui Schuyler.

— Oricum, nu-ți face griji pentru Ollie. O să-i treacă. Știi asta.

— Nu știu ce să zic. Chiar cred că mă urăște, Bliss. Mi-a zis că ori el, ori Jack. Că trebuie să aleg.

— Și tu ce-ai răspuns?

— Nimic, spuse Schuyler, clipind cu lacrimi în ochi. Nu pot alege. Știi că nu pot. Aruncă punga goală și lovi cu piciorul o pernă. Totul e un mare rahat!

Bliss stătea cu un ochi la televizor și cu altul la prietena ei. Era de acord din tot sufletul cu evaluarea făcută de Schuyler. Totul chiar părea de rahat. Ca de exemplu modul în care Forsyth o mințise în legătură cu Dylan. Câteodată se părea că toată lumea minte.

După câteva minute în care urmăriră cum vedeta principală a showului se desparte în direct de iubitul ei pentru a mia oară, Schuyler vorbi.

— Știi, n-am nici o veste de la Lawrence de când a plecat, cu excepția faptului că își dorește ca vremea să fie mai răcoroasă. Dacă e într-adevăr în pericol, nu crezi că mi-ar fi spus și mie ceva? Poate mi-ar fi trimis un mesaj?

— Probabil că nu vrea să-ți faci griji, răspunse Bliss. Poate o face doar pentru a te proteja. Dacă e ceva în neregulă la Corcovado, a spus că ar vrea să te țină departe de ce se întâmplă acolo, îi aminti ea.

— Așa o fi, zise Schuyler, jucându-se cu un ciucuraș de pernă. Dar e ciudat, nu crezi? Adică, Lawrence nu are deloc încredere în Conclav. De când cu Plymouth, spuse ea. De ce i-ar chema tocmai acum?

— Tu ce crezi că e? Întrebă Bliss.

Observă privirea hotărâtă din ochii lui Schuyler. Măcar se oprise din plâns pentru băieții ăia. Asta era Schuyler pe care o știa și o admira ea.

— Mă duc acolo. Dacă Lawrence este într-adevăr în pericol, trebuie să-l ajut. Nu m-aș mai putea privi în oglindă dacă n-aș face asta.

Treizeci și doi.

Doar dacă pronunțai numele aeroportului din Rio - Galeó - intrai imediat într-o stare de spirit carnavalescă, se gândi Schuyler.

Gahhhlaaaeonnn. Acum înțelegea de ce călătoreau atâția oameni în această țară: până și numele aeroportului promitea aventuri misterioase și fierbinți.

Dar Schuyler se simțea departe de orice aventură romantică. Nu reușea să se gândească la Jack fără a se gândi la Oliver. Era prea dureros. Să plece din casa familiei Force fusese destul de ușor: doar ieșise pe ușă. Charles era iarăși încuiat la el în birou, Trinity era plecată într-o vacanță la spa cu prietenele ei, în timp ce Mimi era la Rio cu Conclavul. Jack avea să rămână la New York. Cu o noapte înainte îi strecurase o altă carte pe sub ușă. Un exemplar din Anna Karenina. Dar nu s-a dus să se întâlnească cu el. Nici măcar n-o lăsase inima să ia cartea cu ea, în timpul zborului de nouă ore.

În cursul călătoriei nu dormi deloc, iar scaunul înghesuit de la clasa economic nu îi fu deloc de ajutor. Schuyler călătorise doar cu Cordelia sau cu Oliver și familia lui. Cu bunica ei merseseră în micuțele avioane cu elice la Nantucket, iar Oliver călătorea doar la clasa întâi. La un moment dat se considerase o fată temerară care nu avea nevoie de micile luxuri ale vieții, o greșeală obișnuită făcută de cei care nu au experimentat niciodată pe propria piele dificultățile vieții.

În cele din urmă avionul ateriză și Schuyler își recuperează bagajul, apoi își făcu loc spre capul cozii. Aeroportul era o mare dezamăgire și nu se ridica nici pe departe la promisiunea magică a numelui. Zonele unde se aflau vama și imigrările erau largi și deschise, dar decorul era rece, funcțional, învechit și instituțional. Deloc învăluit în miros de plajă, sexy sau oricum altfel și-ar fi imaginat Schuyler. Era gol și liniștit. Se așteptase la o petrecere și dăduse peste Kremlin.

Schuyler știa că orașul era considerat foarte periculos și stătea cu ochii în patru. Foarte frustrant, Lawrence era în continuare de negăsit. Ultimele mesaje pe care ea i le trimisese rămăseseră fără răspuns, iar Schuyler nu reușea să-i detecteze semnalul. Urmă mulțimea spre ieșirea din terminal. Bliss o sfătuisese să ia un taxi, dar cu puținii bani care îi mai rămăseseră se decise să facă pe curajoasa și să urce într-unul dintre autobuzele șubrede care mergeau de-a lungul plajelor înspre centru și care opreau aproape de marile hoteluri.

Autobuzul era plin de excursioniști australieni zgomotoși și Schuyler găsi un scaun liber în față, astfel încât se putea uita pe fereastră. Călătoria de la aeroport era foarte derutantă pentru că autostrada avea multe curbe și cotituri, chiar intra prin câteva tuneluri, ceea ce o lăsă pe Schuyler complet dezorientată. Ici și colo Schuyler observă faleze stâncoase masive, acoperite de mușchi, și dealuri pline de vegetație tropicală, deasupra coastei cu plaje aurii și apă albastră. Mai zări intermitent și faimoasele favelas – mahalalele urbane care punctau dealurile și pantele. Urmele cutremurului erau peste tot, de la zonele acoperite de gunoaie și pline de păsări care se hrăneau cu hoituri, la mormanele de moloz înalte cât o casă cu două etaje ce umpleau peisajul.

Printre imaginile cu munte și mare, observă zgârie-norii de sticlă și oțel neafecțați de dezastru. Pe drum mai văzu și câteva mașini parcate pe banda de urgență, oprite de polițiști înarmați până-n dinți, într-un soi de punct de verificare ad-hoc.

Totul era exotic și frumos și urât în același timp. În sfârșit, numele de pe indicatoarele rutiere păreau familiare: Ipanema, Copacabana, Leblon. Văzu faimoasa statuie a lui Iisus cu brațele întinse ca și cum ar fi îmbrățișat orașul, Iisus Mântuitorul, O Cristo Redentor, de pe muntele Corcovado. Admira priveliștea în timp ce autobuzul înainta pufăind, când motorul se opri brusc.

Șoferul înjură birjărește și trase autobuzul pe marginea drumului.

Schuyler era derutată, mai ales când șoferul le spuse pasagerilor să se dea jos pe autostradă și să-și ia și bagajele cu ei.

— Nu asta din nou, se plânse unul dintre australieni.

— Se întâmplă des? Întrebă ea.

— Mereu, i se răspunse.

Șoferul îi sfătui să facă o pauză și să revină peste o oră, timp în care el avea să încerce să repare defecțiunea. Din fericire, nu erau foarte departe de bulevardul principal. De-a lungul falezei era o alee pavată cu scoici de mare încastrate într-un mozaic, plină de oameni care făceau jogging, se plimbau, patinau pe role sau doar hoinăreau. Schuyler descoperi în apropiere un stand cu sucuri și-și cumpără unul. Căldura tropicală o lăsase fără vlagă.

Dar când se întoarse la locul stabilit peste o oră, autobuzul, împreună cu australienii gălăgioși, dispăruse. Era singură. Iritarea ei fu dublată de îndoială când observă că doi golani – niște tineri slabi, desculți, în pantaloni scurți decolorați și tricouri rupte inscripționate cu Chicago Bulls – se îndreptau spre ea. Se uitau curioși la turista îmbrăcată în negru.

— Turista?

Știa că nu are de ce să-i fie teamă, dar nu voia să-și dezvăluie adevărata identitate. Băieții se apropiară. Abia atunci observă că unul dintre ei avea în mână gâtul unei sticle sparte.

Și chiar când se gândea că e momentul în care ar trebui să se apere, o mașină neagră și lucioasă opri lângă ea. Părea blindată, cu ferestre fumurii.

Acum ce mai era? Schuyler se gândi că o așteptau alte necazuri.

Apoi unul dintre geamuri se lăsă în jos și Schuyler se gândi că nu mai fusese niciodată așa de fericită să-l vadă pe băiatul dinăuntru.

— Mi-a luat ceva vreme să te gădesc. Îmi pare rău că te-am pierdut la aeroport. Zborul meu a fost decalat, spuse Oliver, deschizând portiera din spate.

Schuyler văzu două gărzi de corp pe bancheta din spate și una pe scaunul din dreapta.

— Ce mai aștepți? Urcă!

Treizeci și trei.

Copacabana Palace Hotel era una dintre destinațiile preferate ale lui Mimi. Călătorise la Rio de multe ori pentru Carnaval și mereu se cazase în același apartament pe colț. Habar n-avea de ce Nan Cutler adusesse Conclavul tocmai în America de Sud, dar nu comentă. În plus, era bucuroasă că nu scăpase ocazia de a mai chiuli de la școală.

Jack nu se arătase deloc interesat s-o însoțească, iar ea nu mai insistase. Odată legați, aveau să călătorească împreună în întreaga lume. Îi era dor de el, dar era și foarte încântată să se afle de una singură într-un oraș nou.

Își lăasă prosopul pe șezlongul aflat pe terasa privată de pe acoperișul hotelului, chiar în exteriorul camerei ei. Conclavul era invitat în acea seară să ia masa la Casa Almeida, o vilă așezată pe un deal. Familia Almeida făcuse parte din contingentul de Sânge Albastru care se stabilise în Brazilia în 1808, când familia regală portugheză și multe alte familii de nobili preferaseră să fugă, în loc să lupte, din fața cuceritorului cu Sânge Roșu, Napoleon. Mutaseră curtea regală în colonii, transformând orașul Rio în prima capitală non-europeană a unei țări europene.

Bineînțeles, odată instalați confortabil, nu se mai reîntorseseră și declaraseră Brazilia independentă, iar pe prinț, împărat. Dar când țara se declarase republică în 1889, cei cu Sânge Albastru din oraș se retrăseseră și se concentraseră pe ceea ce știau ei să facă cel mai bine: să construiască muzee și galerii cu colecții de artă și hoteluri somptuoase și să încurajeze renașterea culturală.

Mimi admira ceea ce făcuseră vampirii brazilieni cu orașul lor și își puse în cap să-i invite pe toți la Gala Primăverii. Familiile ar trebui să se cunoască, se gândi ea. Acum mulți locuiau departe unii de alții. Evident, șefii diverselor Comisii se întâlneau cu Adunarea Străbunilor în New York în fiecare an, dar altfel, aproape că nu aveau nici un contact unii cu alții.

Se întinse pe burtă pe prosop și își desfăcu bretelele de la sutien.

Îngrijitorul musculos al piscinei, cu părul și pielea arămii în contrast puternic cu slipul lui alb, se apropie de ea.

— Caipirinha3?

— Sigur.

Mimi se ridică în coate, fără a se obosi să se acopere.

Privirea lui nonșalantă – aproape enervantă, felul în care se uita lung la sânii ei – o excită. Era mereu în căutare de noi însoțitori, și dacă tot era la Rio...

Treizeci și patru.

În ceea ce-o privește pe Bliss, ea putea să rămână la Rio pentru totdeauna. Întreaga după-amiază hoinărise pe plajele minunate, îmbrăcată într-un costum de baie pe care îl cumpărase de la magazinul hotelului, după ce și-l studiasse pe-al ei și decisese că era mult prea puritan pentru acest oraș.

Erau cazați la faimosul Fasano Hotel din Ipanema și, deși lui Bliss îi făcea plăcere să se bronzeze pe acoperiș, ardea de nerăbdare să se plimbe pe plajă de una singură. BobiAnne o rugase s-o ia și pe Jordan cu ea, așa că surorile se distrau înotând în ocean și uitându-se la oameni. Brazilienii, indiferent de forma corpului sau de greutatea lor, purtau bikini minusculi; era eliberator și oarecum îngrozitor în același timp. Americanca din Bliss considera ca bunicile n-ar trebui să poarte tanga.

Cu toate astea, începea să se simtă bine, să se relaxeze sub soarele fierbinte și să uite că se aflau la Rio pentru treburi serioase. Îl auzise pe Forsyth vorbind cu Nan Cutler și se părea că Lawrence avea probleme serioase. Părinții ei nu spusese nimic, dar era evident că erau neliniștiți și agitați. Lui Forsyth îi sărea țandăra din orice și până și BobiAnne era cu nervii la limită. Bliss se întrebă dacă Schuyler reușise să-l contacteze.

Bliss nu fusese în stare să-și convingă familia s-o ia și pe Schuyler cu ei. („Nici vorbă”, spusese tatăl ei. „E în grija lui Charles și nu cred că el își va da acordul.”) Așa că atunci făcuse altceva: îi dăduse suficienți bani lui Schuyler, din contul ei personal, ca să-și cumpere bilet. Schuyler era probabil deja în oraș, stabiliseră s-o sune pe Bliss când se caza, dar deocamdată Bliss nu avea nici o veste de la ea. Spera că Schuyler era în siguranță. Rio nu era un loc bun pentru fetele care călătoreau singure.

Încercă să-l sune din nou pe Dylan, dar nu răspunse nimeni. Cei doi își formaseră obiceiul de a vorbi în fiecare zi. Știa când el se ducea la yoga, când avea sesiuni de terapie și la ce oră mânca prânzul. O nelinișteea faptul că nu îi răspunsese la niciunul dintre mesaje. Unde era?

Formă numărul centrului și ceru cu consilierul lui.

— Dylan? Spuse terapeutul cu o voce veselă. Ne-a părăsit ieri.

— Serios?

Asta era o noutate. Dylan nu pomenise nimic de faptul că s-ar putea să plece.

— Știți cine l-a luat?

— Să vedem... spuse consilierul și se auzi zgomotul unor hârtii răsfoite. Aici scrie că a fost eliberat în grija senatorului Llewellyn.

Bliss se neliniști. Evident că tatăl ei nu-i spusese nimic. Poate că era vremea să-l confrunte cu ceea ce știa ea, dar gândul de a aborda acest subiect cu Forsyth îi strângea stomacul. Dylan o s-o sune când o să poată, era sigură de așa va face. Nu trebuia decât să aștepte. Lângă ea, Jordan era ghemuită sub o umbrelă, acoperită de prosoape și straturi de cremă protectoare. Bliss o luă peste picior - își eliberă neliniștea cauzată de Dylan prin insulte la adresa surorii ei.

— Nici tu nu te bronzezi, îi replică Jordan.

— Da, dar nu-mi pasă. Îmi place să mă ard.

— Bliss, îmi iei și mie un suc de cocos? Întrebă Jordan, arătând spre un vânzător ambulant.

— Sigur.

Bliss se întinse să scormonească în geantă după portofel, când dintr-odată totul se făcu alb. Nu mai vedea nimic. Era complet oarbă, deși avea ochii larg deschiși. Era un sentiment nenatural, îngrijorător – aproape ca și cum altcineva vedea prin ochii ei. De parcă exista o altă persoană în mintea ei.

Când își recăpătă vederea, tremura din toate încheieturile.

— Ce s-a-ntâmplat? O întrebă pe Jordan.

Fața lui Jordan era albă ca hârtia.

— Ochii tăi... erau albaștri.

Bliss avea ochii verzi, la fel de verzi ca smaraldul ce-i strălucea la gât.

— Glumești, râse Bliss.

Jordan arăta ca și cum încerca să ia o decizie. Într-un final vorbi.

— Ascultă, trebuie să mă crezi că n-am avut de ales, da? Zise ea, luând-o pe Bliss de braț.

— Despre ce vorbești? Întrebă Bliss, total derutată.

Jordan scutură din cap și Bliss fu șocată să-și vadă sora în pragul lacrimilor.

— Nimic, nu e nimic, se smiorcăi Jordan.

Bliss o îmbrățișă.

— Ia-o încet, iubita.

— Să nu uiți că mi-ai fost ca o soră adevărată, șopti Jordan atât de încet, încât Bliss se întrebă dacă zisese asta cu adevărat sau avea ea halucinații auditive.

— Orice te-ar îngrijora, totul va fi bine, da? Zise Bliss, strângându-și sora la piept. Nu se va întâmpla nimic rău, îți promit.

Treizeci și cinci

— Oliver, cum să-ți mulțumesc? Întrebă Schuyler, punându-și centura de siguranță și uitându-se la bodyguarzii înarmați. Nu crezi că ai cam exagerat cu mușchii?

El ridică din umeri.

— Nu poți fi niciodată prea precaut.

Schuyler încuviință din cap.

— Asta înseamnă că nu mai ești supărat pe mine?

— Hai să nu vorbim acum despre asta. Suntem aici pentru Lawrence, nu?

— Sigur.

— Știai că tot Conclavul e aici? Întrebă el. L-am văzut pe Protectorul Oelrich în avion. Și familiile Dupont. Și Carondolet sunt în hotel cu mine.

— Știu. Bliss mi-a spus că Protectoarea Cutler a convocat o sesiune de urgență și i-a adus pe toți la Rio. L-au găsit pe Lawrence?

— Aid e aici. Nimeni nu vorbește nimic despre Lawrence. Toți se pregătesc pentru o cină festivă diseară la o familie braziliană de Sânge Albastru, spuse el, în timp ce mașina intra în centrul orașului și peisajul

devenea mai pitoresc: spații verzi, plaje splendide și oameni la fel de splendizi care se bronzau.

— Unde stai? Întrebă Schuyler.

— La Fasano. Noul hotel decorat de Philippe Starck⁴. Și Bliss e acolo. Ți-aș fi luat și ție o cameră, dar nu mai aveau. Vrei să stai cu mine? Întrebă el.

— Desigur, spuse ea, încercând să nu pară încurcată. Ascultă... în legătură cu ce s-a întâmplat ieri...

— Hai să nu vorbim despre asta acum, spuse Oliver degajat. Adică, am fost puțin cam dramatic, nu? El sau eu. Nu contează.

— Deci n-ai vorbit serios? Întrebă Schuyler cu speranță în glas.

— Nu știu. Hai să... hai să rezolvăm cu Lawrence mai întâi și vorbim noi mai târziu. Bine?

— Bine.

Oliver avea dreptate. N-aveau timp să vorbească despre asta. Trebuiau să-l găsească pe Lawrence.

Tăcerea prelungită a bunicului ei o îngrijora. Dar dacă fusese prins într-o capcană, sau luat prizonier, sau și mai rău? Fusese oare înțelept din partea lui să vină la Rio singur? Sau să se întâlnească cu echipa lui Kingsley?

Kingsley, care acum era și el de negăsit, din câte spunea Bliss. Schuyler încă nu înțelegea de ce lui Kingsley, care fusese demascat drept un Sânge Argintiu – chiar dacă unul reformat – i se permisesese să revină pe poziția de Venator. Bunicul ei nu era o persoană naivă și cu siguranță avea un motiv bun să se încreadă din nou în Kingsley, mai ales după ceea ce se întâmplase la Veneția.

Și totuși...

Își făcea griji.

Închise ochii și se gândi la bunicul ei. Își imaginează coama lui bogată de păr, înfățișarea sa aristocratică.

Mesajul se înapoie imediat.

Ce cauți aici? Întrebă Lawrence supărat.

Evident că era iritat și, mai rău, era bine mersi.

Să te salvez pe tine? Răspunse Schuyler pe un ton întrebător.

Urmă un sunet asemănător unui furnăit telepatic.

Ne întâlnim la barul de la Palace. Într-o oră.

Când se întâlnește cu el la barul de la Copacabana Palace, Lawrence era îmbrăcat în costumul lui obișnuit de tweed. Avea fața roșie și fruntea îmbrobonată de sudoare. Schuyler se gândi că poate nu s-ar mai plânge atâta din cauza vremii dacă s-ar fi îmbrăcat adecvat.

— Trebuia să rămâi în New York, spuse cu asprime Lawrence în loc de salut.

Se așezară la bar și Lawrence comandă ceva de băut. Un cocktail Bellini pentru el și Piria Colada pentru nepoata lui și Conduitul ei. Chiar dacă alcoolul nu îi afecta pe vampiri, lui Lawrence îi plăcea să respecte regulile celor cu Sânge Roșu și nu vedea cu ochi buni minorii care beau alcool.

— Dar, bunicule... am aflat că ai probleme.

Ea nu-și găsea locul pe scaun. Se simțea ușurată că Lawrence era bine, dar privirea rece ca de oțel a bunicului său făcea ca acțiunile ei recente să pară impulsive și prostești. Era din ce în ce mai evident că această călătorie era una inutilă și inutil de dramatică.

— Serios? Nu știam, zise Lawrence, scoțându-și pipa.

— Dar atunci de ce nu mi-ai răspuns la mesaje? Întrebă Schuyler. Eram îngrijorată.

Lawrence trase din pipă înainte de a răspunde.

— Nu le-am auzit. N-am primit nimic de la tine până azi, spuse el, dând afară fumul.

Chelnerița se întoarse cu băuturile și toți trei dădură noroc.

— Aici nu se fumează, domnule, îi spuse ea.

— Evident că nu.

Lawrence făcu cu ochiul și continuă să fumeze, făcând să apară pe masă, ca prin farmec, o scrumieră de argint.

Chelnerița plecă complet derutată, victimă a glomului. Lawrence se întoarse spre Schuyler.

— Ai făcut exercițiul cum te-am învățat? Te-ai concentrat pe localizarea spiritului meu?

— Da, normal, spuse Schuyler ușor nerăbdătoare.

Oliver se băgă în vorbă.

— Mesajele telepatice sunt codificate, nu? E posibil ca cineva... știu eu... să le fi alterat? Sau șters?

— Nu așa merge, zise Schuyler. Nu sunt ca e-mailurile trimise către o rețea. Folosirea glomului e în linie directă cu conștiința unei persoane. Nu poate fi... alterată. Nu-i așa, bunicule?

— Nu sunt sigur. S-ar putea să ai dreptate, tinere, spuse Lawrence gânditor, în timp ce sorbea din băutură. Folosirea telepatiei depinde de abilitatea vampirului de a stabili o conexiune cu „cealaltă lume”, ceea ce oamenii numesc paranormal. Sursa puterii noastre provine de la marele hotar, locul unde granițele normale dintre lumea materială și cea spirituală dispar.

— Și asta reprezintă Corcovado; întrepătrunderea e aici, spuse Schuyler.

— Da, întări bunicul ei, încruntându-se.

— Și Kingsley? L-ai văzut? Întrebă Schuyler.

— Ținem legătura.

— Deci nici el n-a dispărut.

Bunicul ei rămase uimit.

— Nu, n-a dispărut. Am păstrat legătura în tot acest timp.

Schuyler clătină din cap.

— Doar că... am auzit... zise ea slab. Că tu și Kingsley... nu contează.

Lawrence își păstră aerul derutat în vreme ce dădea paharul pe gât.

Oliver se scuză și se ridică pentru a vorbi la telefon, iar Schuyler profită de ocazie pentru a-l întreba pe bunicul ei ceva ce nu-i dădea pace de săptămâni întregi.

Dar răspunsul pe care îl primi nu era cel așteptat.

Lawrence se uită direct în ochii nepoatei lui pe sub sprâncenele arcuite.

— În nici un caz. Să presupunem că Jack desface legătura; atunci nu mai are nici o scăpare. Este împotriva legilor noastre. Împotriva Codului Vampirilor. Dacă sora lui geamănă invocă legământul, va avea loc un proces. Dacă e găsit vinovat, va fi condamnat. Ars. Dacă alege să fugă în loc să înfrunte judecata, propria lui soră trebuie să-l aducă în fața justiției.

Lui Schuyler i se opri respirația.

— Dar Allegra... trăiește.

— Allegra e practic moartă din vina ei. Charles a susținut că sentința nu poate fi aplicată atâta timp cât ea nu este conștientă. Dar când se va trezi, va trebui să se supună legilor, să fel ca și el de altfel.

— Atunci el de ce speră că ea se va trezi într-o bună zi? Întrebă Schuyler, gândindu-se la Charles îngenunchat lângă patul mamei ei.

— Charles refuză să accepte separarea. Dar va fi nevoit s-o facă. Dacă se trezește, Adunarea va insista să aibă loc un proces.

— Dar tu ești Regis. Ai putea s-o salvezi, insistă Schuyler.

L-ai putea salva și pe Jack.

— Nimeni nu e mai presus de Cod, Schuyler. Nici măcar mama ta, spuse Lawrence, iar Schuyler putu jura că glasul lui era înecat de durere.

— Deci Jack își va pierde viața, oricum ar fi.

Lawrence își drese glasul și scutură pipa în scrumiera de argint.

— Dacă desface legătura, chiar dacă reușește să scape de proces, spiritul lui se va micșora. Nu există moarte pentru cei ca noi, dar el va fi pe deplin conștient de paralizia sa. Din fericire, nu a fost niciodată tentat să-și încalce jurămintele. Lui Abbadon îi place să cocheteze și este un ștrengar, dar în adâncul inimii lui e fidel. Nu va rupe legăturile cu Azrael așa de ușor. Dar, Schuyler, spune-mi, de ce te interesează asta?

— Am învățat despre asta în cadrul întrunirilor Comisiei, atâta tot, bunicule.

Deci de aceea nu voia Jack să vorbească despre asta. Pentru că nu exista nici o cale de a desface legătura. O mințise. O minciună născută din dragoste. Nu exista speranță pentru ei doi. Împotrivindu-se, el se expunea unor riscuri.

Mimi avea dreptate. Mimi spunea adevărul.

Fără legătura cu Mimi, Jack n-avea să fie niciodată vampirul care ar fi trebuit să fie. Avea să fie doar jumătate din el însuși, slăbit și distrus. Acest proces se va întâmpla încet, de-a lungul mai multor secole, dar se va întâmpla. Spiritul său va muri. Și dacă asta n-avea să-i vină de hac, atunci cu siguranță legile îi vor veni. Mimi îl va vâna.

Conclavul îl va condamna la Rug. Iubind-o pe Schuyler, el își risca propriul suflet. Cu cât prelungeau această relație, cu atât pericolul la care se expunea el era mai mare.

Trebuia să se sfârșească.

Se gândi cu nostalgie la ultima lor întâlnire. Acea seară divină plină de artă și poezie, cât de frumos și curajos i se păruse când îi vorbise despre

desfacerea legăturii. Ce avea să riște pentru a fi împreună cu ea. Tabloul lui Schiele îi veni din nou în minte. Exista un motiv pentru care ei îi plăcea atât de mult. Doi îndrăgostiți, îmbrățișându-se, ca și cum ar fi fost ultima lor îmbrățișare. Exact ca în The Break, poezia lui Anne Sexton, povestea lui Schuyler era una despre o inimă frântă.

Nu vor mai exista nopți lângă șemineu. Nici cărți strecurate pe sub ușă. Nici secrete.

La revedere, Jack.

Oricât ar fi fost de greu, chiar dacă i-ar distruge până și dorința de a mai trăi, Schuyler știa ce avea de făcut.

Trebuia să mai spună o minciună.

O minciună care-l va elibera.

TREIZECI ȘI ȘASE.

Durere.

Durere mistuitoare.

De parcă cineva îi înfigea un țărș arzând în inimă. Arzător, fierbinte. Putea simți cum pielea i se înroșește, apoi se face neagră, putea mirosi fumul care se ridica din carnea ei arzândă. Asta nu se compara deloc cu atacul de la Depozitar. Nu avea cum să supraviețuiască.

Bliss se agită prin somn, forțându-se să se trezească. Trezește-te! Trezește-te! Ca și cum ar fi fost sufocată și ruptă în bucăți în același timp. Dar își adună puterile care-i mai rămăseseră, făcu tot efortul și împinse durerea înapoi.

Se auzi un bubuit și un țipăt.

Clipi, se trezi și se ridică în capul oaselor pe canapea. Trăsese un pui de somn în apartamentul din hotel după ce se întorseseră de la plajă. Începu încă să pună cap la cap ce se întâmplase, când ușa se deschise și părinții ei apărură în cadrul ușii.

În întuneric o văzu pe Jordan zăcând pe jos și ținând în mână ceva luminos, scânteietor.

Părinții ei evaluară situația rapid, aproape profesionist, de parcă s-ar fi așteptat ca așa ceva să se întâmple.

— Repede, BobiAnne, e încă amețită. Spune vraja, zise Forsyth și începu să o învelească pe fiica sa cea mică în cuverturile și păturile de la hotel.

— Ce se întâmplă? Ce faceți? Întrebă Bliss amețită.

Lucrurile se întâmplau mult prea repede pentru puterea ei de înțelegere.

— Uite, spuse Forsyth, luând o spadă micuță din mâna lui Jordan și aruncând-o spre soția sa. A spart seiful.

Bliss încercă să priceapă ceva, dar gândirea logică nu era tocmai punctul ei forte în starea de derută și amețală în care se afla. Își pierduse mințile, sau Jordan tocmai încercase s-o ucidă?

Tresări când mama ei vitregă îi puse mâna pe frunte.

— E caldă, îi spuse soțului ei. Apoi trase cămașa lui Bliss și îi examină pieptul. Dar cred că e bine.

Forsyth dădu din cap și îngenunche să rupă cearșafurile lui Bliss în fâșii pentru a putea lega cuvertura în jurul lui Jordan.

Gândindu-se că durerea venea de la smarald, Bliss își privi pieptul. Simțea că piatra se topise pe pielea ei, arzând-o. Dar când o atinse, era la fel de rece ca întotdeauna. Pielea de dedesubt era fină și nevătămată. Apoi înțelese. Smaraldul o salvase de arma care încercase să-i străpungă inima.

— E în regulă, anunță BobiAnne după ce verifică pupilele și pulsul lui Bliss. Bravo, fetiță. Ne-ai cam speriat, spuse ea, căutându-și țigările Marlboro Lights prin buzunare.

BobiAnne își aprinse o țigară și trase cu poftă până când aceasta deveni o coloană de scrum. Bliss observă că fața mamei ei vitrege era machiată perfect pentru o petrecere și amândoi părinții erau îmbrăcați în haine de seară.

— Ce se întâmplă? De ce m-a atacat Jordan? Întrebă Bliss, găsindu-și în sfârșit vocea și întorcându-se spre tatăl ei.

Îi luă câteva minute pentru a răspunde. Reputația lui Forsyth Llwellyn în Senat era aceea a unui moderator temperat, cineva care era dispus să negocieze cu partea cealaltă, să ajungă la un consens cu părțile în conflict. Șarmul lui texan îi era de ajutor în cadrul luptelor din legislativ.

Bliss observă că acest șarm era acum îndreptat spre ea.

— Scumpo, trebuie să înțelegi că Jordan e diferită de noi, spuse Forsyth, strângând bine legătura care o ținea pe fiica sa cea mică. Nu e ca noi.

— Ca noi? Ce vrei să spui?

— Vei înțelege cu timpul, o asigură el.

— Am fost forțați s-o luăm la noi. N-am avut de ales! Izbucni BobiAnne, cu vocea plină de amărăciune. Ne-a obligat Cordelia Van Alen. Vrajitoarea aia bătrână și băgăcioasă.

— Jordan nu e din familia noastră, adăugă tatăl lui Bliss.

— Ce tot vorbești? Țipă ea.

Deja era prea mult. Se săturase până-n gât de toate secretele și minciunile astea. Se săturase să i se tot ascundă lucruri.

— Știi totul despre Allegra! Declară ea deodată, cu ochi sfidători.

BobiAnne îi aruncă soțului ei o privire care spunea: „Ți-am zis eu.”

— Ce să știi despre Allegra? Întrebă Forsyth, cu un aer nevinovat.

— Am găsit asta... Bliss băgă mâna în buzunar și le arată fotografia cu inscripția, pe care o ținea mereu asupra ei. M-ai mințit. Mi-ai zis că numele mamei mele e Charlotte Potter. Dar n-a existat nici o Charlotte Potter, nu-i așa?

Forsyth ezită.

— Nu - dar nu e ceea ce crezi.

— Atunci spune-mi.

— E complicat, oftă el.

Privirea i se îndreptă spre imaginea panoramică a plajei de afară, evitând să-i întâlnească ochii.

— O să-ți spun, într-o bună zi, când o să fi pregătită. Dar nu încă.

O scotea din minți. Tatăl ei iar făcea asta: îi ocolea întrebările, amânând-o. Ascunzându-i adevărul.

— Dar Jordan? Întrebă ea.

— Nu-ți face griji. N-o să te mai rănească, spuse Forsyth liniștitor. O s-o trimitem într-un loc sigur.

— O trimiteți la Tranziții?

— Ceva asemănător, spuse tatăl ei.

— Dar de ce?

— Bliss, scumpo, o să-i fie mai bine, spuse BobiAnne.

— Dar...

Bliss era complet derutată. Părinții ei vorbeau despre Jordan de parcă era un câine trimis la țară. Vorbeau despre ea de parcă nu conta.

Dar Bliss trebui să admită că strania dinamică a relațiilor familiale nu era tocmai nouă. Își aminti cum BobiAnne nu vorbea niciodată drăgăstos despre Jordan, cum arătase întotdeauna limpede că o preferă pe Bliss, care nici măcar nu era copilul ei biologic. Cum tatăl ei o ținea mereu la distanță pe ciudata fiică mai mică.

Când Bliss era copilă, se bucurase de indiferența părinților ei față de sora cea mică. Acum realiza că era patologic.

Părinții ei o urau pe Jordan.

O urâseră dintotdeauna.

— Erau cei de la hotel, explică Oliver întorcându-se la masă. Cineva a plecat și au o cameră liberă. M-au întrebat dacă vreau s-o iau. Așa că acum ai camera ta, îi spuse el lui Schuyler pe un ton neutru.

— Mersi, spuse ea, încercând să răspundă cu o voce cât mai normală, cu toate că în loc de inimă acum era un gol imens.

Dar încercă să își scoată din minte toate gândurile legate de Jack; mai târziu... va jeli mai târziu.

— De ce e Conclavul aici, Lawrence? Întrebă Oliver. Din cauza lui Leviathan?

— Conclavul e aici? Întrebă Lawrence tăios.

— Ah! Am uitat să-ți zic - da. Toți sunt aici. Absolut toți, spuse Schuyler. Cred că au venit aseară.

Lawrence rumegă această informație în timp ce-și sorbea băutura. Ca și cum ar fi avut și ea abilități de vampir, chelnerița reapăru cu încă un cocktail.

— Mai doriți Colada? Întrebă ea, făcând semn spre paharele pe jumătate goale, pline cu o mazăgă galbenă topită.

— Mie adu-mi un whisky, tuși Oliver.

— Adu două, adăugă Schuyler rapid, gândindu-se că va suporta criticile bunicului ei mai târziu. Cine e Leviathan? Întrebă ea, întorcându-se spre Oliver.

În jurul lor, barul începea să se umple cu turiști arși de soare ce veneau să-și bea cocktailurile, și o trupă de samba începu să cânte o melodie alertă.

— Dacă ai fi citit ce trebuia să citești, nepoată, ai fi știut răspunsul la întrebarea asta, răspunse Lawrence.

— Leviathan e un demon, explică Oliver.

— Unul dintre cei mai puternici Sânge Argintiu din toate timpurile, spuse Lawrence. Fratele Prințului întunericului. Mâna sa dreaptă.

Schuyler se cutremură.

— Dar ce treabă are el?

Și-ar fi dorit ca muzica să nu fie așa de tare. Sunetele vesele și săltărețe contrastau evident cu subiectul lugubru al conversației lor.

— Corcovado este închisoarea lui Leviathan, replică Lawrence. Este singurul loc de pe pământ unde poate fi închis. Era prea puternic pentru a fi nimic și prea înrădăcinat în pământ pentru a fi trimis înapoi în iad. Când a fost prins, a fost încarcerat în stânca de sub statuia lui Iisus Mântuitorul. Chiar mama ta l-a doborât.

Deci asta îi ascunsese Lawrence în noaptea când plecase. O protejase de adevăr nespunându-i totul despre Corcovado. Leviathan. Acea ură viscerală pe care o simțise în ziua cu show-ul de modă. Dacă ar fi acordat mai multă atenție cărților, și-ar fi dat seama mai repede. Dar fusese cu capul în nori...

— Da. El a fost în seara cutremurului, confirmă Lawrence. El e motivul pentru care Corcovado este păzit de elita Venator-ilor. Am stat mereu cu ochii pe locul ăsta.

— Acum înțeleg, spuse Schuyler. Înțeleg de ce ai venit aici.

Lawrence dădu din cap.

— Când Kingsley mi-a spus despre ciudatele dispariții din Rio, am fost un pic descurajat. După cutremur, mi-am dat seama că trebuia să iau problema în propriile mâini și să mă asigur că Corcovado rămâne bine păzit. Am jurat că nu voi părăsi orașul până când nu voi fi sigur că amenințarea - dacă există vreuna - este complet înlăturată. Apoi acum câteva săptămâni, Venator-ii au confirmat că Yana, tânăra vampiriță care era dată dispărută, fugise de fapt într-o vacanță pe plajă cu iubitul ei, exact cum crezuse și mama ei. Între timp, echipa lui Kingsley l-a găsit pe Alfonso Almeida, patriarhul dispărut al clanurilor din America de Sud, după îndelungi căutări în munții Anzi. În afară de degerături și incapacitatea de a citi o hartă, era în regulă... Deci, după cum ți-am spus în mesaje, totul e în siguranță. Nu există nici o ruptură.

— Leviathan? Întrebă Oliver.

— Închis pentru eternitate, după câte îmi dau seama, spuse Lawrence cu nepăsare.

— Dar mesajul... cutremurul, insistă Schuyler, încercând să vorbească tare pentru a acoperi sunetul asurzitor al mulțimii și al tobelor de samba ce nu mai conteneau.

— Simple simptome ale luptei sale de a se elibera din lanțuri. A mai încercat Leviathan și înainte. Dar fără rezultat. Corcovado va rezista mereu.

Ciocăni cu paharul în masă, ca și cum ar fi vrut să-și întărească afirmația.

— De ce crede atunci Conclavul că ar fi în pericol Corcovado? Întrebă ea.

— De aceea sunt aici?

Schuyler încuviință din cap.

— Nu știu. Dar Nan are probabil motivele ei; Regentul n-ar acționa niciodată fără o cauză justă. Lawrence își termină paharul. Dar, pe de altă parte, poate Kingsley are dreptate, spuse el încet, ca pentru sine.

— Kingsley! Explodă Schuyler. Cum poți avea încredere în el? Tu singur ai zis să nu ai încredere niciodată în suprafețele lucioase. Kingsley e extrem de lunecos.

— De fapt, Kingsley și-a dovedit loialitatea față de Adunare cu vârf și îndesat. Nu mai vorbi despre el atât de nerespectuos, nepoată, spuse Lawrence aspru.

— Figura pe care a făcut-o la Depozitar? Așa și-a dovedit el loialitatea?

— Kingsley făcea doar ceea ce i se ceruse. Respecta ordinele Regisului său.

— Adică Charles i-a spus să-l convoace pe Sânge Argintiu?

Schuyler aproape râse de indignare. Mihail era un Arhanghel. N-ar fi niciodată capabil de un asemenea act de trădare.

— Totul are un motiv. Poate și acest aflus neașteptat de Străbuni în oraș, presupuse Lawrence.

— Știi, familia Almeida găzduiește o cină festivă diseară, îl întrerupse Oliver. Pentru întregul Conclav. Își verifică ceasul. Cred că deja a început.

Lawrence ceru nota de plată.

— Foarte bine. Poate că acolo vom găsi niște răspunsuri. Oricum, soții Almeida dau niște petreceri grozave.

TREIZECI ȘI POT.

Se auzi un ciocănit scurt la ușă și Bliss observă cum amândoi părinții săriră ca arși. Forsyth se ridică și se uită pe vizor.

— E în regulă, spuse el, deschizând ușa.

O femeie elegantă, cu un aer sever, cu o șuviță albă în părul negru, intră în cameră, urmată de doi servitori.

Lui Bliss îi fusese mereu puțin teamă de Protectoarea Cutler. Străbuna se numărase printre cei care îi sondaseră mintea pentru a vedea dacă fusese coruptă de un Sânge Argintiu. Încă își mai aducea aminte de sentimentul tulburător de a fi judecată.

— Unde e Străjerul? Întrebă Nan Cutler.

Bobianne indică grămăjoara din colțul îndepărtat al camerei.

— L-ați oprit funcțiile vitale?

Forsyth încuviință din cap.

— Da. O să dureze mult până se trezește.

— Am găsit asta asupra ei, spuse Bobianne, înmânându-i Protectoarei sabia lui Jordan.

— Trebuie să găsim o cale de a distruge arma asta; e prea periculoasă ca s-o folosim noi, zise Forsyth. Credeam că vraja aia era destul pentru a o ține închisă în seif, dar e evident că a reușit să-l spargă. E prea deșteaptă.

— Dacă există o cale de a o distruge, spuse Nan. Nu poate fi nimic de Focul Negru.

— O să poți să te descurci? Întrebă Forsyth.

— N-o să fiți urmăriți? Vru să știe BobiAnne.

Bliss văzu cum Protectoarea cu figură rigidă scutură din cap.

— Nu, n-o să fim urmăriți. O să luăm toate măsurile. E incredibil că a așteptat atâta timp pentru a face o mișcare. Dar nu vă faceți griji, o să mă asigur să nu mai reprezinte nici un pericol pentru noi. Femeia se uită cu dispreț înspre cuvertura în care era înfășurată Jordan. Cordelia Van Alen a fost naivă ca de obicei crezând că, dacă trimite Străjerul în familia voastră, va rezolva ceva.

— Bănuia ceva, poate? Întrebă BobiAnne.

— Normal că bănuia, izbucni Forsyth. O subestimezi, Nan. Femeia aia era isteată. Știa că se pune ceva la cale.

— Păcat că micuța ei asasină a fost la fel de ineficientă ca și ea, zise Nan făcând semn servitorilor ei, care ridicară grămăjoara și părăsiră camera.

Bliss nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau, dar era disperată să afle. Ce bănuia Cordelia Van Alen?

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse BobiAnne soțului ei. Cina începe într-o oră.

Forsyth dădu din cap.

— Ce se întâmplă? Unde vă duceți? Întrebă Bliss, luptându-se cu lacrimi de frustrare. Unde o duc pe Jordan?

Se întrebă ce anume o împinsese pe sora ei mai mică să facă un asemenea gest nebunesc. Dar părinții ei refuzară să-i explice sau să-i spună altceva în afară de comentariile obscure făcute deja.

Plecară spre cina festivă de la familia Almeida, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ba chiar BobiAnne îi spuse lui Bliss că poate să comande ce vrea ea din meniul de room-service.

Trebuia să accepte acest fapt.

Jordan nu mai era.

Sora ei mai mică, fetița care obișnuia s-o urmeze peste tot și încerca să-i copieze fiecare mișcare. Când avea cinci ani, Jordan își dorise să aibă părul lung și creț, la fel ca al ei, și le obligase pe menajere să folosească un fier de ondulat pe părul ei drept pentru a semăna cu ea. Jordan, care, bebeluș fiind, o striga „Biss”, neputând să-i pronunțe corect numele. Jordan, care îi oferise ciocolată și alinare mai deunăzi. Bliss descoperi că are ochii în lacrimi.

Înțelese că nu avea s-o mai vadă vreodată pe Jordan.

De unde aceste lacrimi? Întrebă cu compătimire o voce joasă.

Sunt tristă.

Jordan a încercat s-o rănească pe Bliss.

Știu. Dar era sora mea. Prietena mea.

Ce prieten îți provoacă durere?

Bliss își aminti brusc cum se simțise, de parcă ar fi fost despătată în două. Trăise cea mai groaznică durere din viața ei. Jordan îi făcuse asta. Țintise inima. Încercase s-o ucidă pe Bliss cu arma aia - ceva auriu și strălucitor, ca o spadă.

Dar era diferită de sabia pe care tatăl ei o păstra în birou. Sabia pe care Forsyth o folosisese în atacul de la Depozitar - când un Sânge Argintiu o ucisese

pe Priscilla Dupont – era de un aur șters. Cea folosită de Jordan emana o lumină strălucitoare.

Nan Cutler spusese că nu putea fi distrusă, și Bliss își aminti brusc de cuvintele lui Mimi: Sabia Justiției dispăruse. Oare tatăl ei avea sabia lui Mihail? Singura armă din lume care îl putea ucide pe Lucifer? Sabia Arhanghelului? Și dacă da, atunci de ce o folosise Jordan împotriva ei? Bliss simți cum capul începe să-o doară îngrozitor.

N-am avut de ales, spusese sora ei în acea după-amiază.

De ce nu?

Încet-încet, lui Bliss începea să nu-i mai fie așa milă de Jordan. Începu să se simtă ușurată c-o duseseră departe. Oriunde ar fi dus-o, Jordan își merita soarta. Bliss spera că e o carceră întunecată și adâncă, unde Jordan va putea medita pentru eternitate la nelegiuirile comise.

Excelent spuse vocea din cap. Acum o recunoștea. Suna ca cea a domnului în costum alb. Cel care o numise „fică”.

Apoi, din nou, putea și nu putea vedea, în același timp. Era pe punctul de a-și pierde cunoștința. Da, se întâmpla chiar acum. Încercă să rămână în contact cu viziunea, să se lupte cu ea, dar aceeași voce din capul ei îi spuse:

— Renunță!

Și Bliss renunță.

Descoperi senzația de dulce ușurare în fața abandonului.

TREZECI ȘI NOUĂ.

Mimi alege o rochiță splendidă de cocktail, Valentino, pentru cina din seara aceea. Era o rochie fără bretele, alb cu negru, cu un corset mulat care îi accentua talia subțire. Un cordon negru lat și o fundă impresionantă de dantelă erau exact accesoriile potrivite pentru a adăuga ținutei o nuanță de nonșalanță feciorelnică. O cumpăraseră direct de la show-ul de haute couture și o aduseseră în Brazilia, pentru că știa că va avea parte de o competiție crâncenă cu toate acele Almeida și da Lima și Ribeiro – brazilience enervant de frumoase cu garderobe trăsnet.

Încă nu înțelegea ce căutau ei toți acolo la Rio. Ceva legat de Lawrence, normal. Și de Kingsley, nu era foarte sigură. Nan Cutler, hoasca aia ridată, nu le spusese mare lucru. Dar așa mergeau lucrurile în Conclav: nu puneau la îndoială acțiunile liderilor lor. Nan Cutler era Regent, și dacă avea chef ca Străbunii să meargă în Brazilia, atunci Străbunii se înființau acolo.

O echipă de securitate o luă de la hotel și o conduse la conacul enorm. Mimi se gândi că e ironic faptul că deși vila imensă a gazdelor din acea seară avea o priveliște frumoasă asupra întregului oraș, acele colibe amărâte pe care le văzuse pe drum, cocoțate precar pe vârfulurile stâncilor, aveau probabil o priveliște și mai bună.

Se așteptase la mare tărahoi, dar fu surprinsă să afle că doar membrii Conclavului erau așteptați. Brazilienii dădeau de obicei niște petreceri super, cu dansatori de samba și festivități ce durau până-n zori. Dar seara era una liniștită și Mimi sporovăi politicoasă cu câțiva dintre Protectori și cu soția intimidantă a lui Alfonso Almeida, Dona Beatrice, înainte de a se așeza la masă.

Primul fel fu servit, o supă cremă de ciuperci ce era alcătuită dintr-o zeamă transparentă turnată peste o moviliță de pateu de ciuperci. Mimi gustă nesigură. Era delicioasă.

— Deci, Edmund, în legătură cu comitetul de întâmpinare de la Gala Primăverii, spuse ea, întorcându-se înspre vecinul din dreapta.

Sperase ca la petrecerea asta să întâlnească și câțiva brazilieni apetisanți, dar având în vedere că nu exista niciunul, se mulțumi să se ocupe de câteva probleme nerezolvate de-ale Comisiei.

— Prietena primarului deja te-a refuzat? Întrebă Edmund, ștergându-se la gură cu un șervețel.

— N-am întrebat deocamdată. Doar nu vorbești serios. E o insipidă. În plus, n-o interesează baletul.

Edmund Oelrich chicoti și sorbi din paharul de vin, apoi se înecă brusc. Mimi presupuse că mâncarea îi intrase pe partea greșită, dar din gura lui începu să țâșnească sânge. Mimi țipă. Protectorul-Șef fusese înjunghiat în spate. În stânga ei, Sophia Dupont era răsturnată peste farfuria de supă, cu un pumnal de argint înfipt în spate.

Apoi lumina se stinse și totul fu învăluit în întuneric.

E o capcană, se gândi Mimi, simțind o liniște supranaturală, și se lăsă sub masă, mai repede decât pumnalul destinat să îi străpungă inima și care se înfipse în spătarul scaunului.

Cei cu Sânge Argintiu!

Evident. Dar soții Almeida... erau din spița regală! Cum e posibil să se fi transformat?

Lupta fu tăcută și rapidă. Nici măcar nu se auziră țipete sau plânsete, doar sunetul care-ți făcea părul măciucă al sângelui gâlgâind. Conclavul era măcelărit.

Mimi făcu o încercare să-și adune gândurile, să-și amintească ce știa, să-și amintească cum trebuie să lupte cu ei. Doamne Dumnezeule, trecuseră secole de când se confruntase ultima dată cu bestiile! Bliss povestise că în acea noapte la Depozitar văzuse o creatură neclară cu ochi argintii și pupile purpurii. Dar cei cu Sânge Argintiu puteau lua orice formă doreau, își puteau ascunde adevărata înfățișare.

Mimi se forță să gândească, să-și amintească. Amintirile îi răspunseră inundându-i mintea cu imagini care aproape o făcură să țipe. Alerga printr-o pădure întunecată, ramurile copacilor îi zgâriau pielea, auzea sunetul făcut de sandalele ei de piele pe potecă, simțea valul de adrenalina când alerga pentru a-și salva viața... dar – ce era asta?

— Ea era urmăritoarea. Bestia fugea de ea. Văzu semnul lui Lucifer pe pielea bestiei, strălucind în întuneric.

Se întoarse în prezent. Deși în cameră era întuneric beznă, cu ajutorul vederii ei de vampir văzu cum Dashiell Van Horn era înjunghiat în inimă, iar Cushing Carondolet stors de ultima picătură de sânge, în vreme ce un Sânge Argintiu îl ținea strâns pe bătrânul Protector. Camera era plină de sunete puternice de supt, vampirii prădători bând și apoi debarasându-se de victime. Când terminau, cei cu Sânge Argintiu luau forma victimelor lor. Vampirul care

odată fusese Dorothea Rockefeller nu mai exista. Fusese înlocuit de un trup ambulant cu ochii morți.

Prea mulți Străbuni erau înceți și deloc în formă. Își ieșiseră din mână. Uitaseră cum să lupte.

Mimi tremură și apucă sabia, acum în forma unui ac, pe care o ascunsese în poșeta ei de seară. Era singura ei șansă de a ieși vie din casă. Dar ea era una singură. Nu va reuși să găsească drumul spre libertate. Nu acum. Erau prea mulți pentru a-i putea doborî singură. Dumnezeu, erau mulți! Cine știa că sunt așa mulți? De unde veniseră? Va trebui să se ascundă. Era singura ei speranță de salvare.

Își croi drum afară din salon, spre hol, încercând să ajungă la o ieșire. Deocamdată scăpase neobservată. Până la un moment dat.

— Azrael!

Vocea era rece și mortală.

Mimi se întoarse pentru a o vedea pe Nan Cutler stând lângă ea, punându-i o sabie sub bărbie. Protectoarea se descotorosise de masca de hoască – arăta la fel de tânără ca Mimi și infinit mai puternică. Părul ei alb era acum auriu lucios, iar șuvița de un negru strălucitor.

— Tu! Acuză Mimi.

Dar soții Cutler făceau parte dintre cei șapte originari. Una dintre cele mai vechi și mai respectate familii. Nan Cutler era Harbonah. Îngerul Anihilării. Luptaseră împreună cot la cot în timpul primei investigații, când Mihail convocase o armată divină și-i decimase pe dușmanii vampiri renegați.

— Dar de ce? Întrebă ea, întorcându-se repede și scoțându-și sabia din teacă și parând lovitura lui Nan.

Drept răspuns, Nan făcu o mișcare în față, șfichiind aerul unde stătuse Mimi.

Ochii îi scăpărau.

— Nu e nevoie să pieri, zise ea, repezindu-se înainte.

Mimi mormăi ceva, parând lovitura cu un contraatac rapid.

— Ai putea să ni te alături. Să te alături fraților și surorilor tale care duc încă lupta cea dreaptă.

Vrăjitoarea asta idioată chiar crede c-o să trec de partea lor? După cât am suferit eu și Abbadon încercând să menținem această pace fragilă pe care am găsit-o pe Pământ? Se gândi Mimi.

— Ești una dintre noi. Tu nu aparții Luminii. Nu este adevărata ta natură, Aducătoare a Morții!

Mimi refuză să răspundă și se concentrează în schimb să localizeze punctul sensibil al lui Nan. Se luptară prin cameră, care începea să se umple de fum negru.

Au dat foc la casă, se gândi Mimi panicată. O ard cu Focul Negru, singurul care putea distruge acel sânge azur... Sângele Albastru nemuritor care le curgea prin vene. Distrug sângele, distrug și vampirul... amintirile vor fi pierdute pe vecie. Adevărata moarte a neamului lor.

Spada lui Nan o tăie pe Mimi pe braț, și pe lama ei se ivi sângele.

Nemernico!

M-a durut!

Mimi uită de frică și se repezi înainte fără să se mai gândească la propria-i siguranță. Urlă un strigăt de luptă care îi veni în cap pe loc. Strigătul pe care Mihail însuși îl folosise pentru a-și aduna armatele la luptă.

— NEXI INFIDELLES! Urlă ea.

Moarte Necredincioșilor! Moarte Trădătorilor! Ea era Azrael. Aurie și înspăimântătoare, cu părul, fața și spada înflăcărate într-o lumină incandescentă.

Și cu o lovitură puternică, despică falsa Protectoare în două.

Apoi se dădu înapoi, clătînându-se. Un fum negru îi umplea plămânii. Trebuia să iasă de acolo. Bâjbâi până la ușa de la intrare și o deschise cu o smucitură – exact în clipa în care un bărbat brunet intra. Într-o clipită, el îi puse un cuțit la gât.

Inima i se opri.

Bărbatul care o prinsese era Kingsley Martin.

Trădătorul cu Sânge Argintiu.

Asta-i era pieirea.

Patruzeci.

Lawrence insistase să conducă el și, pe măsură ce înaintau pe autostrada întunecată și șerpuindă, Schuyler admira cât de frumos se vedeau luminițele tremurătoare de pe dealuri.

— Da, dar probabil sunt din mahalale, ceea ce înseamnă că infrastructura electrică n-a fost realizată cum trebuie. Și este pericol de incendiu, remarcă Oliver.

Schuyler oftă. Orașul era plin de contraste: sărăcie și bogăție, crimă și turism, toate într-un amestec amețitor și năvalnic. Era imposibil să admiri frumusețea fără să observi și urâtenia.

Luară o curbă mai strânsă și Lawrence trase brusc mașina pe dreapta și se prăbuși în față.

— Bunicule! Țipă Schuyler alarmată.

Văzu cum ochii lui încep să se miște haotic, de parcă ar fi fost adormit și treaz în același timp. Primea un mesaj.

Când se termină, fața lui era cadaverică. Pentru o clipă, Schuyler crezu că avea să leșine.

— Ce s-a întâmplat? Ce e-n neregulă?

Bunicul ei își scoase batista și-și șterse fruntea.

— A fost Edmund Oelrich, înainte să moară. Întregul Conclav. Masacrat. Cei care n-au fost arși au fost prinși.

— Toți sunt morți? Întrebă Schuyler uluită. Dar cum? De ce...? Îl strânse de braț. Ce vrei să spui că sunt toți morți?

Se întoarse spre Oliver pentru ajutor. Dar acesta amuțise, șocat, cu fața o mască de derută neajutorată.

— Soții Almeida erau Sânge Argintiu, spuse Lawrence bâlbâindu-se, ceea ce nu-i stătea în fire. Și-au dat arama pe față în seara asta. Bănuiam eu, de aceea am rămas la Rio mai mult decât intenționasem, dar Alfonso a trecut

testul. Nu avea Semnul. Am fost indus în eroare, spuse Lawrence tremurând. Dar au avut ajutor. Edmund a zis că Nan Cutler era una dintre ei.

Schuyler își mușcă buzele.

— Nan Cutler! Lawrence părea distrus. În timpul crizei din Roma a făcut tot posibilul să-i înfrângă pe cei cu Sânge Argintiu. Am fost orbit de anii ei întregi de loialitate față de Conclav. Asta e greșeala mea, am supraestimat-o și am crezut-o în loc să fiu cu ochii în patru. Lawrence întoarse brusc mașina, determinând vehiculul care venea din sens opus să tragă violent de volan pentru a evita o ciocnire. Kingsley avea dreptate – am avut prea mare încredere în jurămintele vechi de credință, spuse el, apăsând accelerația.

— Unde mergem?

— La Corcovado.

— Acum? De ce?

Lawrence strânse bine volanul.

— Atacul asupra Conclavului înseamnă un singur lucru: cei cu Sânge Argintiu plănuiesc să-l elibereze pe Leviathan.

Parcară la baza intrării către Statuia Mântuitorului și ieșiră din mașină alergând. Parcarea era pustie și tăcută și ei văzură statuia luminată de proiectoarele poziționate în partea de jos.

— Maschează-te, îi ordonă Lawrence lui Schuyler. Iar tu, stai aici, îi spuse lui Oliver.

Oliver începu să protesteze, dar o singură privire aruncată de Lawrence îl reduse la tăcere.

— Nu pot, îi mărturisi Schuyler bunicului ei. Nu pot efectua mutatio.

Lawrence deja se transformase în tânărul cu nas acvilin și aer regal pe care-l văzuse prima dată la Bienala de la Veneția.

— Normal că poți, spuse el, sărind gardul cu ușurință.

— Bunicule, nu pot. Nu mă pot transforma în ceață sau într-un animal, spuse ea, urmându-l peste gard.

— Cine a zis că poți? Întrebă el, în timp ce zburau pe scările în zigzag care duceau la statuie.

În timp ce alergau, pașii abia li se auzeau pe beton.

— Ce vrei să spui?

— Semeni cu mine, probabil. Nici eu nu mă pot transforma într-un nor sau o creatură. Dar îmi pot schimba trăsăturile și pot lua diferite forme umane. Încearcă!

Schuyler încercă. Închise ochii și, în loc să se concentreze pe schimbarea întregii forme, se concentrează pe trăsături doar. În câteva clipe observă că se metamorfozase cu succes într-o patrona argentiniană bogată, aflată în vacanță.

Ajunseră în vârful muntelui și se opriră sub statuie. Nu era nimeni acolo. Era liniște și calm.

Schuyler se întrebă, nu pentru prima dată în acea seară, dacă bunicul ei o lua razna. Erau cumva în locul greșit? De ce îi adusese aici? Pentru ce?

— Poate că am ajuns prea târziu. Sau ei nu vin. Ar trebui să ne îndreptăm spre casa familiei Almeida și să vedem dacă...

— ȘȘȘT! Ordonă Lawrence.

Ea tăcu.

Cercetară perimetrul de la baza statuii. Nimic. Erau singuri. Schuyler începu să se panicheze. De ce se aflau aici când neamul lor era masacrat în altă parte? Ar trebui să se întoarcă; asta era o mare greșeală.

Merse spre partea de nord-est, convinsă că Lawrence se înșelase. Nu era nimic de...

— Schuyler! ATENȚIE! Țipă Oliver.

Urcase după ei pe munte, nevoind să fie lăsat deoparte.

Schuyler ridică privirea. Chiar în fața ei se afla un bărbat într-un costum alb, cu o sabie de aur îndreptată direct spre pieptul ei.

Se feri și se lovi rău de ciment, exact când Lawrence își scoase propria spadă din teaca ascunsă în haină.

Cele două săbii se ciocniră, una arzândă de aur, cealaltă argintie ca de gheață, metalele răsunând unul pe altul, reverberând într-un sunet ce se auzi până jos în valea de sub ei.

Patruzeci și unu

— Trădător al sângelui! Șuieră Mimi.

— Lasă-ți spada jos, Azrael, zise Kingsley liniștit, cu arma încă în mână.

— Eu n-o să fiu o pradă așa de ușoară ca ceilalți, răbufni ea.

— Despre ce vorbești? Întrebă el. Am văzut fumul negru din stradă.

Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici?

— Tu ai pus asta la cale. Nu mai face pe nevinovatul. Știm cu toții cine ești tu cu adevărat, Croatan, se răsti Mimi, aruncându-i o privire dezgustată.

— Îmi dau seama că ți-e greu să crezi, dar abia am reușit să scap de-o vrajă, zise el tăios. M-am dus să-l iau pe Alfonso pentru partida noastră obișnuită de golf, și tot ce știu apoi e că sunt blocat pe bancheta din spate a mașinii mele. Imediat ce am reușit să ies de-acolo, am venit aici pentru a-i avertiza pe ceilalți.

Mimi pufni. Kingsley îi spunea o poveste interesantă. Din nou făcea pe victima. Da, sigur, fusese reținut. Când ar fi fost foarte simplu pentru el să iasă din casă prin spate și să vină prin față.

Dar ce avea de câștigat dacă o lăsa în viață? De ce n-o ucidea? Să-i taie gâtul și să termine odată!

— Unde-i Lawrence? Kingsley tuși în timp ce mai multe explozii cutremurară pământul sub ei. Am încercat să-i trimit un mesaj, dar n-am reușit să-l găsesc în glom.

— Nu-i aici, spuse Mimi, observând cum Kingsley lasă pumnalul jos.

Putea să-l omoare chiar acum, când el era cu garda jos. Dar dacă spunea adevărul? Sau comportamentul lui făcea parte din capcană?

Înainte de a lua o decizie, se auzi un bubuit și apăru Forsyth Llewellyn. Căra trupul fără vlagă al soției sale. Hainele lui erau arse și avea în frunte o gaură imensă. Deci și el supraviețuise. Mimi se simți un pic mai bine. Poate că mai existau și alți supraviețuitori. Dar unde dispăruseră cei cu Sânge Argintiu? După ce o ucisese pe Nan Cutler, restul dispăruseră în fum.

— Toată lumea a murit, îi zise Mimi lui Forsyth. Tu și cu mine suntem singurii care au scăpat. L-am văzut murind pe Edmund, Dashiell, Cushing... pe toată lumea. Regentul.

— Nan a murit? Întrebă Forsyth Llewellyn, înspăimântat.

— Era una dintre ei, zise Mimi, cu ochii lăcrimând de la fum. Am omorât-o cu mâna mea.

— Tu...

— Haideti, trebuie să plecăm de aici, spuse Kingsley, trăgându-i brusc pe amândoi din cadrul ușii, care se prăbuși la pământ în flăcări.

Dacă într-adevăr Kingsley voia s-o omoare, atunci comportamentul lui era cam ciudat.

— Mersi, zise ea, băgându-și sabia - din nou de mărimea unui ac - înapoi în geanta pe care descoperi cu mirare că încă o mai avea.

Kingsley nu răspunse, uitându-se atent undeva dincolo de umărul ei. Forsyth Llewellyn părea complet pierdut, și rămăsese așezat în mijlocul străzii, cu capul în mâini.

Mimi se întoarse să vadă încotro se uita Kingsley. Imensa vilă din secolul optsprezece era acum o uriașă minge de foc. Era un crematoriu. Cei cu Sânge Argintiu se întorseseră. Și loviseră adânc, exact în inima Adunării.

Al Doilea Mare Război începuse.

Schuyler auzi de departe urletele și gemetele, zăngănitul de metal lovit de alt metal.

Trezește-te!

Trezește-te, copilă!

Era o voce în capul ei. Un mesaj.

O voce pe care o mai auzise.

Deschise ochii. Mama ei stătea în fața sa. Allegra Van Alen era îmbrăcată în veșminte albe și avea o sabie de aur în mână. Pentru mine?

Ceea ce a fost cândva al meu este de drept al tău.

Uluită, Schuyler luă sabia. Imediat ce o atinse, imaginea mamei ei dispăru. Allegra... Vino înapoi... gândi Schuyler, brusc înfricoșată. Dar strigătul disperat al lui Oliver o readuse în prezent.

Își ridică privirea și-l văzu pe Lawrence prins într-o luptă crâncenă cu adversarul său. Sabia îi căzu. Deasupra lui se contura prezența albă, strălucitoare. Era atât de strălucitoare încât te orbea, era ca și cum te-ai fi uitat direct în soare. Era Aducătorul de Lumină, Fiul Zorilor.

Îi îngheță sângele în vine.

Lucifer.

— Schuyler! Strigă Oliver, și vocea lui era aspră. Omoară-l!

Schuyler ridică sabia mamei ei, o văzu scânteind în razele lunii, o lamă lungă și mortală. O îndreptă spre dușman. Cu toată forța ei, înfipse sabia în direcția inimii.

Și rată.

Dar îi dăduse timp lui Lawrence să-și ia arma de jos, și a lui era spada care găsi ținta, desplicând pieptul inamicului și vărsând sânge peste tot.

Învinseseră.

Schuyler se lăsă uşurată la pământ.

Dar apoi se auzi o trosnitură puternică în ceruri, sunetul porţilor raiului deschizându-se, sunetul asurzitor, furtunos al trăsnetului. Apoi statuia fu despătată în două, postamentul ei distrus. Se auzi o huruială din adâncuri şi pământul de sub picioarele lor începu să se cutremure şi se căscă larg.

— Ce se-ntâmplă? Strigă Schuyler.

O flăcără neagră izbucni din pământ şi un demon puternic cu ochi purpurii şi pupile argintii ţâşni înspre cer. Hohotea cu un râs profund şi asurzitor, şi cu spada sa în flăcări îl ţintui pe Lawrence la pământ.

Patruzeci şi trei.

Demonul dispăru. Ceaţa se ridică şi Schuyler se împletici până în locul unde bunicul ei zăcea căzut la pământ. Stătea nemişcat, cu ochii larg deschişi.

— Bunicule... strigă Schuyler. Oliver, fă ceva! Spuse ea, încercând să oprească şuvoiul de sânge albastru ca safirul care se revărsa din rana deschisă, o gaură zimţată, căscată în mijlocul pieptului.

— E prea târziu, şopti Oliver, îngenunchind lângă Lawrence.

— Ce vrei să spui? Nu... hai să-i luăm un flacon... pentru ciclul următor. Îl ducem la clinică.

— Spada lui Leviathan e otrăvită. Va distruge sângele, spuse Oliver. Are pe ea Focul Negru. A murit.

Faţa lui frumoasă era acum crispată de durere.

— Nu! Țipă Schuyler, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

Se auzi un geamăt din partea îndepărtată a muntelui şi se întoarseră pentru a vedea cum figura bărbatului în costum alb începe să se transforme. Trăsăturile i se îndulciră, se estompară, şi bărbatul auriu dispăru pentru a face loc unui băiat obișnuit, într-o geacă de piele neagră.

Un băiat brunet.

— Ăla nu e un Sânge Argintiu, spuse Oliver.

— Cu siguranţă a fost posedat, zise Schuyler cu vocea tremurândă, în timp ce Oliver merse să-i închidă ochii lui Dylan cu blândeţe.

Schuyler îşi dădu seama că şi ea şi Oliver aveau ochii în lacrimi.

— Da, dădu el din cap.

— Golul... era alienari, spuse Schuyler, dându-şi seama cât de tare fuseseră amăgiţi.

— Un vechi truc al celor cu Sânge Argintiu, adăugă Oliver. Deghizat în Lucifer, astfel încât Lawrence să-şi ucidă semenul. Un nevinovat.

Schuyler încuviinţă din cap.

— Am simţit asta, Oliver - şi Lawrence cred că a simţit-o. Era ceva în neregulă. Lumina era orbitoare, nici nu te puteai uita direct la el. Era ceva care trebuia să-ţi distragă atenţia, astfel încât să nu mai observăm ce se află cu adevărat în faţa noastră. Imaginea lui Lucifer era așa de puternică, încât ne-a indus în eroare. Ar fi trebuit să aplic animadverto.

— Asta a fost un plan bine executat. Leviathan a fost eliberat prin moartea lui Dylan. Lanţurile închisorii pot fi rupte doar dacă un Sânge

Albastru comite cea mai gravă crimă dintre toate – își ucide un seamăn de-al său. Scrie în cărți, spuse Oliver.

— Bunicule, zise Schuyler încet, luând mâna lui Lawrence într-a ei.

Petrecuseră prea puțin timp împreună; mai avea atâtea de învățat. El mai avea atâtea să-i spună.

Apoi, pentru ultima oară, auzi vocea lui Lawrence în mintea ei.

Ascultă.

Nu am fost demn de această îndatorire. N-am învățat nimic de-a lungul secolelor. Nu l-am găsit pe Prințul Întunericului. Nu sunt un gardian bun. Trebuie să-l întrebi pe Charles... să-l întrebi despre Porți... despre moștenirea Van Alen și Căile Morților. Trebuie să existe un motiv pentru care cei cu Sânge Argintiu au reușit atât de ușor să transgreseze hotarele dintre lumi.

— Ce porți? Ce căi?

Tu ești fiica Allegrăi. Sora ta ne va aduce moartea. Dar tu ești salvarea noastră. Trebuie să iei spada mamei tale și să-l distrugi. Știi că vei fi triumfătoare.

Apoi Lawrence tăcu pe vecie.

Patruzeci și patru.

Sânge întunecat. Era sânge peste tot. Pe fața ei. În ochi. Pe mâini. Pe haine. Apoi începu să dispară încet-încet, nuanța metalică făcându-se albă și invizibilă pe măsură ce aerul rece al nopții intra în contact cu lichidul.

Sânge de vampir...

Bliss se uită lung la brațele ei.

Ce se întâmplase?

Nu-și putea aminti. Își pierduse cunoștința.

Sau nu?

Amintirile o copleșiră.

Se văzu intrând în mașină cu părinții ei, îi văzu cum dau din cap către ea. Se așteptau ca ea să meargă cu ei. Ce ciudat. Era ca și cum s-ar fi uitat la un film. Putea vedea totul din afară, dar nu-și putea mișca brațele sau picioarele și nici nu putea vorbi. Altcineva făcea toate astea în locul ei.

Altcineva era în corpul ei.

Bărbatul în costum alb.

Da.

Eu sunt tu. Tu ești eu. Suntem un tot, fiica mea.

Ajunseră la vila din vârful dealului și Bliss își aminti cum se ascunsese în umbră până când avea să vină momentul potrivit. Urmărise desfășurarea masacrului cu un sentiment crescând de oroare. Masacrul pe care ea îl pricinuisese. Fusese prizonieră în propriul trup, o ființă neajutorată, închisă în mintea ei în timp ce celălalt preluase controlul. Pe dinăuntru, ea uriașe, plânsese și strigase. Dar nu avea nici puterea, nici abilitatea de a se opri.

Încetul cu încetul, începu să-și reamintească ce se întâmplase în cursul perioadelor de pierdere a cunoștinței, începu să-și dea seama care e adevărul.

Ea era cea care îl atacase pe Dylan în acea noapte la Bancă. Ea dorise să-l sece complet de sânge, dar ceva – o atracție primară către el – o oprise,

așa că o luase pe Aggie. Încercase s-o ia și pe Schuyler de două ori. De aceea ogarul lui Schuyler lătrase la ea – Beauty îi cunoștea adevărata natură, chiar dacă Schuyler nu. Apoi o atacase pe Cordelia, aproape ar fi luat-o dacă n-ar fi oprit-o Dylan.

Dylan fusese o problemă. Știa și nu știa în același timp. De aceea memoria lui era atât de varză mereu. Știa adevărul chiar dacă ea încercase să i-l șteargă din conștiință.

Prima dată, atunci când el se întorsese s-o avertizeze în legătură cu cei cu Sânge Argintiu, avusese loc acea scenă sângeroasă din baie. Își aminti de geaca de piele plină de sânge, de zgârieturile de pe fața ei și vânătaia de pe gât. Dar el scăpase și ea fusese nevoită să trimită pe alții să-l găsească. Dar Venator-ii ajunseseră primii la el. Oliver se înșela. Nu aveau Sânge Argintiu. Îl lăsasera pe Dylan să plece după ce descoperiseră că e nevinovat.

Era liber să se întoarcă la ea.

Băiatul ăsta prostuț, prostuț.

— Știi cine e cel cu Sânge Argintiu, îi spusese Dylan în noaptea în care zburase prin fereastră. Tu ești.

Și chiar atunci și acolo, ea îi transformase memoria. Îl făcuse să creadă că era vorba de Schuyler.

O voce mică și tristă începu să se tângueie în interiorul ei.

L-am iubit. L-am iubit pe Dylan.

Noi nu iubim pe nimeni.

Pe nimeni decât pe noi înșine.

Forsyth știuse de la bun început. De aceea nu avusese ea curajul să-l întrebe de Dylan, pentru că undeva în subconștientul ei știa motivul pentru care tatăl ei îi ascundea anumite fapte. Pentru că o parte din ea nu putea accepta cine era cu adevărat.

Părăsi casa în flăcări, luând o mașină care avea un trup înghesuit în portbagaj. Dylan. Îl dusese în vârful muntelui, unde Lawrence și Schuyler așteptau. Îl dusese pe Corcovado, unde avea să fie sacrificat. Acolo, ea-i transformase imaginea.

Ea-l condusesese către moarte.

Spada lui Lawrence era cea care îl lovise, dar ea era cea care îl ucisese.

Așa cum ucisese atâția alții.

Auzi vocile tuturor celor pe care-i omorâse. Erau toți acolo, în interiorul ei, plângând, urlând.

TĂCERE!

Nan Cutler făcea parte din toate astea. Nan era Protectoarea care o verificase să nu aibă Semnul lui Lucifer pe gât. Ea fusese cea care îndepărtase bănuielile îndreptate asupra lui Bliss în timpul anchetei. Lui Bliss îi veni brusc o idee și își ridică părul de la spate, atingând pielea cu degetele. Îl simți imediat. Se întoarse către oglindă și-l văzu. O cicatrice micuță în formă de stea, care o însemnase ca fiind de partea diavolului.

Dar de ce? Întrebă vocea mică și tristă.

E cea care își spune „Bliss”. Încă mai e acolo?

Da, spuse vocea slabă. Era vocea lui Bliss Llewellyn. Aceași voce a lui Maggie Stanford înaintea ei. Era mereu la fel. În fiecare ciclu. Niciodată nu voiau să accepte adevărul cu privire la moștenirea lor.

Nu știam.

Nu vreau asta.

Dorințele tale sunt irelevante. Acum adună-te și îndreaptă-te spre prietenii tăi. Nu totul a mers conform planului. Unii dintre noi au fost uciși. Trebuie să așteptăm iar să ne vină timpul.

Acum știu cine ești, spuse „Bliss”.

Ești Lucifer.

Aducătorul de Lumină.

Fiul Zorilor.

Fostul Prinț al Raiului.

Tatăl ei adevărat și nemuritor.

Patruzeci și cinci.

Lawrence era mort. Schuyler își simți inima sfâșiată de pierderea iubitului ei bunic. Cum era posibil așa ceva? Ce-i spusese? Sora ei? Cine? Ce?

Primii zori luminară vârful muntelui. O siluetă urca scările.

— Vine cineva, o avertiză Oliver.

— E doar Bliss, spuse Schuyler când prietena lor ajunse la ei. Slavă Domnului că ești bine.

— Sora mea e moartă. Mama mea vitregă, la fel. Nu știu unde e tata, spuse Bliss cu o voce temă, gătuită. Era mult fum negru. Conclavul... au fost... Ce s-a-ntâmplat aici? Întrebă ea, văzând trupurile întinse pe pământ ale lui Lawrence și Dylan. El e? O, Doamne!

Schuyler o apucă pe Bliss de mijloc și o lăsă să plângă pe umărul ei.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse.

Bliss se desprinsese din îmbrățișarea lui Schuyler și îngenunche lângă trupul băiatului pe care-l iubea. Îl luă în brațe și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Dylan... Nu, șopti ea. Nu.

— N-am putut face nimic... a fost o greșeală, zise Schuyler, încercând să explice. Lawrence...

Dar Bliss nu asculta. Își șterse lacrimile cu mâneca.

— O să-l duc jos, spuse ea, luându-l în brațe și ridicându-l.

Era atât de ușor, aproape imaterial. Era ca și cum ar fi ținut în brațe aer. Nu mai rămăsese nimic de el. Coborî singură de pe munte, plângând cu sughituri.

Schuyler îi privi cu ochii înlăcrimați. Nu reușise să-l salveze pe Dylan. Pierduse doi prieteni.

— O să fie bine, o să vezi, spuse Oliver, îngenunchind lângă ea pentru a-i acoperi rana de pe braț cu o bucată ruptă din cămașa lui.

Schuyler îl privi. Văzu expresia tristă, îndurerată de pe fața lui frumoasă, părul brun-roșcat care-i cădea peste fruntea rănită. Bunul, tandrul, minunatul Oliver. Enormitatea înșelăciunii ei o lovi în moalele capului. Îi înșelase pe amândoi prin cuvintele și acțiunile ei. Pentru că ea chiar îl iubea.

Îl iubise mereu. Îl iubise și pe Oliver, și pe Jack. Amândoi făceau parte din ea. Negase dragostea pentru Oliver pentru a-și îngădui să-l iubească pe Jack. Dar acum totul era limpede.

— Te iubesc, spuse ea.

— Știu, răspunse Oliver zâmbind și continuă să-i bandajeze brațul.

Epilog.

Două săptămâni mai târziu.

Deci asta era sordidul lor cuibușor de nebunii. Mimi intră în apartamentul întunecat. Găsise în camera lui Jack o cheie pe care n-o mai văzuse niciodată. Bănuise de unde era și știa că el trebuia să sosească.

Ușa se deschise încet și Jack intră.

Expresia de pe fața fratelui ei îi spuse tot ce avea nevoie să știe. Mimi zâmbi în sinea ei. Deci micuța metisă rupsesse, în sfârșit, legătura.

— Ai câștigat, zise Jack încet.

Se uită la Mimi cu o ură atât de intensă, încât ea aproape se trase în spate de frică. Dar ea nu era o cârpă. Era Azrael, și Azrael nu dădea înapoi, nici măcar în fața lui Abbadon.

— N-am câștigat nimic, replică rece Mimi. Te rog să reții că aproape toți Străbunii sunt morți, că Prințul Întunericului umblă liber, și că ceea ce a mai rămas din Conclav este condus de un om distrus care era pe vremuri cel mai puternic dintre noi. Și totuși, se pare că ție nu-ți pasă, dragul meu, decât de faptul că nu mai ai ocazia de a te distra cu micuța ta jucărioară amoroasă.

În loc să-i răspundă, Jack zbură prin cameră și îi trase o palmă peste față, trântind-o la podea. Dar înainte de a mai apuca să o lovească a doua oară, Mimi sări în sus și îl izbi de fereastră, lăsându-l fără respirație.

— Asta vrei? Șuieră ea, ridicându-l în sus de gulerul cămășii, iar fața lui deveni de un roșu înspăimântător.

— Nu mă obliga să te distrug, mârâi el.

— Încearcă doar, scumpule.

Jack se eliberă din strânsoarea ei și o aruncă în celălalt capăt al încăperii. Ea se ridică cu pumnii încleștați, cu unghiile ascuțite ca niște gheare, cu dinții dezgoliți. Se întâlniră în aer la jumătatea drumului și Jack își înfipse mâna în gâtul ei și începu să strângă. Dar ea-l zgârie pe ochi și se răsuci deasupra, cu sabia la gâtul lui.

SUPUNE-TE, îi trimise Mimi mesaj.

NICIODATĂ.

Ești al meu.

Te înșeli.

Mimi îl aruncă în colțul celălalt al camerei. Amândoi erau răniți și plini de sânge. Bluza lui Mimi era sfâșiată în două, iar cămașa lui Jack avea gulerul rupt.

Jack atacă din nou – de data asta o puse pe Mimi la pământ. Răsuflarea lui era fierbinte în urechea ei. Ea-i simțea trupul rigid, tensionat și pulsând deasupra ei, aproape că-i vedea aura înroșită de furie.

— Vrei asta, zise ea vicleană. Mă vrei.

— Nu.

— Ba da.

El îi răsuci mâinile la spate, îi prinse șoldurile între genunchi, apoi o strânse de încheieturi atât de tare că pielea se învineți. Urmele degetelor lui aveau să fie vizibile săptămâni întregi, imprimate în carnea ei.

Pentru o clipă, ea se simți într-adevăr îngrozită. Asta era Abbadon cel Nemilos. Îngerul Distrugerii. Putea s-o distruge, și avea s-o facă dacă trebuia. Dacă avea chef. Distrusese universuri întregi. Decimase Paradisul în numele Fiului Zorilor.

Ea tremură în strânsoarea lui.

Toată tandrețea, bunătatea, frumusețea minunată a dragostei lui o acordase mereu altcuiva. O adorase pe Gabrielle, o venerase, îi scrisese poezii și îi cântase cântece de dragoste, iar pentru Schuyler păstrase romanele și bilețelele de amor, săruturile dulci și întâlnirile tainice lângă un șemineu.

Dar pentru sora lui geamănă, Azrael, nu avea nimic altceva decât furie și violență. Putere și distrugere.

Păstrase ce avea el mai bun pentru cei care nu meritau. Nu-și arătase niciodată Fiicelor Luminii adevărata sa față.

Pentru Azrael, era doar întuneric și anihilare.

Siluire și carnagiu.

Război și jaf.

O lacrimă îi picură din ochi și sclipi în lumina lunii.

Dar chiar în clipa când Mimi credea că avea s-o distruge pentru totdeauna, Jack începu s-o sărute cu atâta violență, încât buzele și gâtul ei în curând aveau să fie roșii și dureroase de la mușcăturile lui. Drept răspuns, ea-l trase de păr spre ea, cât putu de tare.

Iubire. E atât de aproape de ură, încât diferența e aproape insesizabilă.

Dar pentru ei doi așa stăteau lucrurile.

Dragoste și ură.

Viață și moarte.

Bucurie și durere.

Într-un sfârșit, el se întinse lângă ea, afundându-se într-un somn fără vise. Ea-i dădu deoparte părul de pe frunte și-l strigă încet pe nume. Abbadon cel Improbabil. Denumit așa deoarece natura sa melancolică masca o furie rece și cumplită.

Distrugătorul Lumilor și împăratul inimii ei.

Într-o bună zi, el îi va mulțumi pentru că i-a salvat viața.

SFÂRȘIT

1 Prăjitură de ciocolată cu umplutură de gem de caise și topping de ciocolată.

2 Anne Sexton (1928-1974), poetă americană cunoscută pentru poeziile ei cu o notă profund personală; câștigătoarea Premiului Pulitzer pentru poezie în 1967.

3 Cocteilul național al Braziliei, făcut din rom din trestie de zahăr, lime și zahăr brun.

4 Philippe Patrick Starck (n. 1949), designer francez.